BURT HIRSCHFELD

DALLAS

Bărbații Ewing

VOLUMUL 3

virtual-project.eu

BURT HIRSCHFELD

Seria DALLAS

Volumul III

BĂRBAȚII EWING

Original: *The Men of DALLAS* (1981)

Traducere de:
RUXANDRA CULCER

virtual-project.eu

EDITURA GRIFON
1992

• PROLOG •

Jock Ewing arăta ca ceea ce era, ca un erou. În uniforma superb croită a forțelor armate aeriene, acest texan înalt era un reprezentant strălucitor al celor mai frumoși și curajoși tineri din țara sa. Emana un aer de forță și echilibru, în timp ce hoinărea prin Burlington Arcade, în apropiere de zgomotoasa Piccadilly Circus din centrul unei Londre aflate în război. Sub lumina nedefinită a cerului, care filtra razele soarelui de vară în amurg, inspecta vitrinele elegantelor magazine cu ochii lui de un albastru deschis, care păreau să vadă totul, să judece totul, lăsând să se vadă prea puțin.

Era 1944 și Jock, ca pilot pe un bombardier, era în permisie la Londra, vindecându-și rănile primite într-un raid de zi asupra Germaniei naziste. Avionul lui B-17 fusese serios lovit. Trei dintre coechipierii lui erau grav răniți și copilotul mort. Jock, sângerând din cauza rănilor din coapsă și din piept, reușise să-și aducă bombardierul atât de rău lovit, înapoi, peste Canalul Mânecii. Avionul pierdea încontinuu altitudine. Din cele două motoare care luaseră foc țâșnea o dâră uriașă de fum. Zguduit de convulsii, avionul execută o aterizare care sfida logica tuturor manualelor de specialitate. Echipele de salvare îl găsiseră în carlingă, fără conștiință, și reușiră să-l smulgă doar cu câteva minute mai înainte ca pasărea de oțel să devină un rug funerar.

Zăcuse patru săptămâni pe un pat de spital. Încă patru le stătuse la ambulatoriu, înainte de a se fi înzdrăvenit destul pentru a-și lua iar zborul. Acolo veni un general care ținu un discurs, prea lung și prea înflorit, și-i prinse lui Jock în piept a doua Cruce pentru Servicii Deosebite *și spuse lumii că Jock Ewing era un autentic erou american. Jock puse medalia într-o sacoșă, printre alte lucruri nefolositoare, laolaltă cu altele pe care le primise și se întrebă de ce, dacă era un așa de mare erou, îi lipsea curajul s-o invite pe Margaret Hunter să bea ceva cu el.*

Margaret rezolvă dilema în locul lui, invitându-l să petreacă o seară la cârciuma din sat. Băură cot la cot și se străduiră din greu

să nu pară prea interesați unul de altul. Pentru Jock asta era ceva deosebit de greu. Margaret Hunter era o femeie tânără, incredibil de frumoasă. Suple și grațioase, mișcările ei erau cu grijă orchestrate, ascunzându-i oboseala. Părul ei ondulat, de culoare arămie, încadra o față delicată, triunghiulară, cu trăsături armonioase, dominată de niște ochi mari, verzi ca marea, și de o gură voluptoasă. Infirmieră prin educație și profesie, Margaret avea un vis secret pe care i-l împărtășise lui Jock din prima seară: visa să devină actriță, să meargă la New York și să apară pe scenă. Margaret era, își spunea Jock, un gen de femeie cu care nu mai avusese de-a face, o femeie pe care n-o puteai întâlni în Texas. Oh, texancele erau destul de frumoase, poate mai frumoase, dar Margaret avea un stil personal, o perspicacitate de a privi viața în toate aspectele și umbrele ei, era ca argintul viu, o calitate pe care el n-o mai întâlnise. Îi era îndatorat pentru această primă – și probabil unică seară pe care o petreceau amândoi în afara spitalului, dar nu se aștepta la nimic, nici de la seara asta, nici de la ea.

— Ești însurat, spuse ea seara, târziu, nu-i așa, Jock?

— Ce te face să crezi asta?

Fusese evaziv și se disprețuia pentru asta.

— Un bărbat ca tine – ei bine, am sentimentul că știi cât ești de atrăgător, cât ești de deosebit.

— Nu sunt diferit de restul bărbaților din jur. Îmi fac doar serviciul și aștept să mă întorc iar acasă.

— La cine?

— La Miss Ellie, recunoscu el, cu un sentiment de vină, de eșec personal, de trădare, cel puțin în închipuire, dacă nu în realitate.

— Miss Ellie e soția ta?

— E o femeie bună.

— Sunt sigură. Și o iubești foarte mult?

— O iubesc.

— Și când totul se va termina, războiul ăsta al nostru, ai să te întorci la ea, bineînțeles.

— Am să mă întorc.

— Și eu am să mă întorc la texanul meu.

Jock fu surprins.

— Ai un soț?

— Nu. Un logodnic, pe nume Amos. Un om dificil, încă neașezat, care nu e încă sigur ce vrea, sau încotro merge. Ne vom căsători când se va termina războiul.

Și asta fusese. Fiecare din ei erau obligați și angajați moral și emoțional, fiecare din ei era un om bun, care nu voia să provoace suferință sau să trădeze ființa iubită. Erau atrași unul de altul – nu se putea tăgădui asta – dar trebuia să se termine aici – cu o seară duioasă și plăcută, o amintire de păstrat în grijă de-a lungul anilor ce urmau să vină.

Jock o spuse pe șleau și Margaret consimți. Vor fi prieteni, nimic mai mult sau mai puțin, se vor ajuta întotdeauna când vor fi la nevoie, prieteni, dar nu iubiți.

Și seara se sfârși cu un cast schimb de săruturi și o strângere de mână și conștiința că cel mai bine ar fi să nu mai petreacă mult timp împreună. Două seri mai târziu, cinaseră și făcuseră o lungă plimbare, ținându-se de mână. În seara următoare, scenariul se repetă, și în următoarea noapte se iubiră. Tandru, afectuos, plini de dorință, de nevoia de a dărui; niște amanți duioși, tandri, pasionați, violenți, afectuoși. Știură că ceea ce simțeau unul pentru altul era ceva cu totul special și de neînlocuit. Continuară, adesea însoțiți de sentimentul teroarei și al vinei, uluiți și îngroziți de frumusețea dragostei lor, a răspunsului la întreaga singurătate pe care fiecare din ei o trăia, în conflict cu ei înșiși asupra viitorului lor, asupra a ce va fi posibil când se va termina războiul – și ce nu va fi.

Bineînțeles, părea că războiul nu se va termina niciodată. Și ei vor continua la nesfârșit, cu toate responsabilitățile amânate, toate datoriile morale suspendate până în ziua aceea măreață și teribilă în care războiul în Europa se va termina, până când germanii își vor abandona imperiul acela al lor nelegitim, care fusese alcătuit din sânge, lacrimi și chin, intenționând să dureze o mie de ani.

Pacea venise și adusese odată cu ea momentul deciziei, pentru Jock și Margaret. Astfel, în ziua aceea deosebită, ea mergea cu el la braț prin Burlington Arcade, zâmbindu-i și spunându-i că-i era foarte foame și dorea cu disperare un ceai, și întrebându-l dacă nu cunoștea un loc vesel și liniștit, ceva aproape perfect.

El cunoștea exact un astfel de loc, și băură cel mai bun ceai din lume și se ținură de mâini și vorbiri despre orice, în afară de ceea ce-i frământa, până când, în final, Margaret spuse cu o voce tristă:

— S-a terminat, Jock.

— Războiul, da, dar mai este Japonia.

— Vremea noastră, Jock. S-a sfârșit.

— Să nu mai spui asta. N-am să te ascult.

— Asta n-o să schimbe lucrurile. Am auzit azi-dimineață la știri, că escadronul tău urmează să fie trimis înapoi în Statele Unite. Ai s-o vezi pe Miss Ellie.

Jock era sfâșiat între loialitate și dorință.

— Te iubesc, Margaret. Știi că te iubesc, că te voi iubi întotdeauna.

Zâmbetul ei fu scurt, melancolic, făcând-o să pară mai tânără decât era.

— Suntem oameni maturi, Jock, dragul meu. Știm cum să acceptăm inevitabilul, cum să trăim neîmpliniți.

— Și dacă divorțez?

Ea îl opri, ducându-i degetul la buze.

— Taci, iubitule. Știam că se va ajunge aici, la ultima pagină. Exact ca într-un roman de dragoste.

— Asta nu-i o ficțiune: e vorba de viață, de viețile noastre. Te iubesc și nu pot renunța la tine.

— Trebuie. O vei face. N-ai de ales, și nici eu. Amos mă așteaptă pe mine, Miss Ellie, pe tine. Fiecare ne vom duce viața așa cum era planificată.

— La naiba! Margaret, eu nu pot accepta atât de ușor ca tine.

— Taci, dragul meu. Termină-ți ceaiul și du-mă înapoi la hotel, și iubește-mă de parcă vom continua la nesfârșit, și apoi…

— Și apoi?

— Și apoi vom pleca, amintindu-ne veșnic unul de altul.

— Margaret!

Mergeau pe străzile luminate de soare ale orașului, înapoi spre Dorchester, abia vorbind. Înainte de a intra în splendidul și vechiul hotel, Margaret se întoarse și privi în jur.

— Niciodată nu voi uita – spuse ea nostalgic – această vară a

noastră, londoneză, de dragoste.

Și Jock știu că nici el n-o va putea uita.

• PARTEA I-A •

BOBBY ȘI J.R.

• Capitolul 1

Bobby Ewing se trezi brusc, așezându-se pe pat, în capul oaselor, privind prin întuneric. O clipă lungă, cumplită, nu știu unde se afla; singur, pierdut, scufundat în infern, și destinat pedepsei și privațiunii eterne.

Timpul era suspendat, inima îi bătea repede, dar slab, respirația îi era adâncă, dar neregulată. Trase aer în piept, printre dinții care scrâșneau într-un efort de a-și recâștiga controlul și, treptat, teroarea nopții fu alungată. Se afla în patul lui, în camera lui, la Southfork. Alături, soția lui, Pam, dormea în pace. Își îndreptă privirea în jos spre fața ei liniștită, amintindu-și că făcuseră dragoste doar cu câteva ore mai înainte; o dragoste lungă, duioasă, care-i adusese pe culmile extazului și afecțiunii pline de căldură. Pam era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, pe care o iubise vreodată, și o prețuia mai mult decât orice.

Dar exista întotdeauna sentimentul acela sâcâitor, elementul acela care-l făcea să se agite și pe care se străduia atât să-l stăpânească, și care reprezenta o parte atât de mare din ființa lui, din viața lui, partea aceea din el care era atât de mult un Ewing, atât de mult fiul lui Jock, atât de asemănător cu fratele lui, J.R. – o furtună pe fluviul sângelui familiei, un viciu de caracter, o așchie sărită din vechiul trunchi stricat. Bobby voia, voia atât de mult, voia *să facă* mai mult decât făcuse vreodată, *să fie* mai mult decât fusese vreodată, *să obțină* mai mult decât obținuse vreodată.

De mult îi dăduse sentimentului ăstuia un nume. „Obsesia Ewing” – obsesia de bogăție, de putere, de succes. Tatăl lui lăsase în urmă un imperiu: vastul ranch, petrolul, toate

celelalte proprietăți și titluri de posesiune. J.R. se mișca firesc, ușor, ca o rotiță foarte la locul ei în angrenajul financiar Ewing. O făcea în felul lui, trecând peste oameni, peste companii, peste lumea însăși când îi stătea în cale, fără să-i pese de obligații, fără considerații de natură morală, fără să-l preocupe nevoile sau dorințele celorlalți – până ce Kristin îl împușcase și-i întrerupsese mandatul, cel puțin pentru un timp.

Și acum era rândul lui Bobby, șansa lui să caducă Ewing Oil – ca să facă din ea – ce?

El nu era Jock și n-ar fi putut fi nici dacă ar fi încercat. Nu era J.R. și nu voia să fie, voia să fie el însuși; așa cum era trebuia să conducă Ewing Oil. Compania, angajații, milioanele de dolari implicate, toate pe umerii lui. Asta era șansa lui de a-i dovedi lui Jock, lui Miss Ellie și lui însuși, ce putea să facă.

Se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Noaptea Southfork-ul era pașnic, un loc în care îți plăcea să trăiești și să muncești – un loc îndepărtat, o relicvă a unor văcari ce nu-și aflaseră liniștea. Călăreții nopții trebuiau să fie tot timpul în alertă, veghind cu grijă, strigând la vitele care se învârteau în turmă, verificând pășunile luminate de lună, în căutarea vreunui coiot hoinar sau a urmelor unor posibili hoți de vite. Era un gen de viață care-l atrăgea pe Bobby, combinația aceea a trupului, a minții și a emoției, angrenată în ritmurile firești ale animalelor și pământului. La asta tânjea.

Și totuși…

Jock îi spusese: „Am nevoie de tine, băiete, am nevoie să preiei Ewing Oil. Am să-ți dau tot ajutorul. Dar clipă de clipă, zi de zi, am nevoie de forța și tinerețea ta. Amândoi, și eu și mama ta dorim asta.”

— J.R. se va însănătoși, tată. Se va întoarce. Va dori să-și reia slujba.

— Când va veni timpul acela, o să vedem. Până atunci, croiește-ți propria ta cale, fiule.

— Voi face tot ce pot, tată. Dar, dacă voi conduce Ewing Oil, trebuie să mi se dea autoritate totală.

Stând acum în întuneric, Bobby fu străbătut de un fior.

Erau atâtea pe capul lui; atâta responsabilitate, atâtea de câștigat și atâtea de pierdut: compania, ranchul, toate bucățile imperiului Ewing care fusese clădit cu atâta grijă de-a lungul anilor de Jock și de Miss Ellie, și chiar mai mult, dragostea și respectul tatălui său. Jock nu era un om care să accepte cu bunăvoință pierderea, indiferent de ce fel era. Concepea eșecul ca o problemă personală, ce indica cu siguranță un defect de caracter. Vedea înfrângerea ca intolerabilă. Erau doar două modalități pentru cineva de a fi privit de Jock: bun sau rău. „Ești puternic și învingi, sau ești slab și pierzi!" spunea el adesea fiilor săi pe când creșteau. „Ewingii sunt niște învingători, sau dacă nu, ne putem descotorosi de ei…"

Bobby se cutremură iarăși și începu să-și caute hainele prin întuneric. Complet îmbrăcat cu costum și cravată, ieși din cameră și coborî, îndreptându-se spre locul în care era parcată mașina lui. Câteva minute mai târziu gonea cu viteză de-a lungul șoselei, spre Dallas, de parcă șoseaua națională îi aparținea doar lui.

Clădirea Companiei Ewing, din centrul comercial al Dallasului, era liniștită, iar luminile nopții confereau turnului strălucitor un aspect straniu. Un bărbat din corpul de gardă, care era la intrare, îl lăsă pe Bobby să intre, salutându-l și spunându-i pe nume, dar insistă să-i vadă actul de identitate conform regulilor instituite de când fusese împușcat J.R. După ce închise ușile grele de sticlă, gardianul îl însoți pe Bobby până la lift.

— Începeți cam devreme, domnule Ewing.

Bobby n-avea dispoziție pentru o conversație inutilă. Dădu doar din cap, aprobator. Apăru liftul; păși înăuntru și urcă la etajul unde se aflau birourile executivului. Aici fu salutat de încă un gardian în uniformă și înarmat, care-l urmări atent cu privirea, până ce Bobby dispăru în biroul lui.

La birou, Bobby rămase mult timp nemișcat – erau atâtea la care să se gândească, erau atâtea de cântărit. Pentru un om care se simțea mai în largul lui la ranch, sau în grajd, un birou elegant, un costum potrivit pentru afaceri, și un titlu lângă numele lui, nu aveau mare importanță. Incertitudinea îi

întunecă mintea, și o oboseală i se strecură în membre. Scoase un registru greu din birou și începu să studieze coloanele de cifre, de profituri și de pierderi, activele și pasivele, încercând să determine mișcările pe care le putea face. Când se crăpă de ziuă, Bobby era foarte sigur că știa ce trebuia să facă, indiferent ce părere ar fi avut restul Ewingilor despre aceasta.

•

Connie, o femeie frumoasă, brunetă, era secretara lui Bobby Ewing. Ea fu prima care sosi în dimineața aceea la lucru. Fu surprinsă să-și găsească șeful stând la birou, cufundat în lucrări.

— Ai luat-o devreme! spuse ea, ca să facă conversație.

Bobby o salută afabil, apoi spuse:

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că m-am hotărât să deschid Ewing 23?

Ea își formulă cu grijă răspunsul:

— Aș spune că tu și J.R. o să vă bateți cap în cap pentru acest teren.

— Eu sunt acela care conduc acum.

Connie dădu din umeri.

— Cum îl cunosc pe fratele tău, își face deja planuri să se întoarcă. Un fleac, cum ar fi o rană de la un glonte, nu-l va opri mult timp.

Bobby căzu pe gânduri. J.R. era un om fără prieteni, doar cu aliați temporari. Oricine altcineva era un dușman, sau cel puțin un obstacol minor de care trebuia scăpat cât de curând posibil. Și aici intrau frații și ceilalți membri ai familiei, excluzându-i, bineînțeles, pe Jock și Miss Ellie.

— Știu că ăsta e cel mai bun lucru de făcut, spuse Bobby, ca și cum ar fi încercat să se autoconvingă. Chiar și după noaptea aceea lungă, de contemplație și de planuri, îndoielile persistau în mintea lui; îndoielile și temerile, toate născute din faptul că nu avusese niciodată frâiele afacerii în propriile mâini. Da, e un lucru bun pentru afaceri, pentru familie.

Connie zâmbi dulce.

— O să-ți aduc niște cafea. Oricine gândește mai bine după ce-și bea cafeaua de dimineață.

— Și prinde-mi-l pe Harry Owens la telefon. Ar trebui să fie pe teren acum.

— Da domnule. Doriți ceva la micul dejun?

— Nu. Pot mânca acum.

Connie plecă, ca să se întoarcă peste câteva minute, punând o cană de cafea neagră, aburindă, în fața lui Bobby.

— Owens e pe linia doi, spuse ea.

Bobby ridică telefonul.

— Bună dimineața, Harry. Cum merg lucrurile pe acolo?

— Foarte liniștit, Bobby. Nimic nu poate fi mai liniștit decât un câmp de petrol de pe care nu se extrage.

— De asta sun, Harry. Cât timp îți trebuie ca să deschizi Ewing 23?

Urmă o pauză.

— Vrei să spui s-o redeschid?

— Cât îți trebuie Harry?

Bobby înțelegea că cei mai mulți angajați se uitau la el ca la un intrus, un nou venit cu numele de Ewing, dar fără experiență, sau autoritatea lui J.R. Timpul și deciziile adecvate trebuiau să le schimbe atitudinea.

— Vreau să o deschid.

— Oh, o lună, cred. Plus sau minus câteva zile.

Bobby dădu din cap. Nu era timp de pierdut; trebuia să acționeze repede și temeinic. Nu va trece mult timp și J.R. va fi din nou pe baricade, gata să se întoarcă în ham, bucuros să și-l asume, și dispus să facă tot ce era necesar ca să-i reușească întoarcerea.

Bobby spuse hotărât:

— Vreau ca locul acesta să funcționeze la capacitatea maximă într-o săptămână, Harry. Șapte zile, nu mai mult!

— Înțeleg, Bobby. Doar o întrebare, dacă nu te deranjează.

— Ce anume?

Bobby era pe deplin convins ce o să urmeze, și-și adună toate forțele să-i vină în întâmpinare.

— Asta e ideea lui J.R.?

Atitudinea lui Bobby se schimbă vizibil, iar vorbele îi ieșiră tăioase:

— E ideea mea, Harry. Ideea mea, ordinele mele, ca președinte al lui Ewing Oil. E destul de clar pentru tine?

— Nici că s-ar putea mai clar. Mai e ceva; presupun că Ewing 23 va pompa din nou petrol brut.

— Așa va fi.

— Da, domnule, dacă spuneți dumneavoastră. Doar că mai e o problemă; unde vă așteptați să-l rafinați?

Bobby simți că siguranța de sine îi slăbește.

— Ce zici de Fairbridge? Ne-am folosit de rafinăria aceea ani de zile, când Ewing 23 producea la întreaga capacitate. Nu văd de ce…

Owens izbucni în râs:

— Fairbridge funcționează acum la întreaga ei capacitate. Doar nu te-ai fi așteptat ca oamenii ăia să stea deoparte sugându-și degetele și așteptând după noi, nu-i așa?

Bobby se lăsă să cadă pe scaun.

— Trebuie să fie altă rafinărie disponibilă. Ce zici de Mainwaring?

— În niciun caz nu vor face afaceri cu Ewing. Bătrânul Mainwaring n-are o părere prea grozavă despre J.R.

Mintea lui Bobby lucra febril.

— Poate aș putea vorbi cu Mainwaring.

— După câte îl cunosc eu pe bătrânul ăsta meschin și bețiv n-ar folosi la nimic.

— La naiba! Ne trebuie propria noastră rafinărie.

— Mai ușor de spus decât de făcut.

— Tata s-a tot gândit la asta. Doar că J.R. n-a vrut să asculte.

— Vrei să mă dărâmi, Bobby? Încetează cu deschiderea câmpului.

Bobby își făcu curaj.

— Niciodată, Harry. Pune câmpul în funcțiune chiar acum. Ține-mă la curent cu problemele tale. Ce nu poți rezolva tu, voi rezolva eu, fii sigur. Ce nu poți obține tu, voi obține eu. Vreau ca pompele acelea să fie în funcțiune, Harry.

— Cum vrei, domnule Ewing. Tu ești șeful.

— Da, spuse Bobby, înainte de a închide.

Dar nu era atât de sigur. Nu era încă, și îi era teamă că nu va fi pentru mult timp.

•

J.R., cu un baston în mână, stătea tolănit într-un fotoliu, afară, lângă bazin în spatele casei de la Southfork, încălzindu-se la soarele de dimineață și urmărind-o leneș cu privirea pe Sue Ellen, cum înota grațios de-a lungul bazinului. Interesul îi crescu când ea termină de înotat și se ridică pe marginea de beton a bazinului, îndreptându-se în direcția lui. Era, trebui el să admită, o femeie care făcea dintr-un costum de baie un lucru foarte frumos. Și-o imagină goală, cum fusese noaptea trecută, în dormitorul lor, planând deasupra lui, promițându-i plăceri pe care nu le cunoscuse niciodată, apropiindu-se să-și îndeplinească fiecare promisiune făcută. Era o femeie pe care era bine s-o ai la îndemână, atâta timp cât nu stătea în calea altor interese – o femeie maleabilă, caldă, și dăruindu-i-se cu mai multă ardoare decât înainte de a fi împușcat. Poate, cugetă el, s-ar putea întoarce amândoi în dormitor să continue de unde rămăseseră noaptea trecută.

Telefonul sună. De îndată, Sue Ellen se apropie și răspunse.

— E pentru tine, J.R. Un bărbat care nu vrea să spună cum îl cheamă.

J.R. se lăsă pe spate.

— Adu-l aici, scumpo. Firul o să ajungă.

Ea se supuse, îngenunchind în timp ce-i întindea aparatul. El îi privi sânii tari și plini, care i se revărsau din costumul strâns de baie, și-și țuguie buzele, admirativ.

— Mai târziu, iubito. O să fie probleme de afaceri, sunt sigur.

Ea se întoarse și începu să se șteargă cu prosopul.

— Aici J.R. Ewing! spuse el în telefon.

— Harry Owens, domnule Ewing.

— Îți recunosc vocea. Ce pot face pentru tine așa devreme?

— Abia am primit un telefon de la Bobby, J.R. Spune că trebuie să deschid Ewing 23, să funcționeze din plin într-o săptămână.

J.R. cugetă la implicațiile știrii.

— E o treabă, nu?

— Da, domnule. M-am gândit că ar fi bine să știți.

— Desigur. O săptămână, ai spus?

— A întrebat și despre o rafinărie!

— Se pare că frățiorul meu are ambiții mari.

— M-am gândit că poate ai vrea să te amesteci în toate astea, J.R.

— Ai făcut bine că m-ai sunat. Într-adevăr bine. Mă ocup eu de această mică problemă.

— Vrei să fac și eu ceva?

— Doar vezi-ți de treabă până am să-ți transmit eu altceva.

— Da, domnule.

— Și, mulțumesc că m-ai sunat.

J.R. simți cum îl cuprinde un val de furie, dar își ținu gura închisă și se întoarse în poziție șezândă, privindu-și soția, care acum își ștergea picioarele lungi și frumoase. Cel mai bine era să acționeze ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cel mai bine era să acționeze normal. Se ridică în picioare.

— Ceva important, J.R.? întrebă ea.

— Un fleac, iubito, îi zâmbi el subțire. Recunoști că nu-ți poți aminti unde am rămas noaptea trecută, înainte să adormi?

— *Cine* a adormit? spuse ea, provocator.

— Bine, n-are importanță. Ce spui dacă am încerca s-o luăm de la capăt?

— Acum? Înainte de micul dejun?

— Pare o cale aproape perfectă de a ne crește pofta de mâncare! Ce zici?

Ea îl luă de braț, apăsându-și un sân de bicepsul lui.

— Nu mă puteam gândi la un mod mai fericit de a începe ziua, iubitule.

• Capitolul 2

Bobby stătea la biroul lui, așteptând. Undeva greșise. Mintea îi alerga înainte și înapoi în timp, formulând întrebări,

căutând răspunsuri corecte. Încercase întotdeauna să existe în conformitate cu un cod interior strict, care reclama ceea ce era mai bun în el, o abordare onestă și inteligentă a fiecărei zile, a oamenilor cu care avea de-a face. Totuși, încă din copilărie înțelesese că ceilalți abordau viața cu mult mai mare flexibilitate și mult mai mică fidelitate față de Regula de Aur. Interfonul îi întrerupsese visările.

— Bobby, se auzi vocea lui Connie, rece și profesională. Jim Redfield nu-i la Galveston, în biroul lui. Se pare că e chiar aici, în Dallas, la hotelul lui.

— Bine, e-n regulă. Prinde-mi-l la telefon.

— Deja am lăsat vorbă că vrei să vorbești cu el. Am spus că e urgent.

— Continuă să încerci la fiecare douăzeci de minute. Găsește-mi-l, dacă poți.

— O să pot. Altceva?

— Fixează o întâlnire cu Tom Selby. Vreau un inventar complet al tuturor activelor Ewing. Valori în numerar. Ce datorii mai importante avem. La câți bani ne putem aștepta luna viitoare? Un adevărat declin financiar. Cu asta ne confruntăm.

— Te înțeleg, Bobby. Oh, doar un minut. Sună cineva. E Jim Redfield pe linia patru.

— Dă-mi-l!

Înșfăcă telefonul și zise:

— Jim, greu te mai prinde omul.

— Știi cum sunt afacerile cu petrol, Bobby. Treburile te țin tot într-un iureș, te îmbătrânesc mai înainte de vreme.

— Nu pe tine, Jim. Cum o mai duci?

— Acceptabil, Bobby, dar tu?

— Destul de bine, Jim, zâmbi Bobby, fără chef, la telefon.

Redfield era o vulpe bătrână, șiret, experimentat, prea deștept ca să poată fi vreodată prostit, prea călit ca să-și piardă din vedere scopul în viață – cumpăratul și vândutul, și obținerea profitului. Era direct, demn de încredere, și făcea treabă bună – un om cu care puteai întotdeauna să faci afaceri.

— Jim, am auzit că rafinăria aceea a ta din Galveston e de vânzare. Ce zici?

— Oh, așa e, Bobby, cu condiția să se găsească un cumpărător și să ofere un preț adecvat.

— Ai ceva oferte?

— Doar trei. De ce întrebi?

— Aș vrea să stau de vorbă cu tine despre asta. Mâine, la zece dimineața îți convine?

— În niciun caz mâine. Trag o fugă până la Austin, să aranjez treburile cu politicienii ăia. Știi cum e.

— Eu mi-am plătit datoriile față de stat. Treaba de care vorbeam e importantă pentru mine. Jim.

— Bine, atunci. Nu știam că Ewing Oil caută să cumpere o rafinărie, Bobby.

Redfield lăsă să-i scape vorbele încet, de parcă abia atunci ar fi realizat despre ce este vorba. Dar Bobby îl cunoștea bine.

— E ceva despre care vreau să discutăm, Jim.

— Nu văd de ce nu. Am putea lua cina astă-seară; dacă nu te deranjează.

— E bine la cină, Jim. Apreciez că m-ai înțeles. Să zicem la Clubul Văcarilor, la șapte jumătate?

— O să fiu acolo.

— Și, Jim, asta e doar între noi doi.

— Jucăm cum cânți tu, Bobby.

— Mulțumesc, Jim.

În noaptea aceea Bobby se întoarse la Southfork și-și găsi soția deja în pat. Abia își ridică privirea din revista pe care o citea când intră el în dormitor. Acceptă un sărut pe obraz, fără comentarii.

— Îmi pare rău că n-am fost la cină, spuse el, începând să se dezbrace.

Ea nu-și ridică privirea.

— Sper că te-ai distrat bine.

— A fost vorba de afaceri, Pam. Ți-am spus.

— Mi-ai spus.

O notă înghețată din vocea ei îl făcu să se întoarcă.

— Hai, Pam. Știi cum sunt afacerile cu petrol. Au loc

evenimente; trebuie să le asiști.

Ochii ei, care-l fixau, nu spuneau nimic.

— Ai o soție. Trebuie asistată.

El interpretă greșit, aluzia ei, și-i zâmbi.

— Lasă-mă să mă dezbrac și voi fi fericit să te asist, dragă.

— Nu asta vreau să spun, știi foarte bine. Zilele acestea abia de te-am văzut. Nu mai vorbim. Simt că sunt înlăturată din viața ta, ca o parte din ranchul acesta, ca turmele, sau ca tractoarele.

— Ești cel mai frumos tractor pe care l-am văzut vreodată! spuse Bobby îmbrățișând-o.

Ea îi evită gura și el îi ronțăi pielea moale și caldă de după ureche. Pam fu străbătută de un fior și mâna lui ajunsese pe sânii ei plini și grei.

— Ce te-a ținut așa de târziu? întrebă ea, insistentă.

El oftă și se îndreptă de spate. N-o scoteai la capăt cu Pam când era întoarsă pe dos. Era o femeie deșteaptă – și el aprecia asta – deși într-un moment ca ăsta s-ar fi bucurat mult mai mult să fie mai flexibilă, dacă nu chiar să capituleze. Continuă să se dezbrace.

— Redeschid Ewing 23, Pam.

— Oh?

Ea își ridică revista, ca pentru a se apuca iar de citit.

— Asta nu te-a lăsat să te întorci acasă toată noaptea?

— Aproape, toată noaptea. Dar nu realizezi ce înseamnă asta? Într-o săptămână câmpul va funcționa la întreaga capacitate.

— Sunt sigură că asta te face foarte fericit.

— O să-l facă pe fratele tău, Cliff, foarte fericit. Îi revine cincizeci la sută din profit din Ewing 23, doar știi.

— Oh, spuse ea, din cale-afară de dulce, pentru Cliff deschizi tu câmpul ăsta. Doar ca să-l faci pe fratele meu independent și bogat? Foarte generos din partea ta.

— Scutește-mă cu sarcasmul, Pam. Faptul că Cliff profită, e incidental. S-a întâmplat să cred că Ewing Oil are acum nevoie să funcționeze câmpul ăsta. E în interesul familiei, al afacerilor.

Ea se dădu jos din pat, purtând o cămașă de noapte transparentă, care abia îi acoperea șoldurile. Era, recunoscuse Bobby în tăcere, cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată. Ea nu părea că ar fi fost conștientă de gândurile lui, sau de dorința lui crescândă. Intră în baie, după un pahar cu apă. Vocea ei îi ajunse de acolo, rece și tăioasă.

— Bobby, să privim lucrurile în față. Nu deschizi Ewing 23 pentru Cliff sau pentru familie sau pentru binele lui Ewing Oil.

El se trase de capetele pijamalei, resimțind o adâncă dezamăgire. Nu asta era calea pe care voia s-o ia conversația.

— Atunci poate că ai să-mi spui tu de ce.

— Doar pentru un singur motiv – să-i arăți lui J.R. cine este șeful acum, să-i arăți cine conduce compania.

— Nu-i adevărat, răspunse el, prea grăbit.

— Câmpul a devenit o obsesie pentru tine. Odată, mai demult, tu l-ai deschis și J.R. l-a închis.

El o privi cum se întorcea în pat, dând la o parte cearceafurile.

Pam își arătă dantura perfectă, într-un zâmbet triumfal.

— O va face din nou, Bobby.

— Nu J.R. conduce Ewing Oil.

Bobby se băgă în pat, lângă ea, având grijă să evite orice contact fizic.

— Eu sunt președintele.

— Da, tu ești. Cel puțin până i se vindecă rănile.

— E vindecat.

— Presupun că da.

Pam se întoarse cu fața la el.

— Așa că nu mai poate fi nicio scuză, nici pentru tine, nici pentru el. J.R. n-o să stea fără să facă nimic și să te lase să preiei compania.

— Familia…

— J.R. e un om căruia-i place puterea.

— Am făcut treabă bună. Și voi face și mai bună. Tata știe asta. Tata nu vă schimba lucrurile atâta timp cât merg bine.

Ea dădu din cap, amărâtă și-i atinse buzele cu vârful unui deget delicat.

— Adevărul este, dragul meu, că și ție îți place puterea. Nu vrei să renunți la ea, cel puțin nu fără luptă.

— Toată viața mea, Pam, am avut parte de J.R. în frunte și nu întotdeauna pe merit. Întotdeauna eu și Gary am încercat să ne jucăm de-a prinselea.

— Și acum ești prins, iată.

— Mai am nevoie de puțin timp.

— Ca să-ți consolidezi stăpânirea.

— Să mă pun pe picioare.

— Unde ne va aduce asta pe noi?

El îi atinse umărul gol, duios, ferm, mângâietor.

— Pam, mai ai doar puțină răbdare. Sunt lucruri pe care trebuie să le fac dintr-o sută de motive. Odată împlinite – ei bine, atunci timpul va…

— Ce, Bobby? Ce vei face?

— O s-o iau mai încet. Voi lăsa lucrurile să meargă de la sine.

— Vreau să cred asta, Bobby.

— Atunci, crede-o!

Buzele lui se așezară ușor peste ale ei și o clipă lungă, ezitantă, ea nu-i răspunse. Apoi, brațele ei îl înconjurară și îi permise s-o cuprindă în brațe. Corpul lui puternic era deja tensionat și ardea de dorință, iar mâinile își croiau deja drum printre flancurile coapselor ei. Se mișcă să-l primească, nemaidorind să-i mai reziste. Dar deși se dărui emoțiilor care o cuprinseseră, înțelese că nu-l putea crede – nu încă – și poate niciodată.

•

În dimineața următoare, când membrii familiei începuseră să se adune pe patio, pentru micul dejun, J.R. o conduse pe Sue Ellen spre spațiul de parcare, braț la braț, vorbind intim.

— Și mi-am spus: „J.R. Ewing, e mult prea mult de când nu i-ai mai oferit frumoasei tale soții o mică atenție, ca să-i demonstrezi cât de mult o iubești.

— Oh, J.R., nu-ți pot spune cum mă simt când te aud vorbind așa.

— Sper că asta te face să te simți aproape tot atât de bine

ca și mine noaptea trecută.

Ea chicoti.

— Nopțile astea sunt tot mai frumoase, iubitule.

El o sărută pe obraz și-și întinse un braț, atrăgându-i atenția spre o mașină mare, splendidă, nouă și gata de pornire.

— Așa că asta este, draga mea, o mărturie a afecțiunii mele.

— Oh, J.R.! E absolut grozavă! Sunt copleșită!

— Mă bucur că-ți place.

— E cel mai minunat dar. Ea îl sărută impulsiv, împingându-se tare în el. Ce-aș putea face vreodată ca să mă recompensez?

— Sunt sigur că te gândești la ceva, iubito. Ceva josnic și murdar.

Ea râse.

— Îți voi arăta ce mult te iubesc, J.R. Acum, ce-ai zice dacă te-aș învârti oleacă în noua mea jucărie?

— Du-te singură și distrează-te. Am de tratat o mică afacere de familie cu tata și cu frățiorul meu. Tu du-te și încearcă-ți mașina.

J.R. așteptă până ce Sue Ellen ajunse pe drumul care ducea spre șoseaua națională, și apoi se îndreptă spre patio. Acolo îi descoperi pe Jock și Miss Ellie zăbovind la cafeaua de dimineață.

— Bună dimineața, tată! Bună dimineața, mamă!

— Bună dimineața, J.R.! răspunse Jock. Cum îți merge, fiule?

— Bine, tată. Chiar foarte bine.

Apăru Bobby, se salută cu ceilalți, își turnă cafea și se așeză.

— Pari pregătit pentru o zi mare, Bobby, spuse J.R.

— Ceva nou pe la firmă, Bobby? întrebă Jock, fără nicio intenție. Ceva pe care să merite să-l știu?

— Nu chiar, tată. Aș putea spune că lucrurile merg bine.

J.R. își compuse cel mai dezarmant zâmbet pe fața lui amabilă.

— Asta include Ewing 23, frățioare.

Bobby privi la J.R., dar nu-i răspunse.

— Ce e cu Ewing 23? întrebă Jock, subit interesat.

Miss Ellie, vrând să-l oprească, îi puse o mână pe braț; el se scutură, înlăturându-i-o.

— Oh, spuse J.R., vesel. Mi-am închipuit că știai tot despre asta, tată. Nu ți-a spus Bobby? A deschis iar Ewing 23. Nu se poate ține departe de câmpul acela, nu-i așa, frățioare?

— E adevărat? întrebă Jock, cu vocea tot mai tăioasă și amenințător de joasă.

— Este, tată, continuă J.R. Recent am primit un telefon care m-a informat despre năzdrăvăniile frățiorului meu. Am înțeles bine, frățioare?

Jock se ridică, cu pieptul umflat de furie.

— Bobby, mârâi el, ai deschis Ewing 23?

— Așa e, tată.

— Știi care e părerea mea în legătură cu câmpul ăsta!

— Aud că va funcționa la capacitatea completă într-o săptămână, poate mai puțin, adăugă J.R., dușmănos.

— La naiba! explodă Jock.

— Hai, Jock, spuse Miss Ellie împăciuitor, fără ca vorbele ei să aibă vreun efect.

— Oameni buni, pe mine o să mă scuzați, spuse J.R., încântat. Sunt câteva probleme de care trebuie să mă ocup. Și se retrase, neobservat.

Jock privi aspru la Bobby.

— La naiba, băiete! Am vorbit de o sută de ori despre câmpul ăsta. Orice petrol s-ar putea scoate de acolo, jumătate din el îi revine blestematului de Cliff Barnes. Nu vreau să se îmbogățească de pe pământul Ewing, din petrolul Ewing.

— Jumătate îi revine de drept, spuse Miss Ellie.

Jock continuă, de parcă n-ar fi auzit.

— Acum, Bobby, îți spun pentru ultima oară să-l închizi astăzi, imediat.

Bobby se ridică, privindu-și tatăl în ochi.

— Nu pot face asta, tată.

Jock bolborosi, incoerent:

— Ai s-o faci, pentru Dumnezeu! Ai să faci exact așa, sau…

Bobby izbucni, la fel de furios ca și tatăl său:

— N-am cerut niciodată să preiau Ewing Oil, n-am vrut-o niciodată. Dar tu mi-ai cerut s-o fac, sau ai uitat? Ai spus că n-are cine altcineva. „Fă-o pentru mine, Bobby” – ai spus. „Fă-o pentru familie”. Nu era nimeni altcineva. O.K., am făcut-o. Dar trebuie s-o fac în felul meu, să fiu eu însumi, să iau propriile mele decizii. Tu nu te ocupi curent de companie, tată. Eu mă ocup. Nu J.R. conduce compania. Eu o conduc. Dacă asta nu-ți convine, spune-o. Poți să-mi iei postul și…

— Bobby! strigă maică-sa.

El se întrerupse și continuă mai moale:

— Doar spune un cuvânt, tată, și eu și Pamela ne vom face bagajele și ne vom vedea de drumul nostru. Până atunci, scuză-mă, sunt o groază de lucruri de făcut în oraș, și nu e nimeni altcineva care să le facă.

Și se îndepărtă.

— Bobby! strigă Jock. Întoarce-te. N-am terminat cu tine.

Miss Ellie îl trase de mânecă.

— Vrei, te rog, să te așezi și să te liniștești, Jock Ewing? I-ai spus fiului tău mai mult decât era necesar.

El se așeză, încruntându-se la ea.

— Băiatul ăsta trebuie să învețe ce este bunul simț.

— Băiatul ăsta e un bărbat, Jock, și tu i-ai dat compania s-o conducă. Lasă-l s-o conducă în felul lui.

— Voiam doar să-l învăț de bine.

— Jock, ascultă-mă.

— Ce-i?

— Ascultă bine. Indiferent ce înseamnă asta, indiferent cum o iei, nu vreau ca băiatul ăsta să părăsească ranchul.

— Ascultă aici, Miss Ellie.

— Nu, Jock. De data asta, nu. De data asta ascultă tu. Eu voi vorbi. Am pierdut un fiu din viața mea. Nu intenționez să mai pierd încă unul.

El o privi până când, incapabil să-i mai susțină privirea, se întoarse, încercând să retrăiască amintiri vagi și derutante, care rămâneau în afara puterii lui de înțelegere.

•

Era, din punctul de vedere al lui Jock, un simplu exercițiu,

în concordanță cu felul în care voia să-și educe fiii, cu felul în care vedea viața unui bărbat în zilele acelea. Reușită sau cădere – nu conta atât de mult felul în care joci jocul, ci doar cine câștigă și cine pierde. Credea că băieții lui puteau deveni bărbați numai printr-o educație aspră, temeinică, demnă de urmașii celor care cu câteva generații în urmă supuseseră un continent, care străbătuseră Texasul și Oklahoma și Lousiana, săpând în căutare de petrol, care-și croiseră drum în Vestul Sălbatic, făcându-l un loc sigur, în care puteau să trăiască nevestele și copiii lor. Într-un cuvânt, felul de bărbat care fusese Jock Ewing întotdeauna.

De aceea îi supusese la probă; trei băieți, între zece și paisprezece ani; o frânghie subțire, o gamelă cu apă și un pachet de chibrituri. Târziu, într-o după-amiază de vară, îi dusese lângă colinele de la poalele Munților Stâncoși, în sudul statului Colorado, la două zile de mers până în cel mai apropiat oraș, înconjurat de văi și piscuri și de un peisaj straniu, virgin. Și îi lăsă acolo, să-și găsească singuri drumul înapoi, spre tabără, cum puteau.

— Sunteți frați, îi preveni el – și puteți lucra în echipă, împărțind ceea ce aveți, ținându-vă laolaltă, sau să vă despărțiți. Cum vă convine. Dar să vă întoarceți la locul în care se găsește tabăra făcând pe dracu' în patru. Și, pe Dumnezeu, nu-mi va fi milă de niciunul dintre voi care nu poate să-și poarte singur de grijă.

— Și dacă, spuse Bobby, tremurător, ne pierdem?

Jock îl fixă cu o privire de oțel, care-i răspundea mai bine decât ar fi putut-o face orice cuvânt.

— În cazul ăsta cel mai bine ar fi să regăsiți iar singuri drumul. Asta-i tot. Pe viață și pe moarte! Voi, în fața pădurilor și a munților. Eu voi aștepta să-l felicit pe primul care va ajunge.

Prima noapte a fost cea mai ușoară. Adunaseră la lumina zilei, care începuse să se împrăștie, destule lemne ca să facă un foc, și Gary dăduse peste niște mure care le ținură de foame la cină. Adunați în jurul focului, încercară să se încălzească și să-și mai alunge teama care-i încerca, până ce

nu mai putură sta treji.

Îi trezi ploaia. Focul li se stinsese, bura și era ceață, iar băieții erau înfrigurați și uzi și se simțeau nenorociți. Mâncară restul murelor, băură puțină apă și se gândiră în ce stare de plâns erau.

— E simplu, se împăună J.R. Nu avem decât să ne întoarcem, ținând-o pe drumul pe care am venit, până găsim drumul pe care a luat-o tata. Nu poate fi decât la patru-cinci mile în urmă. Și arătă cu brațul în spate.

Bobby nu era sigur, și spuse:

— Oricum, tata nu asta voia. Voia să trecem munții, prin păduri.

Gary, un băiat subțirel, nu așa de viguros ca ceilalți doi, cu fața slăbuță, cu ochi mari, și cu un aspect de ied speriat, își luă inima în dinți și spuse:

— Oricum, trebuie să ne întoarcem. Pe drumul care duce acolo – indică el.

— La naiba, Gary! explodă J.R. Ce știi tu?

— Eu zic s-o luăm de-a dreptul prin păduri. Mai devreme sau mai târziu o să ajungem la câmpie. Sunt sigur că tabăra, e spre răsărit, spuse Bobby, cu mai multă siguranță decât simțea.

O clipă lungă, nimeni nu spuse nimic. Continua să plouă și nu realizaseră nimic, decât să fie mai uzi și mai înfrigurați. În momentul acela toți aveau impresia că Jock îi adusese acolo pe un drum drept; fără învârteli și cotituri, fără unghiuri și schimbări de direcție.

J.R. fu acela care hotărî, cu mai multă fanfaronadă decât convingere.

— O.K., o să facem cum a zis Bobby. Urmați-mă.

Și începu să coboare panta mărginită de copaci. Bobby îi făcu semn lui Gary să-l urmeze pe J.R. și el asigură ariergarda. Pe când coborau, încerca să recunoască semnele pe care, inconștient, le observase de-a lungul drumului, la venire. Nu găsi nimic. Merseră mai mult de o oră, timp în care Gary căzu de mai multe ori, julindu-și coatele și genunchii și începând să scâncească. Bobby îl tot zorea, până ce, în sfârșit, Gary căzu

într-o tăcere adâncă, scâncind.

— J.R.! strigă Bobby. Oprește-te o secundă.

J.R., la cincizeci de picioare înainte, se întoarse și se opri, cu o expresie disprețuitoare pe fața lui rotundă:

— Hai, Gary. Ridică-te-n picioare. N-avem timp de pierdut. Tata se așteaptă să ne comportăm ca niște bărbați, nu ca niște babe smiorcăite.

— Facem o pauză aici, spuse Bobby, întinzându-i lui Gary gamela.

J.R. se opri în loc și așteptă, dar nu mult timp. Se ridică și strigă:

— Ei bine, hai să continuăm.

— Sunt prea obosit, Bobby, spuse Gary.

— Are dreptate. Nu putem sta aici. Mai mergem puțin și ai să te odihnești iar.

Și porniră iarăși. La o sută de yarzi mai încolo, depășiră drumul mărginit de copaci și în fața lor se întindea acum o pantă abruptă și adâncă, care părea să coboare spre valea de jos. J.R. scoase un strigăt de triumf.

— Am trecut de munți, sunt doar coline de aici înainte! strigă el triumfător. Nu avem decât să coborâm; fiecare cum poate.

— Așteaptă un minut! strigă Bobby. Pe jumătate târându-l pe Gary, coborî spre locul unde stătea J.R., în picioare. Terenul ăsta nu pare prea sigur sub picioare, J.R. Ia-o înainte cu viteză și ai să vezi ce o să se întâmple.

— N-o să se întâmple nimic, în afara faptului că o să ajungem înapoi, la tabără, înainte de prânz. Și eu voi ajunge primul.

— Terenul e periculos, insistă Bobby. Trebuie să folosim frânghia asta, să ne legăm unul de altul la distanță de zece-cincisprezece picioare, pentru orice eventualitate.

— La naiba, Bobby! Ești un copil fricos. N-ai de ce să te temi. Vino după mine.

Cu asta, începu să coboare, aruncând frânghia, cu dispreț. Bobby o ridică, urmărindu-l cu privirea cum pleca.

— Poate că are dreptate, murmură el.

— Pot să mă descurc singur, spuse Gary.

— Stai în spatele meu. În felul ăsta o să te pot susține, dacă ai să ai nevoie de ajutor.

— Nu știu…

— Poți să te descurci, îți spun eu. Doar să stai pe aproape.

— O să încerc, Bobby. Pe cuvânt că o să încerc.

Și porniră să coboare, încet. La un sfert de milă mai încolo, panta se înclină într-un unghi abrupt și băieții se pomeniră alunecând, mult mai repede decât ar fi dorit. Cu mult mai în față, îl putură vedea pe J.R., – acum o siluetă minusculă, făcându-le cu mâna frenetic, strigând ceva neinteligibil, ca și cum i-ar fi îndemnat să se grăbească.

Bobby, privind în spate, văzu că Gary era în încurcătură, cu picioarele luptându-se să-și mențină echilibrul, avansând mult prea repede. Încercă să vină în ajutorul fratelui său, dar picioarele îi alunecau, trăgându-l în urmă și căzu pe spate, ducându-se la vale. Gary, alerga, fără să se poată opri, țipând de frică.

— Bobby! Ajută-mă!

Bobby îi strigă:

— Lasă-te jos! Lasă-te să cazi!

Nu folosi la nimic. Chiar dacă auzise, Gary nu fu capabil să răspundă, de parcă corpul lui respingea ideea de a se lăsa jos. Continuă să ia viteză, cu trunchiul aplecându-se gradat, tot mai mult înaintea picioarelor, fără echilibru și efectiv scăpat de sub control.

Bobby se sforță să se ridice și se duse după el. Căzu din nou, lovindu-și capul de o stâncă. O clipă lungă fu incapabil să se miște, iar lumea i se destrămă în fața ochilor în scame. În sfârșit, capabil să se ridice în patru labe, încercă să-și găsească fratele. Gary dispăruse.

Îl strigă pe nume. Îi răspunse doar răpăitul ploii. Se ridică iar în picioare, urmându-și drumul. Pe neașteptate panta se sfârși și Bobby abia se putut ține să nu alunece într-o strungă stâncoasă. Se așeză jos, sprijinindu-se în coșul pieptului, croindu-și drum spre margine și privi în jos. La douăzeci de picioare adâncime, rostogolit pe stânca dură, era Gary,

nemișcat, cu capul atârnându-i într-o parte.

— Gary! Gary!

Băiatul nu mișcă. Bobby începuse să respire greu, iar frica îi întunecă mintea. Putu să-și audă inima bătând. Privi în jur. La stânga lui, un copac, la douăzeci de yarzi depărtare, răsucit și îndoit de vânturile muntelui, se ținea cu disperare lipit de fața stâncoasă a muntelui. Se târî spre el, își încolăci frânghia în jurul trunchiului, înnodând-o strâns și începu să coboare în strungă. La jumătatea drumului, auzi copacul scrâșnind, mișcându-se sub povara acestui neobișnuit efort. Ezită, și continuă să coboare, cu picioarele sprijinite de peretele strungii, cu pași mari, stângaci. Ajunse la fund și se grăbi spre Gary. Era o vânătaie pe fața lui, dar respira și altfel nu părea rănit.

Bobby își turnă apă din gamelă în batistă și-i tamponă sprânceana. Gary gemu și ochii i se deschiseră.

— Ia-o ușor, îl preveni Bobby. Cum te simți? Ți-ai rupt ceva?

— Eu, nu cred.

Bobby îi întinse gamela.

— Scoală-te și bea.

Băiatul se supuse. Ochii lui de ied priviră în jur.

— O să murim aici, Bobby?

— N-o să moară nimeni. O să ne întoarcem.

— Dar cum?

Bobby se ridică. Sub picioare se afla o albie stâncoasă, cu laturile netede. Stăteau în albia unui râu secat. Ca orice râu de munte, cobora la vale. Părea să fie mult de mers, dar drumul ăsta putea, eventual, să-i scoată din munți. Îl ajută pe Gary să se ridice.

— Ține-te de mâna mea, ordonă el. Mergem.

O oră mai târziu ploaia încetă. Ei își continuară coborârea pe cărarea răsucită, dar numai târziu, după amiază, ajunseră la câmpie. Cerul era acum senin și soarele care apunea începuse să se ascundă în spatele piscurilor, aruncând umbre lungi, care-i arătau lui Bobby drumul. Se întoarse spre sud, spre tabără. Era aproape întuneric când descoperiră focul de

tabără. Jock și J.R. ședeau în jurul focului, privindu-i cum veneau.

Jock nu spuse nimic până ce nu ajunseră lângă flăcările galbene.

— Mi se pare că v-a trebuit mult timp până să vă întoarceți, băieți.

Gary deschise gura să vorbească, dar Bobby îi făcu semn cu mâna să stea liniștit.

— Am făcut tot ce ne-a stat în puteri.

J.R. zâmbi peste flăcări:

— Se pare că nu-i de-ajuns tot ce-ți stă în puteri, frățioare. Nu într-o întrecere.

— Sper că asta v-a învățat ceva, băieți, despre felul în care să vă descurcați în lumea asta, spuse Jock, începând să aranjeze o cină din friptură de vacă și fasole. J.R. își cunoaște calea. Data viitoare să vă țineți scai de el și să-i călcați pe urme.

— Așa o să facem, tată, spuse Bobby, cu vocea liniștită și inexpresivă.

— Și o să fii întotdeauna binevenit, frățioare. Întotdeauna.

•

Lucy stătea, privind ușa cu vopseaua care începuse să se cojească, extrem de înfricoșată. Își atinse părul auriu, coafat cu grijă. Își muie buzele, încercând să nu-și șteargă rujul. Își îndreptă fusta, peste șoldurile ei frumoase, rotunde. Lucy Ewing era tânără, frumoasă și isteață, una din acele texane frumoase care păreau să aibă toate calitățile. Totuși, încrederea în sine era doar superficială, și adesea simțea un sentiment de teroare când trebuia să facă față unor situații noi. Așa era și acum, când stătea în fața apartamentului lui Mitch Cooper.

Cum va privi el această vizită neașteptată? O va primi bine sau o va da afară? Sigur, Mitch era un bărbat care avea toate calitățile: inteligență, frumusețe – tot ce ar fi vrut o fată de la un băiat. Lucy îl văzuse de câteva ori în incinta universității, înainte de a reuși să-l cunoască. Solid, cu o față și un corp de star de cinema, avea calitatea de a fi stăpân pe sine, ceea ce-i

ținea pe oameni la distanță, de parcă exista o forță interioară care-l proteja, asigurându-i timpul și spațiul în care să-și realizeze scopurile.

Lucy respiră adânc, tremurător, și bătu în ușă, apoi bătu din nou, cu o fervoare pe care nu o resimțea. Ușa se deschise și el apăru, îmbrăcat în blugi și o cămașă veche, cu părul ciufulit, nebărbierit, clipind, în încercarea de a o recunoaște.

— Lucy.

— Deranjez? întrebă ea, cu falsă veselie, zâmbind strălucitor și privind peste el. N-ai ascuns pe nimeni pe aici, nu-i așa? Te bucură vizita mea? M-am gândit că te-ar putea dispune o companie. Și intră în apartament, trecând pe lângă el, înainte de a-i putea răspunde.

Mitch închise încet ușa după ea.

— Lucram.

Cărți erau răspândite peste tot, vase murdare, haine murdare. Era evident că nimeni n-ar fi putut face ordine acolo nici într-o săptămână. Mitch avea nevoie de cineva, își spuse Lucy; avea nevoie de Lucy, își spuse ea, insistent.

— Sigur ai nevoie de prezența unei femei aici, îi spuse ea.

El privi în jur, de parcă atunci ar fi văzut totul pentru prima oară.

— Cred că va trebui să fac curat. Studiam.

— Dacă trebuie atât de mult timp și atât de multă muncă ca să devii doctor, poate că nu se merită.

Neîncrederea îl făcu să roșească:

— Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată.

— Tot?

Buzele ei se întinseră într-un zâmbet. Bietul băiat, care nu realiza *nimic,* nici măcar atunci când o fată încerca să flirteze cu el. Se arăta a fi un caz dur, dar unul pe care ea voia să-l îmblânzească.

— Hei! Mi-e foame, spuse ea, veselă. N-ai vrea să duci o fată la un hamburgher și la o cafea?

— Oh, ar fi frumos, dar nu pot. N-am timp – și nici bani, ca să spun adevărul.

Ea se apropie de el cu un pas, odihnindu-și mâna pe pieptul

lui, lat și puternic. Contactul îi provocă mâncărime în degete, o făcu să simtă o slăbiciune în stomac, simți valuri de senzații răspândindu-i-se în coapse. Se cutremură.

— Mitch.

— Ce-i?

Ea se trase înapoi.

— Am o groază de bani.

El își coborî privirea spre ea, fără să-și schimbe expresia:

— Plătesc întotdeauna eu, Lucy.

Făcuse o greșeală și încercă cu disperare s-o corecteze, s-o compenseze.

— Mitch, ce trebuie să facă o fată? Ești un tip de care e foarte greu să te apropii. Întotdeauna ai treabă. Ai pe undeva o prietenă?

Asta îl făcu să râdă.

— N-am timp și energie pentru o fată. N-aș ști ce să fac cu una. Am uitat cum e asta.

— Poate, gânguri ea, sprijinindu-se de el, poate că pot eu să te ajut să-ți amintești,

Mâinile îi dansau ușor pe mijlocul lui, cu degetele agățate de curea. El se unduia, privind nesigur.

— Mă așteaptă ore întregi de muncă.

— Omul trebuie să se mai și distreze, să se relaxeze uneori.

— Nu înțelegi.

— *Tu* nu înțelegi.

Ea se dădu mai aproape, lipindu-și sânii de pieptul lui, și mirosul ei slab, dar îmbătător, de violete, îi ajunse la creier. Ea își mișcă mijlocul și un timp nu se petrecu nimic; apoi, el îi răspunse instinctiv.

— Vezi, gâfâi ea, îți amintești.

Brațele ei îi încercuiră gâtul, și se întinse să-i ajungă gura, împingându-și limba în gura lui și fiind treptat acceptată. Oftă când el o cuprinse în brațe, strângând-o, odihnindu-și o mână pe fesele ei tari, rotunde.

— Sau poate că trebuie să înțelegi, spuse ea dintr-o dată.

El o conduse spre patul nefăcut.

— Dacă nu înțeleg, sunt sigur că voi înțelege curând. Cu

ajutorul tău, Lucy.

— Vei obține tot ce dorești.

• Capitolul 3

Tom Selby avea expresia grijulie, scrutătoare a omului care credea în cifre, arareori în promisiuni și niciodată în oameni. Era, de fapt, șef contabil al Întreprinderii Ewing, competența lui părând fără margini, cunoștințele nelimitate și simțul lui de precauție o flamură care-i ținea la distanță pe antreprenorii mai îndrăzneți. Acum era aplecat peste biroul lui Bobby de la Ewing Oil, indicând cu un stilou informațiile din registrele răspândite pe suprafața plană a întregului birou. Vorbi, cu o voce pedagogică și nazală.

— Uite, Bobby. Aici ți-am arătat cele 750 milioane din vânzările concesiunilor din Asia.

— Consemnează, Connie, îi spuse Bobby secretarei sale, așezată pe partea cealaltă a biroului, cu un carnet de note și un stilou în mână.

Ea consemnă.

— Și aici, mormăi Selby, uite 625 milioane pentru puțurile de gaze naturale de pe coasta de est. Și uită-te la cifrele astea – am reușit să repartizăm alți 25 de milioane de dolari pentru echipament și plata personalului. Ceea ce ne-a mai rămas, reprezintă aproximativ alte 6 milioane, care pot fi folosite pentru a pune iar în funcțiune Ewing 23.

Bobby se uită în grabă peste cifre.

— La cât se ridică totul, Tom? Câți bani în numerar are Ewing Oil disponibili în clipa de față?

Selby se încruntă.

— Puțin peste o sută de milioane. Pe moment, astea sunt activele lichide, rezonabile. Cifrele exacte le găsești pe pagina următoare, Bobby.

Bobby se lăsă pe spate în scaunul lui, punându-și mâinile sub cap. Ochii îi erau roșii, buhăiți, colțurile gurii trase în jos. Își bătea de mult timp capul cu asta, și oboseala începuse să se

adune.

— O sută de milioane, murmură el. Dădu din cap, apoi se ridică. Da, asta voiam să știu. Mulțumesc pentru ajutor.

— E slujba și plăcerea mea. Și se întinse după registre.

Bobby își puse mâna peste ele.

— Am să păstrez registrele pentru o zi sau cam așa ceva, dacă nu te superi. Pentru puncte de referință, dacă voi avea nevoie.

— Desigur. Ai să mă anunți dacă mai ai nevoie de mine.

— Bineînțeles, Tom.

Își strânseră mâinile și Selby plecă. Bobby se duse la fereastră, stând cu spatele la Connie, privind Dallasul care se întindea în fața lui. În miezul zilei, orașul era luminos și strălucitor, părând un oraș nou-nouț în prerie. Dar Bobby știa mai bine. Era o metropolă care se mărea prea repede, cu toate problemele altor orașe mai vechi: crimă, sărăcie, inflație în creștere și o populație care se multiplica prea repede, față de serviciile de care avea nevoie. Dar era totuși un loc în care oameni ca el puteau să facă tot felul de învârteli, să hotărască soarta a milioane de dolari printr-o strângere de mână, puteau să cumpere și să vândă mari proprietăți, să-și asume riscuri imense, locul în care dezastrul pândea în urma fiecărei decizii, dar în care promisiunile de bogăție și putere contrabalansau de departe frica de eșec. Poate, se gândi Bobby, amintindu-și vorbele Pamelei, nici el nu era diferit de J.R., la urma urmelor. Poate că voia exact ce voia și fratele lui mai mare: succes, putere, bogăție și, în sfârșit, victoria asupra fraților lui.

— Ce facem, Bobby?

Era Connie, și vocea ei amabilă îl readuse în prezent. Își umplu plămânii cu aer și se întoarse cu fața la ea. Era o femeie tânără și frumoasă, cu o siluetă desăvârșită și, după expresia din ochii ei, realiză că n-ar fi privit nefavorabil o relație personală cu patronul ei. Fu tentat, dar nu în așa măsură, încât să facă o mișcare în direcția ei. Se întoarse în scaunul lui.

— Nu sunt sigur, spuse el.

Connie tocmai deschise gura să vorbească, când bâzâi

interfonul. Răspunse, și Louella, cealaltă secretară, spuse:

— Sunt aici domnul Lee, domnul Luce și domnul Bradley.

— Trimite-i aici, spuse Bobby.

Connie făcu un pas spre ușă.

— Te las singur cu ei.

— Nu, rămâi. Mi-ar place să fii de față. Am așteptat de mult ziua asta.

Ea dădu din umeri și se întoarse la locul ei, unde se așeză picior peste picior, cu carnetul de note în poală, și așteptă. Bobby îi salută pe cei trei bărbați cu strângeri de mână și vorbe vesele, ca pe niște vechi prieteni, pe care nu-i cunoștea de azi, de ieri, sau cel puțin așa i-ar fi părut unui observator din afară. Jordan Lee, Andy Bradley și Wade Luce erau toți marcați, de mulți ani de afaceri cu petrol în Texas. Era în ochii lor o lucire sălbatică, o expresie de hotărâre în jurul gurii, o ținută semeață a capului, de parcă n-ar fi putut suporta să întâlnească privirea altcuiva. Erau oameni obișnuiți să scotocească cu privirea prin toate colțurile înainte de a proceda la următoarea mișcare, oameni care adesea verificau ce era în urma lor. Toți anii ăștia rezistaseră văzând totul, făcând aproape tot ce trebuia făcut – sau punând pe alții să facă pentru ei. Țineau cu disperare să păstreze ce aveau și erau nerăbdători să forțeze una sau două victorii în plus, în timpul ce le rămânea.

Bobby îi pofti să se așeze.

— Băieți, vreau să vă mulțumesc.

— Încântați, Bobby. Ne pare întotdeauna bine să te vedem.

— Spune, cum îi merge fratelui tău?

— Da, ce mai face bătrânul J.R.?

— E în convalescență, dar merge spre bine.

— E-n regulă.

— Perfect.

— Cât de repede crezi că se va întoarce la biroul ăsta al lui?

Bobby simți cum i se aprind obrajii.

— De îndată ce va fi complet vindecat. Până atunci eu conduc Ewing Oil, domnilor. Pe de-a-ntregul, în fiecare zi. Așa că, putem trece la afaceri?

Jordan râse, fără veselie.

— N-am putea avea un motiv mai bun să ne adunam aici decât să vorbim despre afaceri.

— De asta suntem aici, spuse Wade.

— O.K., începu Bobby. Am luat o hotărâre – și anume – să deschid iar Ewing 23.

Jordan se încruntă.

— Iar deschisă, iar închisă, uite popa, nu e popa. N-a închis-o J.R. acum câtva timp?

— A închis-o, declară Bobby. Eu o deschid la loc.

Cei trei schimbară priviri prevenitoare. Bobby își dădu seama de îndoielile lor.

— V-am spus că eu conduc Ewing Oil. Decizia și responsabilitatea îmi aparțin. Riscurile de asemenea.

— O.K., Bobby. Unde vrei să ajungi?

— La motivul pentru care v-am chemat aici, spuse Bobby. Asta e o altă fațetă a problemei. Ewing 23 funcționează la întreaga capacitate și avem nevoie de altă rafinărie. În acest scop – și asta e pentru voi o afacere bună, băieți – în acest scop, cumpăr și rafinăria lui Jim Redfield din Galveston. Ne va aduce un venit sigur – are o capacitate de cincizeci de mii de barili zilnic și Jim vrea să ne-o dea la numai două sute de milioane.

Jordan își țuguie buzele.

— Destul de rezonabil.

— Un chilipir, adăugă Wade, precaut.

Bobby dădu din cap, hotărât:

— O pomană. Sunt pregătit să pun jumătate din sumă.

— O sută de milioane? întrebă Andy.

— Exact. Și vă las vouă cealaltă jumătate. Vă ofer o afacere cinstită. O sută de milioane de dolari care o să vă aducă un procent de cincizeci la sută. Fără răsuciri și învârteli, domnilor. Nu răzgândiri, nu procente schimbătoare. Știți exact ce primiți pentru banii voștri. Ăsta-i doar un aspect.

— Și celălalt?

— Trebuie să acționăm repede. I-am spus lui Redfield că-i dau răspunsul curând. Chiar foarte curând.

Wade vorbi lent:

— Cât timp ți-a dat?

— Nu atât cât aș fi vrut, admise Bobby, înciudat. De asta o consider o propunere pe șleau, la care să dăm răspunsul pe loc; o iei sau n-o iei.

— O iei sau n-o iei, repetă Wade.

Bobby dădu din cap.

— Ei? Ce spuneți?

Andy răspunse:

— Jordan, de ce nu vorbești pentru noi toți?

— Voi fi încântat s-o fac.

— E o afacere bună, Jordan, răspunse Bobby.

— Poate da, poate nu. Nu asta e întrebarea. Ceea ce avem noi de spus e scurt și la obiect, Bobby. Când ne-ai chemat, am venit din pură curiozitate, asta-i tot. Trebuie să recunosc că a meritat.

Bobby îl privi.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

— În ceea ce privește propunerea de a mai face afaceri cu Ewing Oil, ei bine, se pare că toți ne amintim de chestia aceea pe care ne-a copt-o J.R., cu Asia. Îți amintești de asta, nu-i așa, Bobby? A provocat sinuciderea unui bun prieten de-al nostru și falimentul altuia.

Bobby își împreună mâinile.

— Așteaptă un minut, Jordan. Ai avut de-a face atunci cu fratele meu. Acum vorbești cu Bobby Ewing.

— Un Ewing sau altul, n-are importanță. Rămâne Ewing Oil. Așa că răspunsul nostru, Bobby nu poate fi decât unul singur: *nu*. Și dacă nu e destul de clar, atunci precizez că nu vom accepta nici acum și nici altă dată. Cu o jumătate de zâmbet se ridică și se îndreptă spre ușă de unde spuse, fără să se întoarcă: Dar să nu crezi că n-am apreciat invitația de a veni aici și de a pălăvrăgi, Bobby. A fost foarte interesant, foarte amuzant, a meritat.

Și plecară. Bobby privi uluit în urma lor, incapabil să realizeze refuzul, și consecințele acestuia pentru planurile lui.

Connie se apropie, vru să-l atingă, dar se răzgândi.

— Îmi pare rău, Bobby.

— Credeam că ar vrea să intre în afacerea asta – o modalitate perfectă de a ne compensa pentru ce s-a întâmplat, de a ne împăca cu cartelul.

— Cred că asta înseamnă că problema cu rafinăria s-a încheiat.

Bobby își îndreptă privirile spre ea.

— La naiba, nu, nu s-a încheiat! Am spus că vreau o rafinărie și intenționez să obțin una, într-un fel sau altul.

— Dar banii… Unde…

— Unde au fost bani întotdeauna, Connie. Sună-l pe Franklin Horner, la banca lui.

•

Sub un cer senin, Jock Ewing și Ray Krebbs, administratorul ranchului, își goneau viteii de-a lungul câmpiei de parcă erau grăbiți să ajungă undeva. Ajunseseră lângă un șir de copaci, plantați acum cincizeci de ani ca o pavăză contra vântului, traseră hățurile, își duseră caii la umbră și descălecară. Își șterseră sudoarea de pe față și-și trecură unul altuia o gamelă cu apă.

— Pe legea mea, spuse Krebbs, admirativ, nimeni nu te poate întrece la călărie, când te potrivești, Jock.

Jock privi posomorât. Fața lui era arsă de vânturi și sprâncenele proeminente. Lovi cu piciorul în pământ.

— Omul se moleșește, uită de unde a început, uită cine este. Am petrecut prea mult timp stând aiurea, fără să fac o muncă de bărbat.

— Mai devreme sau mai târziu, toți trebuie s-o luăm mai ușor.

Jock îl privi pe tânăr.

— Ar trebui să fie cât mai târziu, mârâi el.

— Te necăjește ceva, Jock?

— Cum ți-a venit ideea?

Krebbs se trase de buza de jos. Era un bărbat suplu, musculos, care nu se simțea în elementul lui între patru pereți, dar care se mișca firesc și sigur printre animale și mașini.

— Mi se pare că ai călărit cam aprins, Jock, de parcă ai fi

avut o muscă sub șa.

Pe fața lui Jock apăru un zâmbet de împotrivire. Privi spre orizont, de parcă ar fi vrut să scruteze trecutul; erau atâtea de amintit, atâtea de uitat. Cel mai nesuferit aspect al bătrâneții, se hotărâse el demult, era să-ți amintești de oamenii pe care n-ai să-i mai vezi, de lucrurile pe care n-ai să le mai faci. Reveni în prezent.

— Ești un individ al naibii de isteț, Ray.

— Încerc să țin pasul.

— Aș zice că ești pe departe cel mai bun.

Ray primi complimentul cu o scurtă mișcare în jos a bărbiei.

— E vorba de Bobby și J.R., nu-i așa?

— Puteai să crezi că fiind frați și toate celelalte, o să se înțeleagă mai bine, în special având în vedere faptul că Gray a lipsit în tot acest răstimp.

— Ai auzit vreodată de Cain și Abel, Jock?

— Crezi că resentimentele între frați sunt în sânge, nu?

— Cred că adesea se întâmplă să fie. Între cei doi este cu siguranță o competiție.

— Uneori n-o înțeleg.

Krebbs privi în zare. Jock îl măsură.

— Te gândești la ceva, Ray, hai, dă-i drumul.

— Ești un om dificil, Jock. Nu e ușor să lucreze cineva cu tine, nici să fie fiul tău. Cred că băieții ăștia nu vor nimic mai mult decât să-ți placă, să te audă spunând că-i prețuiești.

— Păi sunt mândru de amândoi. Întotdeauna am fost.

— Nu fii așa de sigur că ei știu asta. Cum mi se pare mie, întotdeauna i-ai stimulat pe unul sau pe altul, într-un fel sau altul, făcându-i să vrea să facă tot mai mult. Să se antreneze în treburi tot mai grele. Așa ai fost mândru de ei, aș spune.

— Îți stă în caracter să spui ce crezi, Ray.

— Știi o cale mai bună, Jock?

— Nu pot spune că știu, replică Jock.

Un răstimp îndelungat, tăcură amândoi, apoi Krebbs sparse tăcerea.

— Credeam că Bobby lucrează acum ca șef la Ewing Oil.

— Așa e, răspunse Jock, puțin prea repede. Normal, mai are mult de învățat.

— Nu avem noi toți?

— Dar nu asta e problema.

Krebbs așteptă să continue.

— J.R. pur și simplu se *bucură* să fie președinte. Vreau să spun că slujba asta e pentru el. Ca o desfătare, când se implică cu toate forțele, complotând, făcând planuri și punându-le în aplicare. Băiatul ăsta e ca un cal bun de muncă grea și de intrigi.

— În special de intrigi.

Râseră amândoi.

— Recunosc că nu-i prea diferit de cum era tatăl lui, se confesă Jock.

— Și de cum mai este.

— Și de cum mai este.

Jock deveni serios.

— J.R. nu poate suporta ideea de a fi înlăturat de la slujbă. Se luptă să se întoarcă.

— Așa că ce-ai să faci?

— Asta-i problema.

— Ai spus că Bobby lucrează bine?

— Și așa este. Mi-e teamă că băieții ăștia doi o să se înfrunte sălbatic în una din zilele astea. Curată explozie.

— Sunt amândoi luptători.

— S-ar putea să iasă rău și să mă ia naiba dacă știu ce să fac. Fir-ar să fie! Trebuie să fie o cale să-i cuplez undeva unde să poată lucra împreună, umăr la umăr, fără să se tot sâcâie și să se muște.

Krebbs dădu din cap, a resemnare.

— Nu-i niciuna, Jock. De mult te aud spunând asta și văd că continui. Știi la fel ca mine care-i adevărul.

— Da, știu, dar nu vreau să-l aud.

— Va trebui să-l privești în față.

— Știu, și dacă-l privesc, ce-o să se întâmple? Bobby ăsta are o voință puternică și se aprinde sub presiune. Dacă-l dau afară de la slujbă o să-și croiască un drum nou, o să

părăsească Southfork-ul, o să părăsească Dallasul, pentru totdeauna.

— E un matur.

— Așa e. Dar dacă se întâmplă asta, Miss Ellie o să dea vina pe mine.

— Nu te invidiez, Jock. N-aș vrea să-mi sară-n spate femeia asta.

— Exact. Îți spun, Ray, sunt la capătul răbdării și nu știu ce să fac.

Fără alt cuvânt, se întoarse la calul lui, se săltă în șa și plecă în galop. Krebbs, urmărindu-l cu privirea, ar fi dorit atâta să-l ajute, dar înțelese că în această privință era și mai neajutorat decât Jock Ewing.

•

J.R. se afla la barul de pe patio, când sosi Jock, călare. Răsuflând din greu, plin de praf și transpirat, Jock se pregătea să intre în casă.

— Ei, tată, arăți de parcă ai avut o zi grea. Vrei să-ți pregătesc ceva de băut?

O clipă prelungită Jock își privi fiul, posomorât.

— Sigur, de ce nu. Ceva tare și rece ar fi în regulă.

Duse un scaun la umbră și se lăsă pe el. J.R. îi aduse băutura și se așeză alături.

— Trebuie să-ți spun, fiule, că nu mai sunt cel care eram.

— Ești încă cel mai bun dintre noi toți, tată.

— Trupul meu nu vrea să mai reziste la eforturi mari sau îndelungate, ca altădată.

— De asta sunt aici, tată. Să te mai ușurez, pe cât posibil.

Jock trase o dușcă din pahar.

— Cum mai stai cu sănătatea, J.R.?

— Mă înzdrăvenesc, tată.

— Asta-i bine.

— Destul de bine ca să mă întorc înapoi, la lucru.

Jock nu voia, să audă asta. J.R. continuă:

— Numai dacă n-ai un motiv special să vrei să-l menții pe Bobby președinte.

Jock răspunse repede:

— Nu, J.R. Nu-i asta, dar sunt îngrijorat pentru tine. Cred că ar fi mai bine s-o iei ușor, deocamdată. Știu cât îi poate dăuna unui om o rană provocată de un glonte, atât în trup cât și în spirit.

— Sunt refăcut acum, tată, sunt pregătit să mă întorc la treabă și cred că am dreptul la un răspuns direct.

— Da, oftă Jock. Cred că ai.

— Ascult.

— J.R., Bobby n-a vrut să preia compania. A făcut-o pentru că i-am cerut-o eu. Am fost de acord să conducă Ewing Oil cum socotește de cuviință și așa a și făcut.

— Dar…

— Ascultă-mă. Până acum, Bobby s-a descurcat bine la slujbă. Nu sunt obligat să-l mai țin? Să-l las să termine ce-a început?

— Și eu ce să fac între timp? E compania mea, tată. Trebuie să mi-o dai înapoi.

Jock se întoarse. Întotdeauna îi fusese frică să audă cuvintele acestea de la J.R., și nu dorea să se confrunte cu el. Dar iată că momentul venise.

— Compania e a familiei, J.R. Asta ne include pe toți.

— Vreau slujba mea înapoi, insistă J.R.

Jock își ridică privirea și îl privi pe fiul lui în ochi.

— Nu pot face asta, nu încă.

Furios, J.R. se ridică în picioare și plecă. Asta era o hotărâre pe care nu avea intenția să o accepte, indiferent pe cine ar fi rănit pe drum.

Singur în dormitor, își puse creierul la lucru. Începu să dea telefoane, să întrebe, să obțină răspunsuri. Încântat de el însuși, continuă. Îi telefonă lui Franklin Horner, la birou.

— Aici J.R. Ewing, Franklin. Ce mai faci, bătrâne?

— Destul de bine, J.R. Dar ție cum îți merge?

— Nu se putea mai bine, Franklin. În câteva săptămâni am să fiu ca nou și înapoi, la birou, făcând iar afaceri.

— Mă bucur să aud asta, J.R.

— Ai luat legătura cu Bobby în ultima vreme, Franklin?

J.R. știa deja răspunsul. Horner ezită.

— De fapt, am luat-o, J.R. Se pare că Bobby încearcă să ceară un împrumut. Vrea…

J.R. izbucni, arțăgos:

— Știu ce vrea el, Franklin. Acum vreau să-ți spun ce vreau eu. Ascultă bine și caută să înțelegi. Nu vreau ca banca aceea a ta să-i dea niciun împrumut lui Bobby. Niciun cent, mă auzi?

— O să fie greu, J.R. Pot încerca s-o scald, dar…

J.R. izbucni, supărat:

— Nu mă interesează cum te descurci. E treaba ta. Dar dacă vrei să faci afaceri cu J.R. în viitor, trebuie ca fratele meu să nu obțină nicio bancnotă murdară de un dolar de la tine, Franklin. Auzi ce-ți spun?

— Aud, J.R.

— Bine, e-n regulă. Acum salut-o pe fermecătoarea ta soție din partea mea. O să mai discutăm curând, Franklin.

Și închise, cu un zâmbet victorios pe față.

— Nimeni, spuse el cu glas tare, nimeni din lume n-o să-mi ia Ewing Oil, indiferent ce va trebui să fac pentru asta.

• Capitolul 4

Restaurantul Madison era unul din cele care puteau fi văzute în orice oraș mare din Statele Unite cu pereții lambrisați, semiîntunericul, barul lung și strălucitor, cu o mulțime de băuturi la prețuri ridicate, cu mâncarea pregătită și servită cu grijă, constând în cea mai mare parte din cotlete și salate, ca să satisfacă gusturile clientelei, predominant masculine. Madison era de fapt un loc unde mâncau oamenii de afaceri, și unele din cele mai strălucitoare afaceri din Sud-vest începuseră sau culminaseră adesea aici.

Era localul pe care-l alesese Bobby pentru a se întâlni cu Franklin Horner, la o masă izolată, aleasă cu grijă, în cel mai îndepărtat colț al acestei încăperi mari. Bobby nu se ferea să-l vadă cineva cu Horner; voia doar ca întrevederea lor să rămână secretă. Fură comandate și servite băuturi și

conversația începu lejer și plăcut, vorbind de una și de alta, până ce, în sfârșit, ajunseră la subiect.

— Așa că, Bobby, spuse Horner, ai efectiv o supraabundență de petrol.

— Vom avea când va începe să funcționeze Ewing 23.

— Prea mult petrol și prea puțin timp pentru rafinare.

— Așa se pare, Franklin.

Horner îl privi îngândurat:

— Trebuie să fie în Louisiana o rafinărie care pe moment nu prea are de lucru, din câte știu.

— Te referi la rafinăria lui Hilary Brown. Nu mă poate deservi, nu de data asta. Nu, Franklin, țintesc la ceva mai important. De ani de zile tata și-a dorit o rafinărie a lui, rafinăria Ewing.

— Asta ar rezolva odată pentru totdeauna problema.

— Mă bucur că ai sesizat esența planului meu, Franklin.

— Poate ar trebui să spui ce vrei.

— Destul de simplu. Rafinăria lui Jim Redfield e de vânzare la un preț rezonabil. Cunosc toate detaliile organizării ei interne și te pot asigura că este o ocazie pe care nu se face s-o pierzi. Termenele sunt clare; Jim vrea s-o vândă; eu vreau s-o cumpăr. Odată tranzacția încheiată, pot s-o pun în funcțiune și să obțin un procent de sută la sută petrol finit.

Horner îl privea neîncrezător.

— Rafinarea n-a fost niciodată punctul tare al Ewingilor.

Bobby zâmbi:

— N-a fost deloc, și de aceea e timpul să se schimbe lucrurile.

Horner își scutură capul și căzu pe gânduri.

— De ce-ți iei bătaia asta de cap, Bobby? Nu trebuie să cumperi neapărat o rafinărie dacă vrei să te folosești de una.

— Desigur, în felul ăsta se pot rezolva problemele imediate, dar trebuie să privim în perspectivă. Și trebuie să avem în vedere că, dacă noi n-o cumpărăm, Redfield o s-o vândă altcuiva și posibilitățile de rafinare să-mi scape din mână. Nu pot risca asta, Franklin. Înțelegi?

— Așa cred.

— Oferta lui Redfield e prea bună ca să treci peste ea.

Horner ezită.

— Ce preț vrea?

— Două sute de milioane.

— Pare destul de rezonabil.

— La naiba, e mai mult decât atât!

— Ai banii?

— Ewing Oil poate veni chiar acum cu jumătate din sumă. Am nevoie de cealaltă sută de milioane.

— De la banca mea?

— Da.

Horner își termină băutura.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— N-ai la ce să te gândești. Redfield vrea s-o vândă imediat. Eu vreau s-o cumpăr. Treaba nu mai poate fi amânată.

— Mi-e teamă că va fi.

Bobby se aplecă înainte:

— Ascultă Franklin! Tu și cu mine am avut mai înainte probleme, dar asta-i altă poveste. Vreau s-o știi. Pornim amândoi curați.

Horner își întoarse privirea. Bobby, simțind că afacerea îi scapă din mână, se străduia să-și stăpânească furia. Nu-și putea permite să se împotrivească bancherului.

— Ce zici, Franklin?

— A aprobat J.R. sau tatăl tău această achiziție?

— N-a fost nevoie, spuse Bobby, repede.

— Bobby, banca mea prețuiește contul Ewing. Știi asta. Dar…

— Dacă înseamnă atât de mult pentru tine să faci afaceri cu noi, dovedește-o.

— Aș vrea să fie atât de simplu. Vezi tu, o bancă împrumută suma asta nu doar pe bază de garanție, ci și pe baza reputației și experienței persoanei care o solicită. În cazul tău, Bobby…

Horner dădu din umeri.

— Vrei să spui că am prea puțin din amândouă.

— Îmi pare rău, dar e chiar așa. Banca…

Bobby se ridică, retezându-i-o cu un gest scurt.

— Franklin.

— Da, Bobby?

— Poți să-ți iei banca și să ți-o bagi pe gât!

Apoi ieși cu aroganță din restaurant, lăsând un bancher tulburat în urma lui.

În noaptea aceea, pentru Bobby fu imposibil să doarmă. Întinsă alături, Pamela stătea liniștită, pierdută în tot felul de vise care-i roiau în cap. Mintea lui continua să se frământe, îmbâcsită de gânduri contradictorii, viziuni și vise fantastice de glorie și realizare. În sfârșit, se ridică și coborî. În bucătărie găsi o cană, o bere brună, mexicană, categoria întâi, o luă cu el pe patio și se așeză într-un scaun confortabil. Bău puțină bere și privi stelele de pe cerul negru și înalt al Texasului, încercând să-și limpezească mintea, să-și pună în ordine gândurile. Nu auzi când ușa casei se deschise și se închise ușor în urma lui, n-o auzi pe Miss Ellie venind, până ce nu se aplecă deasupra lui.

— Mamă.

Încercă să se ridice. O mână pusă pe umărul lui îl făcu să se așeze la loc.

— Ce faci aici așa de târziu? întrebă el.

— Eram cât pe ce să te întreb același lucru.

Trase o dușcă bună din bere.

— Nu puteam să dorm.

— Ai ceva de gând, presupun.

Miss Ellie se așeză în fața lui, pe un scaun. În întuneric, anii păreau să fi zburat de pe fața ei slabă și frumoasă și Bobby își închipui că o vedea așa cum trebuie s-o fi văzut Jock cu mulți ani în urmă – proaspătă și frumoasă, cu ochi aceia mari și inteligenți privind fără să clipească, cu gura aceea sensibilă ridicându-se într-o anticipare voluptuoasă. Mama lui era, își aminti Bobby, o femeie cu totul deosebită.

— Mi se pare, continuă ea încet, că familia asta a avut întotdeauna de furcă cu patru-cinci probleme deodată.

Bobby zâmbi.

— Noi, Ewingii, nu suntem niște oameni pașnici, mamă.

— Nu, cred că nu. E în sânge. Și apoi, oamenii care vor să facă ceva în viață nici nu doresc să stea tolăniți printre perne confortabile și să vegeteze. Totuși, nu-mi place să-mi văd fiul necăjindu-se atâta.

— Se pare că necazurile sunt cele care dau năvală.

— Aș prefera să te gândești mai mult și să te zbuciumi mai puțin. Întotdeauna sunt probleme de rezolvat, dar din câte știu eu, frământarea n-a rezolvat niciodată vreuna. O gândire profundă – ei bine, asta-i altă problemă.

— Cum să conduci ceva ca Ewing Oil și să nu te necăjești uneori?

Ea îl întrebă blând:

— Spune-mi, Bobby, merită?

— Pe tata l-ai întrebat?

— Tu nu ești tatăl tău.

— Sau pe J.R.

— Și nici J.R. nu ești. Întotdeauna ai fost diferit cumva, Bobby. Diferit de fiecare din fiii mei. Gary – ei bine, era un dur. Dur, fără să fie așa de agresiv ca J.R., ori așa de isteț, ca să spun adevărul. Nici așa de bun la sport și la tot ce ține de viața în natură, ca tine. Gary era întotdeauna înclinat să plângă prea repede, să cedeze prea repede, poate s-o apuce pe calea cea mai ușoară. J.R. întotdeauna gândește, ăsta-i adevărul. Întotdeauna țese intrigi. Dintr-un cent scoate zece, din zece o sută. Chiar de când era mic, J.R. voia mai mult, tot mai mult, cel mai mult. Și cred că și acuma. Nu m-ar surprinde dacă într-o zi, băiatul ăsta ar deveni președintele Statelor Unite.

— Mai degrabă rege, spuse Bobby, chicotind.

Ea nu râse.

— Rege al Statelor Unite ale Americii.

— Rege al lumii.

Ea expiră ușor.

— Dar tu, tu nu ești ca niciunul din ei. Nici ca tatăl tău pe de-a-ntregul. Poate că e prea mult din mine în tine, Bobby. Nu știu.

— Dacă este, mamă, e cea mai bună parte din ființa mea.

Ea îi luă mâna.

— Merită asta, Bobby?

— Știi, obișnuiam să nu-mi vâr nasul în problemele petrolului, în toate învârtelile și daraverile. Nici măcar nu puteam să înțeleg cum de suportau tata și J.R. toate astea. Ei bine, am descoperit ceva. Deva din toate astea e distractiv, stimulant, excitant și merită efortul.

— Sunt surprinsă să te aud vorbind așa.

— Și eu sunt puțin surprins, dar asta este, îmi place să conduc compania. Vreau să continui.

— De obicei credeam că numai J.R. e un adevărat Ewing, că tu și Gary sunteți pe de-a-ntregul Southfork.

— Și acum?

— E clar că e mai mult din Ewingi în tine decât mi-am închipuit.

— Mamă, vreau să fac ceea ce este mai bine pentru familie, pentru Ewing Oil, pentru oamenii pentru care lucrăm.

— E posibil să faci toate astea, Bobby?

— Așa sper, dacă voi găsi calea.

— În tot ce faci, urmează-ți cele mai bune instincte, fiule. E cel mai bun sfat pe care ți-l pot da.

— Mi se pare tot atât de bun ca și reușita însăși.

•

În următoarea dimineață, Bobby începuse treaba devreme, dictându-i secretarei, în biroul lui. Terminaseră o jumătate de duzină de scrisori, când sună telefonul. Răspunse Connie.

— E Jim Redfield, spuse ea.

Bobby ridică receptorul.

— Jim, cum te simți în dimineața asta frumoasă?

Jim spuse pe șleau:

— Bobby, ți-am dat cuvântul la cină, seara trecută. Dacă vrei să cumperi rafinăria mea din Galveston, și dacă poți face față prețului, e a ta.

— Cred în cuvântul tău, Jim.

— Lucrurile nu-s așa de simple, Bobby. Cum ți-am spus, trebuie să acționez repede.

— Fac tot ce-mi stă-n putere, Jim.

— Nu-i vorba de asta, Bobby. Doar asta poate să nu fie de ajuns.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că de-abia am primit altă ofertă.

Bobby simți că-i îngheață picioarele.

— La ce preț?

— La același, de două sute de milioane.

— Asta înseamnă că s-ar putea să nu mi-o mai vinzi mie, Jim?

— Asta înseamnă că le-am promis un răspuns până mâine la prânz. Înseamnă că dacă vrei s-o cumperi, trebuie s-o faci chiar acum.

— Poți să-mi spui de la cine a venit oferta, Jim?

— Nu cred că ar avea vreo importanță.

— Poate că ai dreptate.

— În orice caz, îți apăr drepturile prioritare, Bobby. Rafinăria e a ta, dacă reușești să rezolvi lucrurile până mâine la prânz.

Bobby căzu pe gânduri, încruntându-se, apoi răspunse încet:

— Cred că pot face asta, Jim. Am să te sun de îndată ce pot.

— Ține-mă la curent.

— Te poți baza pe asta, Jim.

— Bine, e-n regulă. Și, Bobby…

— Da?

— Nu mă îndoiesc că ai să te poți descurca!

— Apreciez asta, Jim. Intenționez să fac tot ce pot.

Puse telefonul la loc, în furcă, și privi fix în gol.

— Necazuri? întrebă Connie.

— Are altă ofertă.

— Nu-mi spune de unde. Lasă-mă să ghicesc. Băieții din cartel?

— Așa aș crede. I-am chemat, le-am dat primul posibilitatea să facă afacerea asta cu mine. Bănuiesc că și-au închipuit că mă pot da la o parte. Au vrut întotdeauna să-și ia revanșa pentru ce le-a făcut J.R.

— Buni oameni.

— Trebuie să fac rost de suta aceea de milioane.

— Dar cum? Horner n-o să te împrumute, e destul de clar.

Bobby scutură din cap, de parcă ar fi vrut să-și pună gândurile în formație de marș. Se ridică și privi pe fereastră orașul, atent la mulțimea grăbită care mișuna de la primele ore ale dimineții. Fiecare își vede doar de treaba lui, se gândi el. Fiecare joacă propriul lui joc. Trebuia să existe o ieșire și pentru el.

— La naiba, spuse el, dintr-o dată, mai sunt și alte bănci.

Își pocni palmele, încărcându-se brusc cu energie și alungând norii fatalității.

— Lasă-mă să mă gândesc. E-n regulă, Les Crowley.

— De la People's Lone Star?

— S-a zbătut de ani de zile să intre în afaceri cu Ewing Oil. Poate că acum e timpul să-l lăsăm să-și atingă ținta.

— O să vrea o cotă parte.

— Nu vor toți? Sunt o mulțime de active Ewing pe care i le putem da în schimb. Dă-mi-l pe Crowley la telefon. La naiba! Trebuie să o fac, Connie. Într-un fel sau în altul. Intenționez să-mi cumpăr o rafinărie!

La mai puțin de o oră după aceea, Bobby era așezat confortabil într-un scaun de piele din biroul lui Crowley de la cel de-al doilea etaj al băncii People's Lone Star.

Crowley, pedant și aproape plăpând de parcă abia ar fi fost afectat de forța gravitației, era un om pe care nimeni nu l-ar fi remarcat prin mulțime. Fața lui palidă avea o expresie deschisă, aproape goală, ceea ce făcea ca mulți oameni să-l privească ca pe o persoană fără nicio valoare – greșeala lor. Era ascuțit și iute la minte, crunt în ambiții și clar în obiective. Banca pe care o conducea era efectiv creația lui, dacă nu invenția lui și plănuia să o transforme într-una din instituțiile financiare de elită din Texas. În acest sens, vedea în Bobby Ewing o ocazie unică. Îi ură bun venit tânărului petrolist, cu stil, dar și cu precauția tipică a bancherilor. Se aduseră și se serviră cafele, se încinse o conversație de rutină, până ce Crowley aduse vorba despre ceea ce trebuia; despre

afaceri.

— Nu mă feresc s-o spun, Bobby, e o plăcere să te am aici. Banca aceasta e încântată să facă afaceri cu Ewing Oil, acum și în viitor.

Crowley înțelegea care era cheia succesului bancherilor; să împrumuți bani unor clienți puternici, din două motive: profitul pe termen scurt și factorul de creștere a importanței și puterii clientului. Cu cât acesta devenea mai bogat, cu atât mai mulți bani făcea banca. Ewing Oil nu era Mobil sau Exxon, sau Standard, dar era o companie solidă, activă și devenea din ce în ce mai stimată.

— Da, termină el cu un zâmbet, o reală plăcere.

— E-n regulă, replică Bobby, sobru. Bancherii texani erau cei mai deschiși oameni pe care-i întâlnise, dar dedesubtul camaraderiei de „băieți buni", erau niște oameni din cale-afară de lacomi. Profitul era tot ce-i interesa.

— Sper că aceasta va fi o experiență reciproc benefică, Les.

Crowley continua să-și frece mâinile.

— De asta suntem aici, nu-i așa? Acum, ce pot face pentru tine?

— Ce putem face fiecare pentru celălalt, se simți Bobby obligat să spună.

Crowley își înclină capul îngust, a recunoaștere; biroul său luxos era îmbibat de dulcele miros al ambiției și puterii, elixirul magic pe care se clădise strălucirea lui.

— Am nevoie de un împrumut, spuse Bobby.

— Acordăm împrumuturi.

— Cumpăr o rafinărie, spuse Bobby, ca și cum faptul era deja împlinit, plin de încredere și cu vervă.

Crowley remarcă vigoarea și siguranța de sine a tânărului; reputația, familiei Ewing se afișa aici pe deplin.

— Despre ce sumă este vorba?

— Două sute de milioane.

Crowley zâmbi vag și numerele începură să-i sară în fața ochilor, pe panoul creierului, ca pe un display; capital, interese, amânări de taxe, viitoare afaceri.

— Continuă, spuse el.

— Voi transfera o sută de milioane în numerar la People's Lone Star. Pe această bază voi dori să împrumut celălalt milion la cursul de profit al zilei, bineînțeles.

— Bineînțeles.

Crowley era încurajat, dar își făcuse un principiu din a nu-și permite să-și arate entuziasmul. Își puse mâna de contabil pe birou și așteptă. Bobby îi întinse un registru, îl deschise și începu să-i indice diferite proprietăți Ewing.

— Acestea vor acoperi suta de milioane suplimentară. Cumulativ, aceste proprietăți valorează cel puțin atâta.

Dintr-o privire, Crowley înțelese totul. Spuse, fără să-și ridice privirile:

— Le-ai putea vinde pe piață pentru o dată și jumătate din suma asta, Bobby. Vreau să fiu onest cu tine…

— Știu asta și îți apreciez francheța, dar n-am timp să le vând eu însumi. Vreau să împrumut acum pe baza lor

— Acționezi cu sula-n coaste, nu-i așa?

— Așa e.

— Așa că vrei să ți le vând eu și să reții dobânzile ca o cotă parte?

— Sau să le păstrezi, cum vrei.

Crowley deja se hotărâse. Închise dosarul.

— O.K. Am nevoie de câteva zile și vei avea două sute de milioane.

— Astă-i problema, Les. N-am la dispoziție câteva zile. Vreau să vinzi proprietățile. Ai menționat că sunt constrâns de ceva – ei bine, funcționez contra unei alte oferte. Competiția se derulează rapid. Și eu trebuie să mă grăbesc.

— Înțeleg.

— Vinde proprietățile astea și banca ta o să obțină un comision de vârf pentru întreg împrumutul de două sute de milioane de dolari.

— Te-ai gândit la toate.

— Timpul înseamnă mai mult decât banii, de data asta. Înseamnă afacerea însăși.

Crowley reacționă cu tipica lui reținere:

— O să văd ce pot face.

Bobby se ridică. Era supărat și lăsă să se vadă asta.

— Afacerea asta trebuie încheiată până diseară. Nu mai târziu. Poți s-o faci?

— Pot să încerc.

— Încearcă, insistă Bobby, auzind vocea tatălui său în urechi.

— Voi face tot ce pot.

— Și când ai s-o faci – indiferent de cât va fi ora – sună-mă acasă. La miezul nopții de-ar fi, vreau să mă suni.

Se duse la ușă, și o deschise brusc.

— E o afacere bună pentru bancă și eu ți-am dat-o ție pe mâini. Mi-am închipuit că poți să te descurci.

— Pot. O să mă descurc.

— N-aș vrea să aflu că am făcut o greșeală.

Dintr-o dată, Crowley dori să-i placă celuilalt, să-l sprijine și să-l susțină în orice fel, să-i câștige favoarea. Dădu repede din cap, consimțind.

— Nu-i nicio greșeală, Bobby. Îți promit. N-ai greșit.

— Sună-mă, spuse Bobby, înainte de a pleca. Cuvintele posedau autoritatea aspră a ordinului.

Crowley simți o ușurare să fie lăsat singur.

•

Întunericul începuse să coboare peste Southfork, când Bobby intră în sufrageria ranchului. Afară, în aerul rece, pluteau sunetele ființelor nopții, agitându-se și făcându-se cunoscute una alteia. Înăuntru, aerul condiționat îi izola pe Ewingi de tot ce era în exterior; părea că locuiesc într-o suburbie liniștită și elegantă din împrejurimile Los Angeles-ului sau New Yorkului. J.R. își făcea de lucru la bar; își turna un Scotch cu apă când apăru Bobby – și i-l întinse cu un zâmbet încrezător. Jock, așezat pe canapea, – într-un costum gri, stil western și cizme din piele de șopârlă de aceeași culoare, își salută fiul cu un mormăit și-l așteptă să se hotărască să ia loc. J.R., cu un pahar înalt în mână, ocupă o poziție strategică între tatăl și fratele lui. Își mută privirea de la unul la altul și vorbi, cu un sarcasm prea puțin mascat:

— Ei bine, e ca în vremurile de altădată, nu-i așa, tată? Toți

bărbații Ewing la un pahar, înainte ca doamnele să catadicsească să ni se alăture.

— Nu toți, îi aminti Bobby, examinându-și paharul.

J.R. își ridică sprâncenele.

— Cred că te gândești la bătrânul Gary. Ei bine, Gary a rupt-o cu noi, amintește-ți asta, frățioare. S-a hotărât să nu locuiască cu familia lui, să ne întoarcă spatele.

— Eu nu-i interpretez nici pe departe așa plecarea, J.R.

— Terminați, se răsti Jock, cu bărbia în piept. Îl deprima să se gândească la fiul lui pierdut – cum îl considera pe Gray – îl deprima să realizeze că n-au putut fi tot timpul împreună, deși cu greu ar fi recunoscut-o cu voce tare.

— Ce se mai întâmplă în oraș zilele astea, Bobby?

— Afaceri, ca de obicei, tată.

J.R. izbucni într-un râs batjocoritor.

— Ca de obicei! Hai, dă-i drumul, frățioare. Nu-i nevoie să fii modest.

Bobby îl privi lung dintr-o parte pe J.R., întrebându-se ce putuse afla. J.R. culegea informații cu aceeași asiduitate cu care un copoi culegea pureci. Indiferent unde se putea afla, urechile lui J.R. erau întotdeauna pe față și o rețea de informatori binevoiau să acționeze în calitate de conducte. Era și Les Crowley printre ei? Jock își ridică privirea.

— Se întâmplă ceva de care trebuie să știu?

— Da, așa se pare, tată, râse J.R. Se pare că frățiorul e băgat într-o treabă sau două care fierb în aceeași oală.

Jock așteaptă.

— N-am nimic să-ți raportez încă, tată, spuse Bobby, în același mod nestânjenit și evitând ochii fratelui său.

J.R. râse iarăși.

— Ce vrea să spună frățiorul e o invenție, tată. Să dai o lovitură esențială e una. Să-ți însușești fără rușine un succes pe care nu l-ai avut e alta. Nu-i așa, Bobby? Mi se pare că ai ratat-o de două ori, nu-i așa?

— Despre ce este vorba, Bobby? întrebă Jock.

Din tonul vocii lui, Bobby știu că se aștepta la un răspuns direct. Dar J.R. fu acela care continuă.

— Frățiorul a încercat să-și cumpere o rafinărie, tată.

— Cum așa?

— Doar că, continuă malițios J.R., rafinăriile costă bani. Mulți bani. Mai întâi, Bobby a încercat să dea năvală pe cartel, ca să obțină suma asta – două sute de milioane dacă-mi amintesc bine – și băieții ăia l-au refuzat, iar apoi Franklin Horner i-a întors și el spatele. Am zis bine, frățioare?

Bobby sorbi încet din pahar, fixându-l cu ochii pe J.R.

— Ai zis bine, J.R. Văd că știi totul, până la ultimul detaliu. Spionii tăi fac treabă bună; întotdeauna au făcut. Și zâmbi ușor, fără umor. Sau poate îmi controlezi biroul?

— Nu-i nevoie de asta. Când un om știe cum să facă afaceri, își face o mulțime de prieteni. Îi spun ei ceea ce trebuie să știe. Bobby era cât pe ce să răspundă, când sună telefonul. Ca și cum ar fi vrut să împiedice un conflict iminent, Jock se ridică și răspunse.

— Aici Jock Ewing. Bobby? Da, domnule, este. Pot să vă întreb cine sună? Desigur, doar o clipă.

Îi oferi lui Bobby telefonul.

— E pentru tine, Bobby. Cineva cu numele de Les Crowley.

Bobby îl luă repede.

— Da?

În timp ce asculta, mușchii feței i se muiau și o strălucire de încântare apărea în ochii lui albaștri.

— Cine naiba e Les Crowley? tună Jock.

— Cred că se ocupă de afaceri bancare, spuse J.R., încercând să asculte.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu, tată. N-ai avut motive. Nu e genul nostru.

Și își îndreptă din nou privirile spre Bobby. Fața fratelui lui, încreștită de bucurie, spunea totul.

— Mulțumesc că m-ai sunat, Les. Da, da, sigur că-i grozav. Am să fiu la tine dimineață.

Puse telefonul alături și-și lovi cu pumnul palma de la cealaltă mână, într-o nerăbdare febrilă.

— La naiba! La naiba! La naiba! Am făcut-o, tată! Chiar am făcut-o!

— Ce-ai făcut?

— Am pus firele cap la cap.

— Ce fire sunt astea, fiule? întrebă Jock, cu grijă.

— J.R. ți-a povestit totul despre asta.

— Poate, spuse J.R., dacă ne-ai lăsa să intrăm în detalii, ți-am împărtăși plăcerea.

Bobby deschise gura să vorbească când apăru Pam. O înșfăcă și o învârti în jurul camerei.

— Am făcut-o! țipă el. Am făcut-o!

Râzând, ea îl îmbrățișă. Bobby se întoarse spre cei doi bărbați care-l priveau uimiți:

— Am cumpărat o rafinărie, tată. A lui Jim Redfield, din Galveston. Am cumpărat-o la un preț care, practic, e o pomană. Tată, Ewing Oil are în sfârșit propria ei rafinărie, cum ai vrut tu întotdeauna. Hai, Pam. Mergem în oraș să sărbătorim. E cea mai măreață noapte din viața mea!

•

J.R. petrecu o seară mizerabilă, incapabil să-și potolească furia, incapabil să-și izgonească ura pe care o resimțea față de fratele său. Când fu singur, cu Sue Ellen, în spatele ușii închise a dormitorului lor, nu trecu mult timp și explodă. Se plimba ca o furtună prin cameră, înjurând, aruncându-și hainele, blestemând norocul lui Bobby.

Sue Ellen încercă în van să-l calmeze.

— Hai, iubitule, n-a făcut altceva decât să încheie o treabă mai veche. Asta nu înseamnă nimic față de felul în care crede tatăl tău că ai condus tu compania.

El privi în direcția ei.

— Nu fi proastă, Sue Ellen. Nu vezi ce s-a întâmplat?

— Ei bine, știu că a deschis Ewing 23, J.R.

— Povestea cu Ewing 23 e doar o parte din treaba asta, una mică. Frățiorul ți-a cumpărat o rafinărie.

— Păi, nu e ceea ce tatăl tău și-a dorit dintotdeauna?

— Chiar asta este! A făcut el ce n-am putut face eu niciodată. La naiba, cum de a reușit să adune banii ăștia? Am crezut că pot să-l împiedic. Ascultă-mă, cineva o să plătească pentru asta. Les Crowley acela. O să-i pun eu bețe-n roate.

Era o răceală în vocea lui care-o înfricoșă pe Sue Ellen.

— J.R., te rog, vino în pat. Am să-ți frecționez spatele, am să te calmez și apoi, J.R., am să-ți dau ceea ce vrei tu cel mai mult de la mine.

El nu păru să audă.

— Am suportat destule. A sosit timpul să-l dărâm pe Bobby. Pe de-a-ntregul.

— Dar, J.R.!

— Chiar dacă va trebui să ruinez Ewing Oil pentru asta.

Sue Ellen era șocată.

— E fratele tău, J.R. Același sânge.

J.R. își dezgoli dinții, într-un rânjet:

— Frații Ewing – mârâi el. N-a fost niciodată loc pentru noi toți aici, la Southfork. Gary a plecat, dar încă nu-i destul loc și nu va fi niciodată până ce Bobby nu va pleca și el. De data asta intenționez să scap de el pentru totdeauna, până ce va rămâne doar un singur frate Ewing. Acela la care te uiți acum.

— Oh, J.R., mă sperii când vorbești așa.

— Și, acum, spuse el, înaintând spre ea, am să-ți spun exact ce vreau să faci. Exact – pentru mine.

• Capitolul 5

În dimineața următoare, când Pam apăru pe patio, Bobby înghițea la repezeală niște cafea. Ea îi strânse afectuos brațul.

— M-am simțit foarte bine noaptea trecută.

— Și eu.

Ochii lui alergau de acolo-colo, de parcă ar fi fost nerăbdător să se vadă odată plecat.

— Ești gata de plecare?

— Am o întâlnire dis-de-dimineață.

— Ai un program prea încărcat, Bobby.

— Sunt atâtea de făcut.

— Trebuie s-o iei mai ușor. Nu poți continua în ritmul ăsta. Dă-ți o șansă; dă-ne o șansă.

— Nu știu ce vrei să spui. N-ai idee ce importante sunt

toate astea pentru mine, pentru noi toți. În problema rafinăriei sunt atâtea capete pierdute de înnodat.

— Ai spus că s-a terminat totul.

— Sigur, rafinăria e a mea, a noastră. Dar asta presupune că trebuie menținută în funcțiune. Petrolul brut trebuie livrat la termen. Apoi vânzările. Toate astea cer mult timp și muncă, Pam.

— Văd și eu, spuse ea, rece. Am încercat să te fac să te gândești la altele mai înainte de a sări din pat, azi-dimineață. Eșecul meu a fost evident.

— Încearcă să înțelegi.

— Încerc.

— Știi, încă nu pot să cred că eu am făcut asta, că am cumpărat o rafinărie.

— Crede-o. Eu cred. Mi-ai explicat-o ore întregi aseară, la restaurant. Pariez că dacă te-aș fi întrebat, n-ai fi putut să-mi spui ce ai în farfurie.

— În halul ăsta am fost?

— Chiar mai rău.

— Regret. Dar este prima oară când am obținut o asemenea victorie. Este de-a dreptul emoționant.

— Sunt sigură că J.R. se va bucura din plin de triumful tău.

Bobby râse.

— O va face, când va prelua iar compania – încheie Pam, răutăcioasă. Bobby se calmă pe dată.

— Eu conduc acum Ewing Oil și intenționez să continui.

— Oh, Bobby!

Se întoarseră amândoi și-l văzură pe Ray Krebbs îndreptându-se spre ei, după ce-și parcase camioneta în spațiul de parcare.

— Bună dimineața, Ray.

— Bună dimineața, Bobby. Bună dimineața, Pam.

Ray zâmbea cald și victorios.

— În sfârșit, te văd stând liniștit, Bobby.

— Nu va sta mult timp, spuse Pam, doar dacă nu intenționezi să discuți cu el despre petrol.

— Hai, Pam, spuse Bobby, împăciuitor.

— Plec, îi anunță ea, îndepărtându-se.

— N-ai luat micul dejun.

— Nu ești singurul din familie care este ocupat, îi strigă ea, peste umăr, și plecă.

Încruntându-se, Bobby o urmări cu privirea.

— Ai câteva minute pentru mine? întrebă Ray.

Uitându-se încă după soția lui, Bobby răspunse:

— N-o putem lăsa pe mai târziu?

— E deja târziu, prietene. N-o mai putem amâna.

Bobby dădu din cap, a resemnare:

— Știu. N-am prea stat pe acasă în ultimul timp. Blestematul de birou m-a ținut în alertă. O problemă după alta.

— Avem un ranch pe mâini, Bobby. Sunt o mulțime de decizii de luat și nu sunt eu împuternicit pentru cele mai multe dintre ele.

Bobby o privea pe Pam, cum intra în mașină și pleca. Era probabil supărată; și asta se vedea după felul rapid în care-i întorsese spatele și plecase, apoi după felul în care se grăbise să părăsească Southfork-ul. Nu-i plăcea sentimentul cu care rămăsese.

— De ce nu vorbești cu tata? întrebă Bobby.

De parcă ar fi fost chemat, Jock ieși furtună din casă, urmat îndeaproape de J.R. Bobby își dădu seama de la prima privire că tatăl lui era cuprins de una din acele furii teribile ale sale, pe care de-abia o putea controla. Dacă ar fi fost un ceainic pe foc, ar fi dat în clocot revărsându-se. J.R., dimpotrivă, deși nu mai puțin furios, era reținut, rece, calculat.

Ray, privindu-i cum veneau, spuse încet:

— Mi se pare că pe Jock îl rodeau în ultimul timp niște probleme. Nu cred că era strategic să se facă presiuni asupra lui.

— Știu ce vrei să spui.

— Bobby! zbieră Jock, traversând patio-ul cu pași mari, arătând mai tânăr decât era și mai lipsit de demnitate decât îi era reputația.

Instinctiv, Bobby făcu un pas înapoi și Ray îl imită.

— Mă duc în oraș, tată.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Bună dimineața, Jock, spuse Ray.

Ochii aceia reci, de culoarea oțelului, ochii tipici ai Ewingilor, se îndreptară spre Krebbs. O clipă, păru că nu-l recunoaște.

— Oh, sigur! Bună dimineața, Ray! Acum, Bobby…

— Am o întâlnire, tată. E deja târziu. N-o putem amâna?

— Nu, pentru Dumnezeu, n-o putem amâna! J.R., vino aici și spune-i fratelui tău ce mi-ai spus și mie. Hai, vino și dă-i drumul, băiete! J.R. se proțăpi drept în fața lui Bobby și spuse pe șleau:

— Tu și Pam erați așa de grăbiți seara trecută să mergeți să vă sărbătoriți, frățioare, încât ai neglijat să-l informezi pe tata și pe mine despre toate detaliile micului tău succes.

— Nu era nimic ce trebuia să știi, J.R.

— La naiba nu era! Ei bine, nu poți avea secrete față de bătrânul J.R., Bobby. Trebuia să știi asta până acum. Am dat doar câteva telefoane în dimineața asta și știu tot ce e de știut.

— Indiferent de ce-ai aflat, ai fi putut afla mai simplu, întrebându-mă pe mine.

— Ia te uită! izbucni J.R. Pe tine, care încerci să ascunzi unele lucruri.

— Oh, la naiba, J.R., i-o tăie Bobby, cuprins acum de furie, dacă ai ceva de spus, spune.

— Așa e, murmură Jock. Scoate pistoalele pe masă, unde oricine poate să le vadă.

— De ce nu ne spui ce-a trebuit să faci ca să obții banii pentru rafinăria Redfield?

— Învârteli, J.R., ceva despre care tu știi foarte multe.

Jock pufni și înjură:

— La naiba, Bobby. Vreau un răspuns direct. Ai vândut active Ewing ca să cumperi rafinăria?

— Da, am vândut.

Venele începuseră să se agite pe fața lui Jock.

— La naiba, Bobby!

— Era singurul mod în care puteam s-o cumpăr, tată.

— O sută de milioane de dolari din vânzarea proprietății noastre? De ce naiba n-ai discutat cu mine? Sau cu oricine altcineva?

— N-a fost timp.

— N-a fost timp! Întotdeauna e timp când e vorba de o sută de milioane.

— A trebuit să acționez repede.

— Așa de repede, interveni J.R., răuvoitor, că n-ai putut discuta cu niciun membru al familiei despre asta?

— Cu tine, de exemplu? În felul în care te-ai consultat și tu cu mine când conduceai compania, vrei să spui? Acum era rândul meu să iau o decizie. Și am luat-o.

— Bobby, tună Jock. Nu-mi plac deloc toate astea.

— Tată, am obținut o rafinărie pentru noi. Ceva ce tu ai dorit întotdeauna.

— Eu…

— Ne-am pierdut anul trecut parteneriatul la rafinăria Mainwaring. Bobby îl privi pe J.R.

— N-am avut intenția, s-o las și pe asta să ne scape.

Furia lui Jock se diminuă, dar nu era omul care să ia lucrurile ușor sau superficial.

— Să te împrumuți dintr-o parte ca să plătești în alta, mormăi el. Nu-i o afacere bună.

Bobby își susținu punctul de vedere:

— Ba e o afacere bună. Ascultă. Pot să dublez – nu, pot tripla venitul rafinăriei.

J.R. izbucni:

— Până ai să devii singurul Ewing care se ocupă de afacerile cu petrol?

— Sunt chiar în clipa asta singurul Ewing care se ocupă de afacerile cu petrol, J.R. Amintește-ți asta. Oricum, e o afacere bună și tu ar trebui să fii destul de inteligent că s-o înțelegi.

— Totuși, spuse Jock, trebuia să mi se spună înainte despre toate astea.

Ray stătea liniștit, în timp ce ochii îi alergau de la unul la altul, evaluând, analizând, judecând în tăcere. Era atent la fluctuațiile emoționale ale oamenilor, tot așa cum era la

reacțiile și nevoile animalelor cu care lucra în fiecare zi. Vedea cum tensiunea sporește și spera că nu va degenera într-un război familial. Odată ce ar fi început așa ceva, nu puteai fi sigur încotro ar lua-o și nici cine urma să iasă cel mai păgubit. Îl cercetă pe Bobby; avea o față de om rănit, dar și-o deghiză iute, iar expresia fermă, hotărâtă a gurii lui era expresia unui om care se hotărâse să lupte ca să iasă deasupra.

— Am auzit destul, spuse Bobby. Atâta timp cât eu conduc compania, voi fi eu însumi și voi lua propriile mele decizii. Dacă vrei o schimbare, tată, doar anunță-mă. O să discut cu tine despre asta altă dată, încheie el și se îndepărtă.

Jock și J.R. îl priviră cum pleca, în tăcerea jenată și apăsătoare care se lăsase. În cele din urmă J.R. fu acela care izbucni:

— Unul dintre noi trebuie să facă ceva în privința asta, tată.

Sprâncenele lui Jock se coborâră și se ridicară a surpriză.

— Unul dintre noi?

— Ei bine, tu, tată, făcu J.R., impunându-și să fie mai grijuliu. Pășise pe un teren delicat.

— Bobby nu mai este el însuși, spuse Jock, gânditor, cu o notă de regret în vocea lui care venea din coșul pieptului, niciodată nu mi-a vorbit în felul ăsta.

— Era complet scăpat de sub control.

— Ba mi s-a părut complet controlat, se simți Ray obligat să spună.

Jock îl privi, fără să vorbească. J.R. nu mai putu rezista.

— Asta e o treabă de *familie*, Ray.

Krebbs dădu o dată din cap a aprobare și se întoarse să plece. Jock îi făcu semn cu mâna să rămână.

— Problema este, spuse el, absent, că într-o clipă Bobby se poate hotărî să părăsească Southfork-ul pentru totdeauna. A doua problemă este că conduce afacerile cu petrol de parcă ar fi jocul lui personal. Trebuie să existe un echilibru.

— J.R. are dreptate, Jock, asta nu-i treaba mea.

— Mi-ar place să aud ce ai de spus, Ray.

— O.K. I-ai spus lui Bobby că el e șeful, că el trebuie să conducă Ewing Oil. Mi se pare că are dreptul să o facă în felul

lui, atâta timp cât totul e acolo pe capul lui.

Jock își drese, glasul și spuse:

— Pare rezonabil.

— Exceptând o mică problemă, declară J.R., adresându-i lui Ray un zâmbet veninos.

— Și care anume? vru să știe Jock.

— Trebuie petrol brut ca să faci să funcționeze o rafinărie, o mulțime de petrol brut. Dacă nu ai suficient petrol brut, înseamnă o groază de timpi morți și aceștia diminuează profiturile și în final, debitele. Acuma spune-mi de unde naiba va lua Bobby petrolul ăsta. Ceea ce scoate de la Ewing 23 nu va fi în niciun caz destul, indiferent de cât de repede pompează.

Acestea fiind zise, se întoarse și intră în casă.

— Băiatul a pus punctul pe *i,* spuse Jock, posomorându-se.

— Nu sunt petrolist, Jock, dar sunt un expert clasa 'ntâi când e vorba de vite. Astăzi se ține licitația de vite. N-ai vrea să vii cu mine? Trebuie să ne refacem stocul și mai sunt o mulțime de probleme ale ranchului despre care putem discuta pe drum spre Fort Worth.

Jock spuse, de parcă nu l-ar fi auzit:

— Ce să mă fac cu băieții ăștia doi?

— Jock nu mă băga pe mine în asta. E o problemă a familiei Ewing.

Jock se întoarse și-l privi într-un fel ciudat.

— Păi, la naiba! spuse el, rece. Sunt prins la mijloc și trebuie să-ți spun că e al naibii de incomod locul acesta.

— Ce zici, mergi la vânzarea de vite?

Jock zâmbi subit.

— De ce nu? Nimic nu-i mai bun decât mirosul de vite ca să limpezească de griji capul unui bărbat.

•

Bobby reușise să-și câștige controlul și să se concentreze asupra a ceea ce trebuia făcut, mai înainte de a ajunge la birou. J.R. putea țese intrigi și complota în spatele scenei pentru ca lucrurile să ia întorsătura pe care o voia el, putea folosi metode clandestine, putea șicana ca să-și inducă în

eroare partenerii de afaceri, dar nu pe Bobby. Acesta nu știa decât o singură cale ca să realizeze ceva; să muncești din greu, să fii drept, să plătești un dolar pentru un serviciu de un dolar.

Secretarele erau deja la birourile lor când apăru el, și Connie îl salută călduros.

— Felicitări pentru prima rafinărie Ewing.

El râse.

— E întotdeauna plăcut să fii apreciat. În unele locuri nu sunt chiar popular în dimineața asta. Bullock și-a făcut deja apariția?

Connie confirmă, dând din cap.

— Așteaptă în biroul tău. Am aranjat întâlnirea aseară, când m-ai sunat. Și a adus-o cu el și pe doamna Bullock.

Bobby intră în birou. Eugene Bullock se ridică să-l întâmpine. Un om în vârstă, cu părul și barba sure, având în ochii lui obosiți expresia cuiva care văzuse totul și-și amintea de multe, fără prea mare plăcere. În scaunul ei, picior peste picior, uluitor de frumoasă, ședea Sally Bullock, cu treizeci și ceva de ani mai tânără decât soțul ei. Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

— Domnule Eugene, sunt bucuros că ați putut veni.

— Sunt întotdeauna încântat să mă întâlnesc cu un Ewing, Bobby. Tatăl tău și cu mine am lucrat mult timp împreună. Nu ne-a mers tot timpul bine, dar a fost distractiv și am simțit că trăim.

— Tata vorbește întotdeauna bine despre dumneata, domnule Eugene.

— Lasă-mă să te prezint soției mele. Sally, acesta este Bobby Ewing.

Ea îi adresă un zâmbet fermecător, măsurându-l cu o privire plină de interes.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Ewing.

Bobby se așeză la birou.

— Sunteți pregătit să faceți afaceri cu noi, domnule Eugene?

Bătrânul chicoti.

— Ești un Ewing, e-n regulă, ți-o spun direct și deschis.

Telefonul pe care l-am primit aseară de la secretara ta m-a făcut efectiv să n-am stare. I-am spus frumoasei mele doamne aici de față: „Sally, am făcut întotdeauna afaceri cu J.R., și acum iată-l pe Bobby în fruntea companiei, dorind să mă vadă.” Și iată-mă aici, să mă conving cu ochii mei.

Bobby trecuse de mai multe ori înainte prin astfel de situații ca să mai fie surprins. Era nou pe front, prea tânăr, prea neexperimentat, cu ochi prea proaspeți pentru a fi considerat așa de perspicace și competent ca tatăl și fratele lui.

Totuși, se afla în fruntea companiei și dacă cineva voia să facă o afacere, trebuia s-o facă cu el. Răspunse nestânjenit, cu grație:

— Mi-am cumpărat o rafinărie, domnule Eugene.

Bullock făcu un efort să-și ascundă surpriza, dar nu spuse nimic.

Sally se aplecă în față și întrebă cu voce catifelată:

— Ce rafinărie e aceea, Bobby?

— A lui Jim Redfield.

— Ai apelat la noi pentru petrol?

Bobby dădu din cap, aprobator.

— Dar tatăl și fratele tău? continuă ea. Care e contribuția lor în această tranzacție? Ce cred despre lovitura ta?

Fața lui Bobby se înăspri.

— Discutați cu mine, doamnă Bullock. Eu sunt președintele lui Ewing Oil. Eu conduc compania.

— Sally, îl corectă ea, cu un zâmbet aproape copilăresc.

— Problema este, Sally, că trebuie să alimentăm rafinăria, dar cea mai mare parte din petrolul pe care-l scoate Ewing e deja încredințată spre prelucrare în altă parte. Și, ceea ce vom scoate de la noul câmp pe care l-am deschis…

— Ewing 23?

— Da. Nu s-a pompat încă destul și nu ne putem permite să așteptăm.

— Ai nevoie de altă sursă care să te alimenteze ca petrol brut.

— Așa e.

— Înțeleg, Bobby, spuse ea, că vrei să te folosești de flotila noastră de tancuri.

Bullock privi admirativ la tânăra și frumoasa lui soție, impresionat de perspicacitatea ei în afaceri.

— Sally n-a fost niciodată persoana care s-o ia pe cai ocolite. Merge direct la țintă, nu-i așa Bobby?

— O iau ca un compliment, Eugene. Bobby, de cât petrol brut ai nevoie pentru prima livrare?

— Șase sute de mii de barili pentru început.

— Vrei să ne ocupăm noi de cumpărare?

— Cred că ar fi cel mai bine.

— Sunt de acord. Va ușura problemele. Vom face tranzacția pentru tine. La treizeci de dolari barilul, ceea ce înseamnă optsprezece milioane. Plata în avans.

— Cât va dura tranzacția?

Sally se așeză la loc, cu mâinile în poală.

— Unul din vasele noastre va aduce petrolul din Venezuela în Galveston în cinci zile.

— Cinci zile! E perfect!

Bobby se ridică de la birou, veni în dreptul lor și le strânse mâinile.

— Considerăm afacerea începută. O să vă trimit un cec la birou, astăzi, până la sfârșitul zilei de lucru.

— Ca lumea, spuse Bullock, ridicându-se.

— Nu-ți face probleme, cu actele. O să ne îngrijim noi de detalii, spuse Sally, acordându-i lui Bobby un ultim zâmbet dulce.

— Tatăl tău are motive să se mândrească cu tine, Bobby, spuse Bullock.

Bobby zâmbi.

— O să-mi fac un punct de onoare transmițându-i ce-ați spus, domnule Eugene. Fiți sigur de asta.

•

La mai puțin de o oră după aceea, J.R. primea un telefon la ranch. Era Sally Bullock.

— Abia m-am întors de la o întâlnire cu frățiorul tău, J.R. O afacere importantă cu petrol.

— Și vrei să-mi spui mie totul despre asta, Sally?

J.R. zâmbi la telefon, de parcă ea ar fi fost de față. Apoi îi auzi râsul subțire:

— Dar nu la telefon, J.R. E ceva prea important.

— Nu știu când pot scăpa de acasă.

Glasul ei se înăspri la celălalt capăt al firului.

— Într-o oră, J.R. E totul în folosul tău, amintește-ți.

— Am să încerc, Sally. Unde ne întâlnim de obicei, presupun?

— Presupui bine, spuse ea scurt și închise.

J.R. privi la telefonul mort din mâna lui. Sally Bullock era pe cale să devină o forță majoră în industria petrolului, o doamnă foarte bogată și cu mare influență, cineva care-i fusese de folos în trecut și putea continua să-i fie și în viitor, dacă proceda cu ea cu dibăcie.

Cincizeci și șapte de minute mai târziu, J.R. se prezentă la ușa apartamentului de la ultimul etaj din cea mai nouă și mai scumpă clădire din Dallas, totul în semiîntuneric și covoare adânci. Îmbrăcat într-un costum desăvârșit croit din gabardină cafeniu-roșcată și cizme de antilopă, sprijinindu-se ocazional în bastonul lui de Malaga cu cap de aur, J.R. era o prezență zveltă și chipeșă.

Ușa se deschise brusc, și Sally Bullock îl salută cu un zâmbet larg. Purta un capot de casă de un roz viu, cu dantele largi la guler și la mâneci, care-i venea pe trupul ei frumos ca o a doua piele. De-a lungul gâtului ei atârna un lanț greu de aur terminat printr-o pepită șlefuită, a cărui mărime îl impresionă chiar și pe J.R. Acesta își scoase cu o politețe exagerată pălăria și se înclină pe jumătate.

— Ce frumos din partea dumneavoastră să mă primiți, doamnă Bullock.

Ochii ei clipiră, rămânând închiși pe jumătate.

— Dumnezeule, ce bărbat chipeș ești, J.R. Ewing.

— Mă simt flatat de compliment și ți-l întorc cu plăcere. Soțul tău are motive să fie mândru de tine, Sally. Ai un aspect fermecător, o minte ieșită din comun și ești foarte perspicace.

Râzând, ea îl conduse înăuntru.

— Să nu uiți asta vreodată. Și eu mă mândresc cu faptul că sunt cu cel puțin doi pași în avans față de toți texanii ăștia dibaci, în asta incluzându-te și pe tine, J.R.

— Îmi aduci daune, doamnă.

— Băiete dragă, în tine am încredere mai puțin decât în oricine. Pot să-ți pregătesc ceva de băut?

— Simt că trebuie, să-mi țin capul limpede.

Ea râse iar, un sunet vioi, metalic, dar lipsit de căldură sau umor.

— De ce nu te faci comod, J.R.?

Ea se tolăni pe o sofa de velur, moale și adâncă, privindu-l de la distanță. El își scoase haina și o puse cu grijă pe spatele unui scaun, slăbindu-și cravata și deschizându-și gulerul. Se așeză.

— Ce-i cu întâlnirea pe care ai avut-o cu Bobby?

— Nu sunt așa de sigură că meriți să afli.

El își lăsă brusc capul în jos, de parcă s-ar fi pedepsit. Își trase una din cizme, apoi pe cealaltă – apoi șosetele. Se ridică în picioare și începu să-și scoată cămașa.

— Nu crezi că *ar trebui să știu*? Ar fi mai simplu.

— Eu aș zice, mai clar.

El își dezbrăcă cămașa, și o lăsă să cadă.

— Dumnezeule, gânguri ea, ce piept frumos, ai, J.R. Ciudat cum de unii oameni, care n-au făcut niciodată un efort mai mare decât să ducă un pahar cu Bourbon la buze, reușesc să-și mențină așa de bine forma. Rana ta pare că s-a vindecat foarte frumos.

— Asta te atrage, după cum văd.

— Întotdeauna e ceva erotic în imperfecțiunile unui bărbat. O distorsiune a unui ideal, s-ar putea spune, un semn al trecutului sau al viitorului lui. Am fost întotdeauna o admiratoare a frumuseții masculine, dar niciodată nu m-am uitat după acei bărbați stupizi, pe care-i poți găsi în cele mai scumpe localuri din orașele noastre. Dă-ți jos pantalonii, J.R.

— Sally, ești o femeie foarte hotărâtă.

— Mai întâi să facem ceea ce trebuie făcut.

— Dar chestia cu Bobby?

— Pantalonii, J.R.

El se mișca fără să se grăbească, nu atât din cauză că ar fi ezitat, sau că i-ar fi repugnat, ci pentru că intuise dorințele ei. Își împături cu precizie pantalonii și-i așeză pe măsuța de cafea, întorcându-se cu fața la ea, îmbrăcat doar în chiloți Jockey din bumbac moale. Ochii ei se îngustară și buzele ei pline se mișcau fără să scoată un sunet. Făcu un gest cu mâna.

El zâmbi, zeflemisitor.

— Dorești ceva, Sally?

Din nou o mișcare rapidă cu mâna, de parcă vorbele i-ar fi lipsit în clipa aceea. Se propti înaintea ei, la doar câțiva centimetri distanță de fața ei. Sunetul respirației ei gâfâite, iuți, umplu încăperea.

— E ceva ce vreau să-ți spun, Sally.

Ea își umezi buzele, mișcându-și limba încet.

— Nu ești o femeie foarte frumoasă. N-ai fost și nu vei fi niciodată. Totuși, asta nu este o condiție prealabilă a relației noastre. O mână o spală pe cealaltă, cum se spune. Din timp în timp ne oferim unul altuia profit și plăcere, înșelându-i pe soțul tău și pe nevasta mea, făcând afaceri, ca niște pirați morali ce suntem. Ce colaborare perfectă!

Apoi își scoase chiloții de bumbac si-i urmări expresia, îndeaproape: fața ei era concentrată într-o singură direcție. Deveni conștient de faptul că începuse să-i răspundă din ce în ce mai intens, de fluxurile calde care-i inundară mijlocul și i se răspândiră inexorabil în membre.

— Vorbește-mi despre Bobby, la naiba, șuieră el.

Mâinile ei îi atinseră coapsele tari, alunecându-i de-a lungul picioarelor, mângâind, zgâriind, strângând, de parcă ar fi vrut să le determine rezistența și fermitatea, de parcă, își aminti el, ar fi testat o cireadă la o licitație de vite de la țară. O ridică în picioare și buzele lui i se striviră pe ale ei. Ea gemu, sprijinindu-se de el, zgâriindu-i spatele cu unghiile, îl mușcă tare de buza de jos și el se smuci în lături de durere.

— La naiba! Aproape curge sânge.

— N-ai idee ce simt, murmură ea, apropiindu-se din nou de el.

El îi desfăcu capotul și sânii ei mari, albi, i se revărsară în palme. Sally se trase înapoi, ca arsă.

— Nu! Nu face nimic. Încă nu. Nu, până când nu mai pot suporta, nu, până nu-ți ordon. Aici, întinde-te pe sofa.

El se supuse, rămânând liniștit sub inspecția ei pasionată. Mâinile ei i se plimbau pe brațe, masându-i bicepșii, cu degetele înfipte în antebrațele lui puternice. Buzele ei planară asupra pieptului lui, sărutându-l delicat, atingându-l ici-colo cu limba, zăbovind asupra sfârcurilor sânilor, odihnindu-se în sfârșit pe rana lui, trimițându-i în trunchi frisoane de desfătare. El se zvârcoli și-și ridică o mână.

— Nu mă atinge, ordonă ea repede. Privește. Urmărește ce fac.

Limba și buzele ei își croiau deliberat o cărare de-a lungul pântecelui lui plat, între coapse și apoi, jos, spre picioare. Îi sărută separat degetele de la picioare, le iubi fără cuvinte, începând să-și croiască calea înapoi, pe aceeași potecă. Apoi, fața ei ajunse între coapsele lui și mirosul lui greu, de bărbat, îi pătrunse în nări, simți cum creierul i se umflă și se îngroașe, strigăte gâtuite izbucniră din ea, și nu mai putu rezista, prăvălindu-se peste el cu gura deschisă, căutând disperată să-l cuprindă, să-l înghită tot, să-l devoreze – și aproape reuși.

Târziu, mult mai târziu, discutară afaceri.

•

O mulțime de tineri erau adunați înăuntrul și pe lângă bazinul de înot de la Southfork, cu ocazia unei petreceri de sâmbătă după-amiază, la care luau parte fiii și fiicele celorlalți stăpâni de ranchuri, ai altor familii de petroliști și ai altor milionari texani. Toți erau bine îngrijiți și chipeși, fetele zvelte și bine făcute, lăsând să se vadă corpul lor armonios, îmbrăcate, cum erau, în bikini, băieții puternici și bronzați, în slipurile lor colorate.

Mitch nu voise să vină. Adunările, insistă el pe lângă Lucy, nu-i priau. Ea spuse că nu va fi lume multă, ci doar o mică petrecere. Mica petrecere consta din peste o sută de oameni. Servitorii serveau băuturi și gustări. Muzica rock se revărsa zgomotos dintr-un difuzor. Un bufet asigura fel de fel de

mâncăruri, tentante și variate, cât să ajungă pentru o armată. Aici lumea se întâlnea, flirta și stabilea relații care puteau să ducă la fuziuni sociale, sexuale și economice. Aceștia erau viitorii conducători ai statului, ai națiunii, cei mai buni pe care trebuia să-i ofere Texasul.

Și Mitch voia să plece. Lucy se agăță de el ca o ancoră, hotărâtă să-l facă să se simtă bine, în ciuda prietenilor ei, în ciuda înclinațiilor lui, aparent antisociale, îl azvârli în bazin, să ia parte la joc. Câteva cupluri, cu fetele călărind pe umerii băieților, se împingeau și se trăgeau, încercând să-și scufunde oponenții în apă. Se striga mult, se râdea mult și creștea incitarea unor combatanți, care-și luau rolul în serios.

— Pariez pe cincizeci de dolari că nu mă poți doborî pe mine și pe Linda, strigă un tânăr, pe nume Buck.

— Începem, strigă Lucy, fericită, de pe umerii lui Mitch. Contactul cu corpul lui puternic, îi trimise fiori de plăcere care i se răspândiră în carne și-i strânse coapsele, de parcă ar fi vrut să-și stabilizeze locul de sub ea, apăsându-se mai aproape de el, amintindu-și cum era cu el când se aflau singuri. Îi ignoră avertismentul blând:

— Lucy.

— Îi putem bate, Mitch. Putem învinge.

— Nu despre asta vorbeam.

— La naiba! urlă Buck. Hai să nu ne mai tot sucim și răsucim. Să începem pariurile. Alți amatori pentru două sute?

— Lucy, spuse iar Mitch.

Buck zâmbi, provocator.

— Pariezi tu singur Mitch? Sau Lucy?

— Hai Mitch! strigă cineva, batjocoritor. Pune-ți banii în gură.

Mitch era încurcat, stânjenit, printre tinerii bogați ai Dallasului, neobișnuit cu felul lor de a fi și nedorind să se obișnuiască cu ei. Dar iată că se afla aici, obligat de sentimentele lui față de Lucy, de stadiul avansat al relațiilor dintre ei, de afecțiunea pe care o simțea față de ea. Fusese o greșeală să vină aici, totuși simțea că-i e dator cel puțin un efort, cel puțin să se prefacă că se distrează cu prietenii ei. Nu

voia să facă nimic care s-o pună în încurcătură, s-o rănească sau să riște s-o piardă. Totuși fiecare om avea o ultimă obligație, își aminti el, față de sine însuși.

— Am intrat! o auzi strigând.

Cu o singură scuturătură a umărului, o dădu jos, în bazin. Până să iasă la suprafața apei, el își înșfăcă hainele, îndreptându-se hotărât spre parcare. Ea fugi după el.

— Mitch! Ce faci?

— Plec.

Ea îl prinse și se agăță de brațul lui.

— E o petrecere, Mitch. E normal să ne distrăm. Ce s-a întâmplat?

— Până când nu-mi voi permite să pariez cu banii mei, nu voi paria. Și deocamdată nu pot. Toți cei de aici, toți oamenii ăștia sunt prea bogați pentru mine.

Se întoarse brusc cu fața la ea, eliberându-se din strânsoare.

— Știam că fac o greșeală dacă vin aici.

Se grăbi să ajungă la locul în care era parcat jeepul lui, lăsând în urmă o Lucy uluită și tulburată.

• Capitolul 6

O licitație de vite însemna acțiune. Era zgomot și zarvă peste tot; se auzea mugetul vitelor, mișcările lor rapide, violente, cum erau descărcate din camioane și îndreptate spre țarcuri și de aici în alte țarcuri, cum erau separate, evaluate și etichetate pentru vânzare. Bărbații, vechi parteneri de afaceri, se salutau unii pe alții, încheiau pe loc afaceri sau își aminteau momente de glorie sau de înfrângere din trecutul lor. Și totul pe fondul de bază al licitației: zbârnâitul clopoțelului celui care conducea licitația, strigătele celor care licitau, bătăile ciocanului, care anunțau încheierea unei afaceri. Locurile, sunetele, mirosurile, toate erau familiare și reconfortante pentru Jock Ewing, așezat confortabil pe peluză, urmărind totul, cu pălăria lui mare dată pe spate, cu cizmele odihnindu-se pe locul din față, cu o sclipire nostalgică și

aprobatoare în ochii lui atotvăzători. Trase o duşcă lungă din sticla cu bere rece şi-şi şterse gura cu dosul palmei.

— A trecut cam mult timp de când n-am mai fost la una din astea, Ray, spuse el, vesel. Omul are tendinţa să uite de lucrurile care contează cel mai mult în lumea asta. Pe Dumnezeu, nu-i nimic mai bun pentru un bărbat decât să simtă în nări izul de vite.

Ray Krebbs râse. Se simţea în elementul lui cu Jock, o apropiere dincolo de respectul şi admiraţia pe care le resimţea pentru patronul lui. Jock Ewing era genul de bărbat la care aspira Ray: puternic, isteţ, pe care te puteai bizui, un om de altădată, felul de om care îmblânzise Vestul şi crease Texasul.

— M-ai salvat, Jock, spuse el. Herghelia asta a noastră trebuia reîmprospătată. Şi cu Bobby tot timpul ocupat cu afaceri cu petrol…

Jock îl privi pe tânăr şi-l strânse de umăr cu afecţiune.

— Ei bine, băiete, se pare că ne-am făcut reciproc un bun serviciu. Mă distrez tot atât de bine ca şi un purceluş care se bălăceşte în baltă. E o relaxare să fiu cu tine aici şi să vorbim despre vite, în loc să-i privesc pe cei doi diavoli ai mei cum se încurcă unul pe altul.

Impresionat şi vag încurcat, Ray ridică o mână, arătând spre activitatea de pe spaţiul de licitaţie.

— Să mergem să cumpărăm nişte vite ca lumea.

Mai jos, la vale, doi bărbaţi care cercetau cu privirea peluzele, în căutarea unui loc unde să se aşeze, îi observară şi începură să le facă cu mâna, strigându-i.

— Hei! Tu eşti, Jock Ewing? Aici Punk Anderson.

— Punk Anderson, murmură Jock. Uite la copoiul ăsta bătrân. Şi Pat Powers. La naiba, am fost prieten cu băieţii ăştia.

Cei doi bărbaţi se urcară pe peluza unde aşteptau Jock şi Ray; se strânseră entuziast mâini, se schimbară saluturi, se făcură prezentări.

— Dumnezeule, spuse Punk, nu te-am văzut de o groază de timp, Jock.

— Nici eu pe tine, Punk. Ce-aţi mai făcut, băieţi?

— Bine, spuse Powers. Mi se pare că ai nițel mai mult argint pe capul ăsta al tău, Jock.

— Timpul nu stă în loc pentru niciunul din noi. Ce mai încoace și încolo, trebuie să fiu mulțumit că mi-a mai rămas ceva păr.

Râseră cu plăcere și se bătură unul pe altul pe spate cu o forță pe care Ray o credea suficientă să răstoarne un tăuraș. Voluminoși și deschiși la suflet, erau încă viguroși și puternici, în ciuda anilor, a taliei care-și pierduse zvelțețea și a creștetelor plești.

— Nu știam că voi doi mai cumpărați încă vite, spuse Jock.

— Ne cunoști, Jock, spuse Punk. Nu ne prostim cu gaz și petrol. Din nou izbucniră în râs.

— Odată ce-ai dat lovitura, lucrurile se derulează de la sine. Nu-i mai trebuie mult omului ca să se implice.

Punk arătă spre Ray Krebbs.

— Ăsta nu-i unul din băieții tăi, nu-i așa. Jock? Nu arată așa cum mi-i amintesc. Deși e o oarecare asemănare la ochi.

Jock zâmbi.

— Acesta este Ray Krebbs, administratorul meu. Cel mai bun de la est de El Paso.

— Ce mai fac băieții aceia ai tăi, Jock? vru să știe Powers. Mi-i amintesc bine – deosebiți între ei ca noaptea de zi. I-ai pus să lucreze la ranch, Jock?

— Unul a plecat în California, răspunse molcom Jock, incapabil să disimuleze. Ceilalți doi – își fac de lucru prin Dallas, între ranch și Ewing Oil.

— Se mai scarmănă, ca de obicei? întrebă Punk.

Jock supse din sticla lui de bere, până ce aceasta se goli, evitând un răspuns.

— Hei, băieți, chestia asta s-a uscat. Ce-ați zice să mergem să ne răcorim cu niște lichide? Să ne întoarcem mai târziu la vite?

— Sună bine, râse Punk, încântat.

— Înainte! chiui Powers.

Ray rămase în urma lor, privind în jos, la peluză. Jock se opri și îl privi.

— Vii, Ray?

— Dacă vrei tu, Jock.

— Vreau, spuse Jock hotărât.

•

Aproape în același timp, o mașină trase în fața clădirii Companiei Ewing din centrul comercial al Dallasului și J.R. coborî. Se opri o clipă, sprijinindu-se în bastonul lui, privind la turnul elegant din oțel și sticlă. Apoi, autoritar, își urmă calea cu pași apăsați, intrând în holul luxos și urcând cu liftul la etajul care găzduia birourile întreprinderilor Ewing.

Secretarele, Connie și Louella erau absorbite în muncă atunci când intră el, zâmbind larg.

— Ei bine, doamnelor, după atâta vreme, nu-mi dă nimeni un „bună ziua" călduros?

— J.R.? spuse Louella, oarecum agitată. Se ridică în picioare, săgetându-l cu ochii, neștiind cum să reacționeze. Te-ai întors, efectiv te-ai întors.

— În carne și oase, Louella. Ți-am lipsit, dragă? râse el

— E minunat să te vedem din nou, spuse Connie, ridicându-se.

— E bine să fii în viață, doamnelor, dați-mi voie să v-o spun. Și e grozav să văd din nou fețele voastre dulci și fermecătoare.

Secretarele ajunseră lângă el, urându-i bun venit, strângându-i mâna, sărutându-l pe obraz. J.R. își petrecu un braț în jurul taliei Louellei, trăgând-o mai aproape înspre el, conștient de pieptul ei tânăr și frumos, apăsat în trupul lui.

— Ei bine, dacă-mi garantați că mă veți primi în felul ăsta de fiecare dată, o să mă mai las împușcat.

Râseră toți și Louella spuse repede:

— Să n-ai norocul ăsta, ca să zic așa.

În timp ce cele două femei se agitau pe lângă J.R., ușa de la biroul lui Bobby se deschise și acesta apăru în prag. Nu încercă să-și ascundă surpriza la vederea fratelui său.

— Hei, J.R., nu mă așteptam să vii astăzi aici.

— Cred că nu, nu-i așa, frățioare? Ei bine, mă cunoști. Nu pot sta pe vecie deoparte. Nu pot rezista să nu fac fiecăruia

niște mici surprize. Îmi închipui că noi doi ar trebui să avem o mică conversație intimă, dacă doamnele or să ne scuze.

Bobby îl conduse în biroul lui și închise ușa după el. Îi indică lui J.R. un fotoliu și se așeză și el la birou.

— O.K., J.R. Ce te interesează?

— Pur și simplu – ce naiba crezi că faci tu aici?

Fața lui Bobby se întunecă.

— Conduc o companie de petrol, asta fac. Și n-am timp să mă cert cu tine azi.

— Păi, la ceartă ai să ajungi. Cumperi rafinării, vinzi proprietăți Ewing, faci împrumuturi de milioane de dolari, fără să spui nimic nimănui. Și acum…

— Și acum? îl provocă Bobby.

— Cumperi șase sute de mii de barili de petrol brut din Venezuela. De unde ți-a venit ideea asta strălucitoare?

— Ai aflat și despre asta?

— Așa cum aflu despre orice.

— Cine ți-a spus?

— N-are importanță. Ce naiba intenționezi să faci cu atâta petrol brut străin?

— Trebuie să fac să meargă o rafinărie. Intenționez să prelucrez petrolul, să-l vând, să-l transport, să țin rafinăria în funcțiune la capacitatea maximă pentru un substanțial profit al companiei.

— Cum intenționezi să plătești pentru toate astea? Aproape că ne-ai terminat cu afacerea cu rafinăria.

Bobby se luptă să nu-și dea la iveală resentimentele, și când vorbi, o făcu cu o voce controlată și rezonabil.

— Nu-i nicio problemă, J.R. Am aranjat un împrumut pe termen scurt ca să acopăr achiziția. Îl voi plăti la timp.

— Ai procedat cu mult mai bine decât mă așteptam.

Era un răspuns uimitor, dat fără invidie sau sarcasm. Bobby se hotărî să-l ia ca pe un gest conciliant și-i răspunse în consecință.

— E-n regulă J.R., mulțumesc, mă ocup în continuare de asta.

J.R. își contemplă unghiile făcute cu grijă.

— Da, continui, și asta mă surprinde de asemenea. Ca să-ți spun cinstit, frățioare, nu știam că ai aplecarea asta pentru afaceri.

Trebuie să fie o caracteristică a familiei.

— N-am crezut niciodată în simțul înnăscut pentru afaceri.

— În cazul ăsta, hai să spunem că învăț.

— Și încă repede.

— E necesar.

— Presupun că a fost, până acum.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun doar că acest aranjament a fost destinat doar să umple un gol temporar.

Bobby își simți membrele tensionate. Genunchii i se înțepeniră, degetele i se îndoiră.

— Temporar?

— Până ce m-am pus iar pe picioare, spuse J.R., pronunțând cuvintele uniform, spațiindu-le fără emfază. Se ridică în picioare.

— Cum poți vedea, sunt în picioare, pe propriile mele picioare, gata să preiau compania.

Bobby se ridică.

— Mă întrebi dacă vreau să renunț la funcția de președinte a lui Ewing Oil?

— Îți cer să faci asta.

— Ceri?

— Îți spun să te retragi, Bobby. Compania asta e a mea, am condus-o și intenționez s-o fac iarăși, începând chiar din clipa asta.

— Tata mi-a dat slujba asta și am să rămân până ce el mi-o va lua.

— Îmi pare rău dacă așa crezi.

— Pot conduce Ewing Oil tot la fel de bine ca tine, J.R., sau ca oricare altul. Și cu mine în frunte, nu vor mai fi afaceri din acelea tenebroase, de ale tale. Ewing Oil își va face prieteni, pe care să-i facă să progreseze, să adune averi, nu să-i ruineze.

— Frățioare, ai în cap niște noțiuni extrem de prostești. Și sunt profund ofensat că îmi vorbești în felul ăsta. Profund

ofensat. Pe moment pare, repet, pare, că faci bine. Dar n-ai fler pentru genul ăsta de jonglerii, Bobby și nu vei avea niciodată. Nu ai ceea ce trebuie.

— Vom vedea.

— Te îndrepți spre o cădere.

— Atunci, va fi propria mea cădere.

— Poate am să te dobor eu.

— Încearcă, și mă voi lupta cu tine, J.R. Întotdeauna ai încercat să mă intimidezi. Ne-ai terorizat pe amândoi, pe Gary și pe mine. Dar eu nu sunt Gary. Aici sunt, aici rămân. Dacă mă presezi prea tare, o să curgă sânge, J.R. Sângele tău. Cum a mai fost și înainte.

Fața lui J.R. se întunecă. Gura îi deveni o linie îngustă, subțire.

— Meciul s-a terminat, Bobby. Du-te înapoi să joci jocurile pe care le știi. Joacă-te cu vitele și caii tăi. Lasă jocul ăsta băieților care știu să-l joace.

— Îmi pierd timpul cu tine.

— Ești implicat în niște lucruri despre care nu știi nimic, joci pentru niște mize pe care nu ți le poți imagina.

Vocea lui Bobby se auzi, plată și metalică, gura abia deschizându-i-se:

— Ascultă ce-ți spun, J.R. Rămân președintele companiei. Conduc în felul meu.

— Tata n-o să te susțină tot timpul. O să am eu grijă de asta.

Bobby merse la ușă și o deschise:

— Întotdeauna va fi o slujbă la Ewing Oil pentru tine, J.R. Dar biroul tău e jos, pe hol. Acolo-i locul tău. Ocupă-ți-l.

J.R. trecu șchiopătând pe lângă fratele său, apoi se întoarse brusc:

— Scaunul de președinte nu ți se potrivește, Bobby. Mult prea mare pentru un tip mărunțel, ca tine. O vei descoperi într-un fel dureros pentru tine, și chiar de la mine.

Bobby îl privi cum șchiopăta de-a lungul coridorului, cu un sentiment de groază, care-l lăsă înfrigurat și slăbit. Se întoarse la loc, la birou, amintindu-și de o dimineață cu mulți ani în

urmă. El și J.R. asistaseră împreună la o oră de curs, singura dată când se întâmplase așa ceva. Era un curs special de istoria Texasului. Fiecărui cursant i se ceruse ca, la sfârșitul anului școlar, să pregătească o lucrare de cercetare asupra substratului și cauzelor imediate ale mișcării de eliberare din Texas, în urma căreia Texasul devenise o republică suverană, eliberată de legăturile cu Mexic, dar fără să fie încă o parte din Statele Unite.

Bobby își pregătise cu grijă lucrarea, din prima zi în care îi fusese repartizată. Citise enorm de mult, acasă și în biblioteci. Vizitase Alamo, din San Antonio, de nenumărate ori și consultase chiar sursele mexicane de informații. Lucrarea pe care o compusese era temeinică, profundă și cu grijă documentată. Îi necesitase aproape o lună redactarea ei, timp în care o scrisese și o rescrisese, până să o predea. Așteptă aproape două săptămâni cu emoție ca lucrarea să-i fie returnată, nerăbdător să vadă ce notă obținuse și ce observații făcuse profesorul. În cele din urmă, ziua veni și lucrările fură distribuite. Spre surpriza lui, lucrarea îi fu înapoiată notată „nesatisfăcător” – și fără niciun comentariu. Stătu în banca lui, în clasa goală o oră întreagă, incapabil să realizeze ce se întâmplase, incapabil să creadă că lucrarea lui fusese astfel apreciată. În sfârșit, lacrimi începură să-i curgă pe obraji, ridică lucrarea – și, într-o fracțiune de secundă observă că ceva nu era în regulă. Simți că teancul de foi din mâna lui era cam subțire. Le privi și citi introducerea. Nu erau aceleași cuvinte pe care le scrisese el. Cu toate acestea, la capătul de sus al paginii, numele lui era clar dactilografiat. O pauză lungă, goală, se simți desprins de realitate, singur într-o lume ostilă, până ce această lume dădu năvală peste el, obligându-l să-și revină, și atunci știu ce se întâmplase și cine-i făcuse figura asta.

Îl găsi pe J.R. la ranch, în camera lui. Intră și lăsă să cadă în tăcere lucrarea ofensatoare pe patul lui J.R.

— Asta e a ta, spuse el.

J.R. nici măcar n-o privi.

— Nu știu despre ce vorbești, frățioare.

— Mi-ai furat lucrarea, J.R.

— Asta-i o minciună!

J.R. se sculă în picioare. Era mai mare, mai puternic decât Bobby.

— Mi-ai furat-o și ai pus în loc propriile tale prostii.

— Mai spune asta o dată și te cârpesc, frățioare.

Bobby se duse la biroul lui J.R. Acolo găsi lucrarea lui, cuvânt cu cuvânt, așa cum o compusese, cu numele lui J.R. la capătul de sus al primei pagini. Profesorul îi dăduse calificativul maxim și scrisese pe margine o observație laudativă.

— Asta-i lucrarea mea, J.R., mi-ai luat-o și ai obținut felicitări pentru ea. N-ai deloc mândrie? N-ai onoare?

J.R. nici măcar nu ezită. Înșfacă un baston de crichet dintr-uri colț al camerei și-l ridică la Bobby. Băiatul se lăsă în jos și pară, ca să întâlnească un genunchi puternic și rapid, care-l lovi în frunte, făcându-l să se rostogolească pe spate. J.R. fu într-o clipă pe el, lovindu-l cu putere. Bobby simțea cum cad loviturile cu nemiluita, cum i se taie răsuflarea și simți o durere acută în stomac. Se rostogoli și se ridică șovăind. J.R. veni spre el, cu pumnii gata de atac.

Bobby se lăsă instinctiv pe spate și-i trase iute un pumn, cu mâna dreaptă. Nimeri drept în nasul lui J.R., care căzu pe spate, iar sângele începu să-i șiroiască.

Își duse o mână la nas.

— Uite ce-ai făcut! Sângerez! Uite ce mi-ai făcut!

Se lăsă în genunchi, vărsând șiroaie de lacrimi. Bobby își coborî privirile spre el.

— Mi-ai luat lucrarea, J.R. și ai scos un profit din asta. Ești un hoț și un mincinos.

Capul lui J.R. se sucea dintr-o parte în alta, încă plângând.

— Ai de gând să mă spui?

Bobby resimți pentru fratele său un dezgust puternic, până ce fu inundat de un flux de milă.

— Ai obținut ce-ai vrut, J.R. Ai luat o notă mare, dar lucrarea rămâne a mea; întotdeauna va fi a mea. N-ai câștigat nimic, dar nu vei înțelege asta niciodată. Acum, mișcă-te-n

baie și spală-te. Arăți jalnic, cum tragi așa de nas.

J.R., supus, se ridică clătinându-se și se îndreptă spre sala de baie. Se smuci, întorcându-se, cu ura întipărită pe fiecare linie a feței lui chinuite.

— Trebuie să-i spun lui tata cum m-ai bușit, făcând să-mi curgă sânge din nas.

— Fă ce-ți place, J.R. Dar amintește-ți că dacă te mai prind o dată complotând în spatele meu, am să-ți însângerez iar nasul. Oi fi tu mai mare ca mine, dar nu faci nici jumătate din bărbatul care voi fi eu.

Amintindu-și acum, în biroul lui, de ziua aceea îndepărtată, Bobby își aminti totodată ce puțină satisfacție avusese în victoria violentă asupra fratelui său. Și își aminti și de alte situații, în care J.R. acționase la fel de urât, luând ce voia să ia, făcând ce voia să facă, indiferent de câtă suferință provocase sau pe cine înșelase. Bobby se alesese cu lupta. J.R. se alesese cu toate celelalte și-și învățase bine lecția. Nu-și va mai permite să se lase iar prins cu mâna în oala altuia; era prea deștept ca să facă de două ori aceeași greșeală.

•

Mitch se întoarse în apartamentul lui, unde o descoperi pe Lucy stând lângă aragaz și ocupându-se de niște oale, îmbrăcată cu un șorț, fierbând ceva în una, frigând ceva în alta, sau făcându-și în același timp de lucru cu amândouă. Intrarea lui o făcu să devină și mai agitată.

— Oh, speram că n-ai să vii devreme. Voiam să-ți fac o surpriză.

Fără să vorbească, Mitch stinse toate focurile.

— Este o surpriză? Cum ai intrat aici?

— Există posibilități.

— L-ai mituit pe supraveghetor?

— N-a fost cine știe ce mită.

— Nu poți cumpăra cu bani orice, Lucy, nici pe oricine.

— Nu încerc să te cumpăr.

— Cum numești tu toate astea – cadouri, invitații la restaurante scumpe, mită ca să intri aici?

Ea spuse cu voce joasă, incapabilă să-l privească în ochi.

— Te iubesc, Mitch. Într-adevăr te iubesc.

Mitch se înmuie pe loc.

— Și eu te iubesc, Lucy. Dar trebuie să-mi respecți dorințele, felul meu de viață.

— Le respect. Voiam să fie o cină deosebit de romantică, o seară romantică. Cred că am stricat tot.

El privi oalele de pe aragaz.

— N-ai făcut prea bine. Își privi ceasul. Mai am treizeci de minute înainte de a-mi începe slujba, la parcare. Vino, am să-ți cumpăr un sandvich cu brânză și friptură.

— Lasă-mă să adun mizeria asta.

— Poate să mai aștepte.

Ea îl îmbrățișă, impulsiv.

— Oh, Mitch, voiam să fie așa de frumos, să fie o surpriză.

El o sărută cu căldură.

— E-n regulă, a fost o surpriză. Și a fost frumos, Lucy, foarte frumos – și va mai fi.

• Capitolul 7

— N-am încredere în Bobby Ewing! Vorbele țâșniră scrâșnind, mărginite cu disperare și mânie reprimată, și fuseseră spuse de Sue Ellen. Se afla la mai puțin de o milă de centrul puterii și bogăției Ewing – de clădirea Companiei Ewing – în biroul psihiatrului ei, doctorul Ellby, arătând la fel de elegantă și îngrijită ca și biroul însuși! Chiar furioasă, Sue Ellen era o femeie frumoasă; fața ei avea trăsături armonioase, părul îi era precis coafat, lucios și aranjat la ultima modă, pielea curată și strălucind de o aparentă sănătate, ochii ei de culoarea cerului senin, mari și strălucitori, deși puțin instabili. În poală, degetele se trăgeau reflex unul de altul.

— Niciodată n-am crezut în el.

Ellby spuse cu o voce calculată, venind ca de departe – un stil dobândit, învățat, o tehnică exersată, toate destinate să obțină informații suplimentare, să încurajeze și să redea siguranța, să-și dea timp să cântărească și să asocieze. Era un

bun psihiatru, dedicat bunăstării pacienților săi, cei mai mulți dintre ei texani bogați, cu o proeminentă condiție socială, incapabili să-și găsească multă liniște sau plăcere în stilul lor de viață îmbelșugată.

— Obișnuiai să-mi spui că Bobby Ewing era prietenul tău, singurul tău prieten adevărat.

— Mă înșelam. Continuă cu o voce rece, ca răspuns la tăcerea lui, pe care o interpretă ca o dojană. Toți facem greșeli.

Doctorul Ellby zâmbi indulgent.

— Când ai fost arestată, acuzată în mod fals că ți-ai împușcat soțul, ești sigură că nu Bobby a fost acela care a depus cauțiunea, atunci când nimeni n-o făcuse? Sau că ar fi putut?

— Bobby… Capul ei se rotea dintr-o parte în alta, într-un gest de negație exagerată. Nicio șansă. Nu, n-ar fi putut fi.

— Poate că ar fi putut.

— Nu.

— Cu siguranță că niciun alt Ewing nu te-ar fi apărat atunci. Toți credeau că l-ai împușcat pe J.R. Dar Bobby, insist să-ți amintești – întotdeauna l-ai privit pe Bobby ca pe un prieten.

— Acum știu mai bine.

— De ce anume?

— Faptele l-au arătat în adevărata lui lumină. Da, a promis că o să mă sprijine, când eram la necaz, când aveam cel mai mult nevoie de un prieten. Și ce-a făcut? A părăsit Southfork-ul, m-a lăsat să înfrunt singură totul.

— Simți că te-a abandonat?

— Faptele, doctore, faptele. M-a abandonat.

— Ce alte fapte ți-ar mai putea susține afirmația?

Ea își ridică ochii spre el.

— Vrei mai multe dovezi, ți le pot da. Privește la felul în care acționează acum, încercând să-și distrugă propriul frate. Nu-i pasă de nimic altceva decât de el însuși. E înfometat de putere și nu-i pasă pe cine rănește în drumul său spre dominarea noastră, a tuturor.

— A lui J.R., vrei să spui?

— Vreau să spun exact ceea ce spun. Bobby calcă în picioare toată familia Ewing.

— Continui să vorbești de Bobby, Sue Ellen. Până acum câteva ședințe, J.R. era cauza dificultăților tale.

Ea răspunse pe ocolite:

— Spuneai întotdeauna că trebuie să-ți vorbesc despre ce mă supără. Ei bine, Bobby Ewing este acela care mă supără. Mă supără foarte mult. Dacă n-ar fi Bobby, totul ar fi în regulă.

— Oare?

— Bineînțeles, i-o întoarse ea, oarecum supărată.

— Atunci, lucrurile merg mai bine între tine și J.R.?

— Ți-am spus-o și ți-o spun din nou: J.R. și cu mine ne înțelegem foarte bine.

— Ce crezi că a dus la această miraculoasă transformare?

— J.R. mă iubește. Întotdeauna m-a iubit și a fost sincer cu mine.

— Ai uitat-o pe sora ta, Kristin, o stimulă el, blând.

Ea se grăbi să răspundă:

— Unii oameni pierd din vedere cine sunt și ce vor. Se fac greșeli. Se rătăcesc. Dar mai devreme sau mai târziu, adevăratele lor identități ies la iveală, își revin și devin ceea ce sunt de fapt. J.R. și cu mine suntem căsătoriți odată pentru totdeauna, până ce moartea ne va despărți. El mă iubește. Mă respectă. Are nevoie de mine.

— Și tu ai nevoie de el?

— Da! Da, am nevoie de el, e foarte necesar pentru mine. Totul e altfel acum. Nu mai e așa cum a fost înainte ca Kristin să încerce să-mi omoare soțul. El e uluitor pentru mine, în toate felurile posibile, în feluri pe care nimeni altcineva decât mine nu le poate ști sau înțelege.

— Dacă ai vrea să-mi spui…

— E ca și cum n-ar mai fi aceeași persoană.

— Dar este.

— S-a schimbat mai mult decât ar fi putut visa cineva. O schimbare completă.

— Crezi asta?

— Da, insistă ea. Da, da, da! parcă străduindu-se din greu să convingă pe cineva. Dacă l-ai putea vedea, ai înțelege că J.R. a început să se preocupe de mine, a devenit chiar tandru și duios – oh, atât de duios, zi și noapte. Un soț pasionat, drăgăstos, care se gândește la nevoile mele. Da, e adevărat, doctore; s-a schimbat. Nu mai e deloc aceeași persoană. Deloc.

Ellby privea și asculta liniștit, în timp ce Sue Ellen continua, încercând din greu să creadă și ea în ficțiunea pe care o crease.

•

În lumina slabă, cețoasă a localului, J.R. Ewing intenționa să-și vadă țelul atins. Spre deosebire de Sue Ellen el nu ridica în slăvi virtuțile soției. Își ridică paharul într-un toast tăcut și femeia din fața lui îl imită. Paharele se ciocniră cu un clinchet slab și băură.

— E frumos, J.R.

— De acord, dragă.

— Dragă? repetă ea cu un fel de timiditate? Bine că nu te pot auzi unii dintre prietenii tăi, dintre petroliștii aceia milionari. Mai bine nu mi-ai mai spune așa în afara biroului.

— Vai, Louella, sunt sufletul discreției când e vorba de afaceri, dar știi că nutresc cele mai calde sentimente pentru tine.

Secretara zâmbi larg.

— Niciodată nu m-am înșelat, J.R. în ceea ce te privește pe tine sau sentimentele tale. Sunt aproape cea mai bună secretară din Dallas și tu apreciezi lucrul ăsta.

— Și te plătesc foarte bine pentru serviciile tale.

Ea își înclină capul, aprobator.

— Și sunt o companie rezonabilă pentru un bărbat ca tine.

El zâmbi, zâmbetul acela malițios și egocentric al lui, luându-i mâna.

— Îți subestimezi talentele, Louella. Eu aș spune că ești cea mai bună companie posibilă.

— Ai avut parte de cele mai bune?

— Îmi place să cred că am avut de-a face cu campioane, în

felul lor. N-ai să gândești acum urât despre mine, Louella, nu-i așa? Compania noastră a fost reciproc profitabilă, în atât de multe feluri.

— Nu mă plâng, dar a trecut atât de mult timp de când n-am mai băut ceva între patru ochi.

— Să fii împușcat înseamnă să ți se pună bețe-n roate pe plan social, dar acum m-am întors.

— Te-ai întors la slujbă?

— Ei bine, cugetă el, eliberându-i mâna, ăsta-i unul dintre lucrurile despre care vreau să stau de vorbă cu tine, Louella. S-ar putea să nu fie o bună tactică pentru mine să pășesc chiar acum pe scenă. Timpul potrivit e totul, știi. Dar mi-ar place să știu tot ce se petrece.

— Tot?

— Frățiorul meu ține prada între dinți, și-i dă înainte cu putere, spre cădere, sper.

— Cauți o cale să-l ajuți să se prăbușească?

— Tu ce crezi?

— Și vrei ajutorul meu.

— Mă ajuți, te ajut.

Louella zâmbi.

— Cred că înțeleg la ce te gândești. Vrei să știi *totul*.

— Frățiorul nu mai poate fi omul acela corect din cale-afară care a fost odinioară, așa cum i-ar place să-l creadă lumea. O să cadă în dizgrație. Și mi-ar place să aflu, când se va întâmpla.

Ea se încruntă.

— Îmi sugerezi să-i dau un mic brânci?

Sprâncenele lui J.R. se ridicară:

— Vai, Louella, cred că ți-ar face plăcere.

— Bobby e un bărbat tânăr și foarte atrăgător.

— Nu, spuse el, meditând la răspunsul ei. Lucrul ăsta e foarte periculos, pentru amândoi. Apropie-te de Bobby, dar ține-ți mintea trează. Află doar tot ce poți și…

— Și să-ți transmit ție.

— Spre avantajul nostru reciproc.

— Când J.R. vorbește de avantaj, înțeleg că sigur e vorba

de o mărire de salariu.

— Și crezi că e acum momentul să discutăm despre asta? spuse el, oarecum iritat.

Ea zâmbi dezarmant:

— Te poți gândi la un moment mai prielnic? Ai spus că e vorba de un avantaj reciproc.

J.R. se îmblânzi și începu, să râdă:

— Cred că se poate aranja ceva. Își ridică iarăși paharul.

— Pentru avantaje reciproce și pentru înțelegere reciprocă între prieteni. Trebuie s-o facem mai des, Louella.

— Într-un loc mai intim, sper.

— Te referi la faptul că ești totuși căsătorită, nu-i așa?

— Desigur, J.R. Și nu o femeie care să nu-și ia în serios obligațiile maritale.

— Și ce mai face frumusețea ta de bărbat?

— Bine, cred. Nu l-am prea văzut zilele astea – e pe drum în cea mai mare parte a timpului – zi și noapte – săptămâni întregi.

— Nu-i așa că e din cale afară de urât să lași singură o fată așa de dulce ca tine? Trebuie că resimți cumplit singurătatea.

— Oh, așa e, J.R., așa e.

— Poate, dacă n-ai nimic de obiectat, te-aș putea căuta din când în când.

Ea îl privi peste marginea paharului.

— Ce gând amabil, J.R. Ești un om așa de bun.

•

În seara aceea, în timp ce Sue Ellen se pregătea să se culce, J.R. se plimba prin cameră, ca un animal în cușcă, fără odihnă, iritat, gata să izbucnească.

— Sunt convinsă, spunea soția lui, că Bobby intenționează să pună mâna pe toate proprietățile Ewing, J.R., și când toată puterea se va afla ferm în mâinile lui, se va dispensa de tine, de noi toți.

J.R. aruncă o privire disperată în direcția ei. Părerea ei despre ceea ce se întâmpla era, ca de obicei, falsă, datorită capacității ei reduse de a asocia și sintetiza. Dar avea nevoie de sprijinul ei și nu vedea niciun motiv să-i spună cum vedea

el lucrurile.

— Poate că ai dreptate.

— Bineînțeles că am. Continuă, iubitule, ce altceva i-ai mai spus lui Bobby?

— I-am spus că timpul de joacă de-a președintele i s-a terminat, dar n-a vrut să asculte.

— Ewing Oil e a ta, J.R. Tu ești Ewing Oil.

— Bobby pare să fi uitat asta.

Ea veni lângă el și-i desfăcu cravata.

— Bobby trebuie să continue să se ocupe de ranch. Se pricepe bine la vaci, dar nu așa de bine la petrol. Râse și-l bătu pe piept. Cine-ar putea spune ce prejudiciu ar putea aduce?

— Nu de prejudiciu mi-e frică, dragă. Bobby e bun.

— Nu cred că înțeleg.

— Dacă poate duce la bun sfârșit ceva din ceea ce a început, tata ar putea fi mulțumit, și asta-i rău.

— Trebuie să-l oprești, J.R.

— Fac tot ce pot, scumpo, crede-mă.

Își îndreptă cravata și se privi în oglindă, trecându-și degetele prin păr.

— De asta trebuie să plec acum.

Lui Sue Ellen îi pieri tot cheful.

— Așa de târziu?

— O mică întâlnire secretă, să-i pregătim lui Bobby o lovitură.

— Aș fi vrut să nu trebuiască să pleci. Îmi închipuiam că am putea petrece împreună toată noaptea.

— E vital pentru amândoi, Sue Ellen.

— Știu asta. Să te aștept?

— Culcă-te. Poate am să te scol eu când mă întorc.

— Mi-ar place J.R., fii sigur de asta.

El o sărută pe obraz înainte de a pleca. La nicio oră după aceea, o sărută pe gură pe Sally Bullock, o sărutare stăruitoare, pasionată, pe care i-o dădu de îndată ce intră în apartamentul ei.

— Ce te-a făcut să întârzii atât? întrebă ea, trăgându-l pe

sofaua albă.

— Sunt familist. Am obligații.

— Sper că *obligațiile* tale nu te-au lăsat indiferent la atracțiile mele, J.R.

— Nimeni n-ar putea fi indiferent față de tine, Sally. Dar mai întâi vreau să-ți spun ceva. Acei șase sute de mii de barili de petrol brut care vin din Venezuela, contractați de Bobby…

— Putem discuta afaceri mai târziu.

— Am plănuit ceva care ne-ar putea aduce beneficii la amândoi, ceva ce mi-ar face plăcere să fac.

— Mai întâi plăcerile, apoi afacerile.

Sally îi luă mâna și i-o duse la sân.

— Dumnezeule, ce bine e, spuse ea.

— Normal că e, spuse el, cu genuină plăcere. Poate că afacerile pot aștepta, la urma urmelor.

•

Când Lucy sosi la apartamentul lui Mitch, îi fu dat să-l descopere scufundat adânc în studii. Abia luă notă de venirea ei și-i făcu semn cu mâna să se așeze pe un scaun.

— Credeam că avem o întâlnire, se plânse ea.

— Am mâine examen.

— Vrei să spui că trebuie să stau aici și să învârt din degete în timp ce tu studiezi?

— Încearcă să înțelegi.

— Oh, înțeleg, e-n regulă. Aveam o întâlnire cu tine și tu aveai o întâlnire cu cărțile tale.

— Am nevoie de timp.

— Și eu am nevoie de tine.

— Lucy, te rog, spuse el, fără să-și ridice privirea.

Primul impuls al ei fu să plece, să-l părăsească și să găsească pe altcineva care i-ar fi apreciat compania, frumusețea, corpul ei tânăr și puternic. Dar nu voia pe nimeni altcineva; îl voia pe Mitch.

Îl strigă pe nume; el se încruntă și continuă să citească.

— Nu pot face nimic ca să te răzgândești?

El îi spuse că nu putea face nimic.

— Ești sigur?

Era sigur: și îi spuse asta. Trăsăturile ei copilăriei căpătară o expresie hotărâtă, severă. Cu o mișcare iute își dădu jos sveterul pe care îl purta.

— Mitch.

— Ce-i?

— Privește-mă.

— Nu acum, Lucy, trebuie să studiez.

Ea își dădu jos sutienul, apoi își desfăcu funda care-i ținea legat la spate părul ei bogat, auriu, lăsându-l liber.

— Mitch. Privește-mă acum.

Fără să-și ridice capul, el spuse, încercând cu disperare s-o facă să înțeleagă:

— Studiez.

Ea își dezbrăcă pantalonii albi, strâmți și chiloții roz, minusculi. Aerul nopții îi răcori carnea, dar nu reuși să-i liniștească fiorii subterani pe care-i resimțea. Își duse mâinile la buze, apoi și le coborî la sânii mari, de un alb contrastant față de restul bronzat al corpului.

— Mitch.

Vocea îi era plină, răgușită, stimulantă!

— Mai bine ai pleca acum, Lucy.

Cu trei pași mari, languroși, ajunse lângă el.

— Mitch.

El se întoarse, fără tragere de inimă. Un moment nu spuse nimic, apoi exclamă:

— Oh, Dumnezeule!

— Ceea ce vezi este ceea ce ai, toarse ea ca o pisică.

— Oh, Dumnezeule!

— O iau ca pe o aprobare.

— Lucy.

Își apropia fața de ea, sărutându-i sânul, căutându-i cu gura sfârcul, cu mâinile pe coapsele ei, căutându-i locul acela cald și moale, unde coapsele i se întâlneau.

— Ei, acum, baby, nu-i așa că e bine?

— Continuă așa și nu voi reuși niciodată să ajung doctor.

— Continuă tu așa, iubitule, și o să am eu grijă să obții orice, orice vrei tu. Orice.

El se lăsă în genunchi, în fața ei – și ea îi luă pasionant capul în mâini, plimbându-și mâinile prin părul lui des, stimulându-l, știind că nu avea nevoie să fie stimulat, că totul mergea așa cum voia ea, totul. Cel puțin pe moment.

• Capitolul 8

Era în ziua următoare, într-o dimineață de sâmbătă, la Southfork. Micul dejun se servise și masa fusese strânsă. Personalul casei era ocupat cu muncile gospodăriei, iar membrii familiei erau liberi să-și continue activitățile, la alegere. În bazinul de înot, sub soarele Texasului, deja strălucitor și fierbinte, Sue Ellen plutea pe o saltea de cauciuc. Cu ochii închiși, strălucind în soare, era o priveliște frapantă în costumul de baie cafeniu-roșiatic, care-i scotea în evidență trupul superb.

Nu observă când apăru Bobby, agățat de marginea piscinei, pregătindu-se și el să înoate.

— Bună dimineața, Sue Ellen, strigă el.

Ea nu se mișcă. Bobby înota frumos, simplu, aproape fără să facă valuri sau să împroaște. Înotă un timp, fără să se sforțeze, apoi ajunse de-a lungul saltelei, cu o lucire șugubeață în ochi. Trase ușor de saltea, legănând-o.

— Ce tentație! Să răstorni chestia asta și să-i dai unei adevărate doamne ocazia să facă o baie neașteptată.

— Fără să-ți pese dacă adevărata doamnă dorește într-adevăr asta, răspunse Sue Ellen, cu ochii încă închiși, cu voce stinsă, dezaprobatoare.

El ridică mâinile de pe saltea, într-un abandon prefăcut.

— La dispoziția dumneavoastră.

Ea continuă, de parcă nu l-ar fi auzit.

— Am să te scap eu de deranj.

Plonjă în apă și înotă până la marginea bazinului, ieșind afară și începând să se șteargă. Bobby o privi un minut, două, apoi continuă:

— Te supără ceva, Sue Ellen?

— De ce? Ar trebui?

— Mă depășește. Doar că n-am prea vorbit în ultima vreme.

— E vina mea?

Bobby căzu pe gânduri.

— Nu, spuse el, tărăgănat. E vina mea. Am fost prea ocupat. Ea se așeză pe un scaun și începu să-și aplice o loțiune pentru bronzat, fără să spună nimic, căzând într-o tăcere elocventă. Bobby zâmbi:

— Știi, când eram copil, niciodată nu mi-a păsat de petrol, de niciun fel, nici de ăsta pe care ți-l aplici tu acum, nici de acela care se pune în salate, și nici de acela care se scoate din pământ.

— Foarte rău că te-ai schimbat așa.

El își țuguie buzele și continuă cu o voce blândă.

— Niciodată nu m-am gândit că aș vrea să conduc Ewing Oil. Întotdeauna mi s-a părut că e prea multă bătaie de cap. Și, ca să spun adevărul, e chiar mai mult de lucru decât mi-am imaginat.

— Nu pare să te afecteze prea mult.

— Omul se poate obișnui cu orice.

— Aș zice că nu prea suferi sub teribila povară pe care o porți. Dacă ai fi suferit, ai fi nițel mai dispus s-o lași baltă.

El îi întâlni privirea. Ochii ei erau două orbite de gheață, neînduplecate și pline de mânie.

— Îmi place slujba, Sue Ellen.

— Am văzut și eu. Toți am văzut.

— O.K., Sue Ellen, dă-i drumul, spune ce ai de spus. Spune exact ce te doare? Ai avut ceva contra mea de când ai venit azi-dimineață.

— Spune-mi, Bobby. Ce te aștepți să facă soțul meu, în timp ce tu te joci de-a președintele la Ewing Oil?

Bobby se dădu înapoi. O considerase întotdeauna pe Sue Ellen o prietenă. Mai mult, un aliat. Și acum schimbarea asta totală. Nu era pregătit pentru atac.

— Ei, hai acum…

O dată ce începuse, Sue Ellen nu avea intenția să se oprească. Foarte tensionată, se ridică în picioare, cu pieptul

zbătându-i-se de emoție, cu fața desfigurată.

— J.R. e adevăratul președinte al companiei. Știi asta: toată lumea știe.

— Stai o clipă!

— Renunță, Bobby. Condu ranchul. Fii mulțumit cu asta. Stai la locul tău.

— De câte ori m-ai rugat să-l opresc pe J.R., Sue Ellen? De câte ori m-ai implorat *să fac* ceva ca să pun capăt operațiunilor tiranice ale lui J.R.? Și acum, odată ce…

— Acum, spuse tăios Sue Ellen, tu ești acela care trebuie oprit.

Înainte ca Bobby să-i poată răspunde, Sue Ellen intră în casă. Bobby rămase singur și nesigur, întrebându-se ce se întâmplase. Toate indicatoarele de direcție din lume se prăbușiseră, toate punctele de referință dispăruseră, toate noțiunile familiare se șterseseră. Greșise toată lumea și doar el singur era drept și curat în gândurile lui? Ori făcuse o greșeală teribilă și devenise prea încăpățânat și prea egocentrist ca să-și recunoască cusururile? Deodată, în duda soarelui cald, se simți înghețat și vulnerabil, un om fără prea multă siguranță și încredere în direcția pe care o apucase.

Pam fu aceea care-l readuse în prezent relevându-i o altă fațetă a vieții.

Apăru din casă îmbrăcată într-o rochie nouă și viu colorată, care-i scotea în evidență silueta desăvârșită. Traversă iute patio-ul, îndreptându-se spre locul unde stătea Bobby.

— Ești foarte frumoasă, începu el.

— Mulțumesc, amabile domn.

— Unde te duci?

— În oraș, pentru câteva ore.

— Așteaptă-mă câteva minute, să mă îmbrac. Te duc eu cu mașina.

Dintr-o dată simți nevoia să se asigure de apropierea soției lui, de sprijinul ei statornic. Dar nu-i fu dat să-l aibă. Ea dădu din cap.

— Nu, mulțumesc. Mă întâlnesc cu Cliff. Luăm masa împreună.

Lui Bobby îi fu greu să-și ascundă dezamăgirea.

— Oh, ce mai face fratele acela al tău în ultima vreme?

Ea îl privi sceptic.

— Știi, e prima oară, de săptămâni, când te arăți interesat de ceva sau de cineva.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa, Bobby. De când ai preluat compania, nu ți-a stat capul decât la afaceri. Și asta n-a contribuit cu nimic la relația dintre noi.

— Îmi pare rău. Ei bine, ce mai face Cliff?

Ea dădu din cap, oarecum supărată.

— Nu știu. Lucrează ceva pentru campania lui Dave Culver, care vrea să intre în guvern. Știi cum e cu Cliff și cu politica: e o boală pentru el. Dar vreau să vorbesc ceva cu tine.

— În regulă.

Ea ezită, apoi își dădu drumul, năvalnic:

— Bobby, știi că întotdeauna am crezut că mama mea încă trăiește.

— Ei, hai, Pam.

— Ascultă-mă.

— O.K., spuse el, resemnat.

— Am angajat un detectiv particular.

— Oh, Pam, e pierdere de timp.

— Așa crezi tu; așa crede și Cliff. Dar eu nu cred. Și s-a dovedit că am dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Acest domn Mackey – adică John Mackey, detectivul – are niște vești despre mama.

Bobby spuse cu grijă:

— Ce fel de vești?

Vocea ei tremura de emoție și ochii i se umplură de lacrimi.

— Bobby, e o șansă ca mama să fie în viață.

— O șansă?

— Știu că mă crezi proastă, dar dacă mama trăiește, vreau să știu. Vreau s-o găsesc, s-o văd.

— Nu trebuie să speri atât de mult, Pam.

— Domnul Mackey e un detectiv de nădejde, Bobby – cu

reputație. E demn de încredere.

— Nu vreau să suferi.

— Deja sufăr, Bobby. Am suferit demult. Trebuie să știu adevărul, dacă mama într-adevăr a murit sau numai a fugit și m-a părăsit.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, e tot ce-ți cer. Nu vreau să mai fii dezamăgită.

Pam începu să spună ceva, dar se gândi mai bine, tăcu, și-i evită privirea. Cumva, de câte ori aducea subiectul ăsta în discuție, Bobby o dezamăgea, nu-i acorda nici sprijinul, nici încurajarea și nici înțelegerea de care avea nevoie. Era de parcă, căutându-și mama, l-ar fi lipsit pe el de o hrană emoțională esențială, sau cel puțin așa părea el să creadă.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, spuse ea, cu o voce puțin ascuțită.

— Pentru cine altcineva să-mi fac?

— O să am singură grijă de mine. Tu vezi-ți de tine și de prețioasa ta Ewing Oil.

— Nu-i frumos din partea ta.

— Știu precis cât de mult îți solicită compania asta timpul și atenția. Mult mai precis decât îți închipui tu că știu.

Vizibil rănită, se îndreptă spre parcare, se urcă în mașină și porni. Urmărind-o cu privirea, Bobby fu incapabil să-și stăpânească sentimentele. Se petreceau atâtea în familie – fiecare din ei apucând-o pe calea lui, fracturând legătura Ewingilor în unități separate de activitate și simțindu-se, fiecare din ei, mai singur și mai înfricoșat decât lăsa să se vadă. Se gândi să fie extrem de grijuliu: putea să fie așa de ușor să câștige bătălia în care era angajat, dar cu prețul unei totale înfrângeri în alte domenii care contau.

•

Se numea Longhorn Drinking & Eating Estabilshment, Inc., și semăna mai mult cu un șopron cu tavan înalt decât cu un restaurant, fiind destinat să satisfacă pofta de mâncare și să stingă setea văcarilor după o lungă zi de licitație. Jock și Ray Krebbs, Punk și Pat, erau adunați la o masă din centru, mâncându-și biftecurile și bând bere. Mâncau cu pofta unor

oameni obișnuiți să muncească din greu și să găsească plăcere atât în lucrurile mari cât și în cele mărunte. Punk arătă cu degetul spre Krebbs, în timp ce desfăcea de pe os o bucată din carnea bine prăjită.

— Se pare că ai aici un administrator de prima mână, Jock.

Jock privi spre Ray, care continua să mănânce, cu ochii în farfurie.

— Un tânăr cumpătat, care muncește bine. Ar putea fi mai isteț, dar cred că nu te poți aștepta la prea mult de la un băiat de ranch, glumi el.

Cei trei bărbați mai în vârstă râseră cu hohote de stânjeneala evidentă a lui Ray.

— Astea-s vremurile noi, spuse Pat. Flăcăii ăștia tineri nu știu ce greu am dus-o noi, ăștia mai bătrâni.

Ray se ridică încet:

— Mi se pare, spuse el hotărât, fără să-și schimbe expresia, că voi, flăcăii mai în vârstă, sunteți prea obosiți ca să vă duceți după încă un rând de bere, așa că de ce n-aș face-o eu?

Ei îi răspunseră cu o explozie de râs răgușit.

— Pe ochii mei, izbucni Jock, am uitat cum e să stai și să flecărești cu niște văcari bătrâni. Să mă ia naiba dacă n-am de-a face cu indivizii cei mai lipsiți de maniere din tot statul Texas, ba chiar de pe tot cuprinsul Statelor Unite!

— Te-ai luminat la bătrânețe, Jock, asta-i tot, spuse Pat.

Punk îl privi în ochi.

— Jock, tu și cu mine ne cunoaștem de o grămadă de timp.

— De mai mult decât ne-ar place să ne amintim.

— Dinainte de al doilea război mondial, dacă-mi amintesc bine.

— Memoria nu te înșală.

— Îmi amintesc că te-ai înrolat în forțele armate aeriene, cum se chema pe atunci.

— Și tu cred că erai la marină.

— Ăsta a fost ultimul mare război.

— Zău dacă nu! Noi eram băieții cei mai buni, purtând pălării albe, și nimeni nu se îndoia de asta.

— Nu vom mai trăi niciodată vremurile alea. E altă lume,

cea de astăzi.

— Poate că se schimbă prea repede pentru ca niște oameni ca noi să poată ține pasul.

— La naiba, Jock! Vremurile se pot schimba, dar noi, nu. Îți spun că m-aș bucura dacă am face iar afaceri împreună.

— Anunță-mă doar când apare o ocazie bună, Punk.

— A și apărut.

Jock își dădu scaunul pe spate, întinzându-se, apoi cercetă fața prietenului lui.

— Vorbește; te ascult. Ce aveți pentru mine.

— Terenuri mlăștinoase.

— Mlăștinoase… izbucni el într-un râs batjocoritor, apoi se opri brusc și-și termină berea.

— Punk, nu-mi trebuie niciun teren mlăștinos. E tot la fel de sigur precum e că Dumnezeu a făcut ca merele, înainte de a se coace să fie verzi.

— Ai nevoie de *acest* teren mlăștinos.

— Pentru ce?

— Pentru reconstrucție și transformare într-un spațiu de prima mână.

Jock se aplecă înainte, cu bărbia în mâna lui mare, cu coatele pe masă.

— Unde este terenul ăsta mlăștinos?

— La granița dintre Texas și Louisiana.

Ochii reci ai lui Jock treceau de la Punk la Pat și înapoi.

— Voi, băieți, ați verificat totul?

— Ticălos bătrân! spuse Pat cu veselie.

— Mlaștina te așteaptă, Jock. Așteaptă să fie ocupată și apoi transformată într-o bună afacere pentru oricine e destul de isteț să-i vadă potențialul și să facă ceva.

— Îmi pare ceva care o să ne dea mult de furcă.

— Ca în zilele frumoase de altădată.

Ray Krebbs se întoarse cu berea și puse câte o sticlă în fața fiecăruia. Punk se ridică în semn de mulțumire și spuse cu voce tare:

— Ray Krebbs, ești un om cu multe daruri și talente, isteț pentru vârsta ta fragedă, inteligența ta fiind întrecută doar de

farmecul manierelor tale, de grația naturală și aspectul extrem de plăcut.

Bărbații râseră cu hohote și aplaudară, iar Ray li se alătură. Nu prea departe, la o masă mică, un bărbat cu o față plină, îmbrăcat în haine murdare de lucru își îndreptă cu interes crescut atenția spre zgomotoșii negustori de vite. Apoi se întoarse spre un proprietar de ranch de la masa alăturată.

— Scuză-mă, prietene, dar nu-i ăsta Jock Ewing, de la Ewing Oil, cel de acolo, bărbatul acela voluminos, cu păr sur?

Rancherul trase cu ochiul.

— Sigur că seamănă cu el. Dar seamănă și cu Jock Ewing, văcarul.

Apoi chicoti de propria lui glumă.

— Și tânărul care e cu el?

— Oh, acela. Krebbs. Ray Krebbs. Administratorul ranchului Ewing, de lângă Dallas.

— Așa credeam și eu. Vă rămân îndatorat.

— De ce ați întrebat? se interesă rancherul.

— Din curiozitate. Vezi, și numele meu e Krebbs. Amos Krebbs.

— Vreo rudă? întrebă rancherul, fără prea mare interes.

Bărbatul cu fața plină, fixând cu ochii fața osoasă a lui Ray, aproape zâmbi.

— Asta fiind situația pentru un om mereu pe drumuri, nu știi niciodată pe unde-ți poate rodi sămânța.

•

Brady York era un om care nu putea fi definit; în floarea vârstei, croindu-și existența zi cu zi, întotdeauna abia strecurându-se printre capcanele afacerilor. Fusese douăzeci de ani un distribuitor independent de benzină, începând cu un vas închiriat și un transportor de mâna a doua, apoi își construise propria companie dintr-o flotilă și o mulțime de camioane. Dar încă mai trăia frecvente îndoieli în ceea ce privește capacitatea sa de a se menține; prețurile în creștere, întreruperea furnizării de benzină, inflația și invazia corporațiilor gigant în distribuția și posesiunea stațiilor locale de benzină, îi făceau poziția discutabilă, întotdeauna în bătaia

puștii, întotdeauna vulnerabilă la schimbările pieței și presiunile economice. Rămăsese totuși un om amabil, cu care era ușor să faci afaceri, cooperant și prietenos.

— E problema datelor de livrare, Bobby, insistă el, pentru a treia oară. Cei doi bărbați se întâlniseră în biroul lui Bobby, discutând o afacere care urma să fie reciproc avantajoasă.

— Pot garanta datele acelea, Brady.

— Și eu sper. Am propriile contracte pe care trebuie să le onorez – cinci sute de proprietari independenți de stații de benzină care depind de mine. Dacă nu le livrez benzina la timp, îi pierd de clienți. Pentru micii proprietari, ceea ce pierd azi, nu mai poate fi recuperat niciodată.

— Înțeleg. Crede-mă, o să le respect.

— Dacă clienții mei nu-și primesc benzina nu o să se uite prea bine la mine.

— O să-mi țin obligațiile, Brady.

— N-am intenționat să te ofensez, Bobby. Doar că Ewing Oil n-a avut niciodată până acum o rafinărie, nu una a ei, proprie. Așa că n-am avut ocazia să facem afaceri împreună. Dar – la naiba, Bobby, știi cum e în afaceri, cum vorbește lumea.

— Cu petrolul brut e în ordine, Brady. Vine din Venezuela chiar în clipa de față. Mâine, vasul va fi în doc, la Galveston și nimic nu va împiedica livrarea la timp a benzinei.

— Sper.

— Atunci, batem palma?

— Da, spuse Brady, încă îndoit.

— Douăzeci și cinci de mii de barili pe zi, a patruzeci de dolari barilul, reînnoibili la treizeci de zile, la prețurile stabilite.

— Termenii sunt satisfăcători.

— Vei primi prima livrare în trei zile, Brady. Ai să afli că întotdeauna îmi țin cuvântul dat.

•

J.R. era confortabil așezat pe patio-ul casei de la Southfork, când apăru Jock, șofând. J.R. îl privi cum venea. Pentru un bărbat de vârstă tatălui său, un bărbat cu o boală de inimă,

Jock Ewing arăta o remarcabilă putere, vigoare și dragoste de viață.

— Bună ziua, J.R.

— Bună ziua, tată. Credeam că ai să fii acasă încă de acum câteva ore.

— M-am hotărât să mă opresc la birou, să mă uit peste niște hărți topografice, la zona de-a lungul graniței cu Louisiana.

J.R. își ridică sprâncenele.

— Se petrece ceva de care ar trebui să știu?

— Doar o afacere particulară în care vreau să intru.

Jock își turnă ceva de băut la bar și se așeză lângă cel mai în vârstă fiu al lui.

— L-am văzut pe Brady York în după-amiaza asta.

— Ce mai face bătrânul Brady?

— Destul de bine. A semnat cu Bobby, să distribuie benzina de la noua rafinărie.

— Adevărat?

— Trebuie să-ți spun, J.R., Bobby pare să conducă al naibii de bine compania. Adevărul este că mi-am schimbat părerea despre fratele tău.

— Ce vrei să spui, tată?

— Vreau să spun că întotdeauna mi-am dorit o rafinărie și el s-a zbătut și a obținut una. Vreau să spun că știe cum să se folosească de ceea ce are; uite, deja a aranjat distribuirea benzinei. Băiatul ăsta e întreprinzător și curajos. Trebuie să admiri asta.

— Așa cred.

— Ceea ce cred, este că trebuie să continue ca președinte a lui Ewing Oil.

J.R. păli la auzul acestor cuvinte, dar nu dădu niciun semn că ar fi fost tulburat.

— E la latitudinea ta, tată.

Se ridică în picioare.

— Te rog să mă scuzi; trebuie să mă pregătesc. Sue Ellen și cu mine luăm cina în oraș astă-seară.

O găsi pe Sue Ellen în fața oglinzii de la toaletă, îmbrăcată doar în chiloți și sutien, periindu-și părul. Veni în spatele ei,

admirându-i fermitatea sânilor. Îi luă sânii în mâini și-și apăsă buzele pe umărul ei.

— Ce a provocat toată această pasiune, J.R.? întrebă ea, nu fără plăcere.

— Doar faptul că mă gândeam că ești aici, singură, și cât de frumos ar fi să petrec un timp liniștit, în intimitate, cu tine. Și iată-te aici, pe jumătate goală, arătând așa de bine că-mi vine să…

— Ce păcătos devii, J.R., murmură ea cu satisfacție, în timp ce mâna lui îi ajunse sub sutien, strângând cu putere, și mângâindu-i sfârcul, în felul lui dur, făcând să-i curgă fiori de desfătare de-a lungul nervilor.

— Am exersat toți anii ăștia ca să devin un păcătos.

Îngenunche în fața ei, întorcând-o, desfăcându-i picioarele, și dându-i chiloții jos.

— Te vreau acum.

Ea privi cum capul lui aplecat o ajungea și deveni conștientă de respirația lui caldă, de limba lui nervoasă și umedă și vru să strige de plăcere și de fiorii de nestăpânit ai dorinței. Degetele ei se înfipseră în părul lui des, trăgându-l mai aproape, luptându-se să-l simtă adânc înăuntru, în locul întunecos și secret unde începe întotdeauna magica și misterioasa călătorie spre viață.

•

J.R. și Sue Ellen nu coborâră la cină în seara aceea. Câteva ore mai târziu, când sună telefonul, erau tăvăliți pe pat, cu corpurile slăbite de satisfacție și oboseală.

— Oh, J.R., e din ce în ce mai bine.

— Și va fi întotdeauna, murmură el, întinzându-se leneș după telefon. Ascultă și auzi o voce familiară chemându-l pe Bobby. Își puse mâna peste receptor și continuă să asculte până ce un zâmbet larg și victorios i se întinse pe față. Abia atunci închise.

— Ce-a fost asta? întrebă Sue Ellen, fără să-i pese într-adevăr.

— Se pare că a avut loc un fel de accident, iubito.

— Un accident?

— Petrolul acela din Venezuela pe care l-a cumpărat Bobby – toți cei șase sute de mii de barili, care valorau optsprezece milioane de dolari – ei, bine, undeva – între Venezuela și locul de destinație, vasul care transporta tot acest petrol s-a scufundat. Pur și simplu s-a dus la fund. A dispărut. Finito! S-a dus pentru totdeauna.

Sue Ellen se ridică într-un cot, privindu-și soțul.

— Ce înseamnă asta, J.R.?

— Asta înseamnă că frățiorul și-a săpat singur o groapă foarte adâncă, draga mea, și se duce cu viteză la fund. Da, chiar la fund.

— E rău și pentru tine, J.R.?

— Pentru mine? Vai, nu fi proastă, scumpo, spuse el, cu o rară și neașteptată candoare. Cu cât mai rău merg lucrurile pentru fratele meu, cu atâta merg mai bine pentru mine. I-am făcut-o lui Gary. O să i-o fac și lui Bobby.

— I-ai făcut-o? spuse ea, oarecum alarmată.

El râse, încurajator.

— Nu-ți poți închipui de ce am spus asta. Acum, întinde-te pe spate, Sue Ellen și lasă-mă să te iubesc iar. Am una-două idei noi despre felul în care ți-aș putea face plăcere.

— Mă simt așa de bine, J.R.

— Și eu. Mă simt așa de bine, și nimic din toată lumea asta mare nu m-ar putea face să mă simt mai bine, în afară de mai mult timp petrecut cu tine. Sunt în culmea fericirii.

• PARTEA A II-A •

ZIUA ÎN CARE GARY S-A ÎNTORS ACASA

• Capitolul 9

Bobby fu acela care-l aduse prima oară pe Gary înapoi, la Southfork. Gary părăsise ranchul de frică și panică, lăsând în urma lui o familie aflată într-o criză emoțională. Gary, singurul frate Ewing care, într-un fel, nu fusese găsit potrivit, nu reușise să placă, nu reușise să se ridice la înălțimea nici unuia din standardele hotărâte pentru el.

Miss Ellie renunțase la fiul ei pierdut, încercase să-l șteargă din viața ei, să-i alunge amintirea într-o zonă întunecoasă și rar cercetată a creierului ei. Nu ținuse. Viziunile unui Gary care se reîntorcea, care o hărțuia, îi provoca un dor nestins, rană care se adâncea, care nu putea fi domolită. Resentimentul și frustrarea ei creșteau continuu. Acum tristețea ei nu era consolată decât de prezența celor trei care mai rămăseseră:

Jock, Bobby, J.R.

Timpul se scurgea încet pentru Miss Ellie și durerea îi rămânea aceeași, dar nu mai plângea după fiul ei pierdut. În loc de asta își asumase sarcina vitală de a o crește pe fiica lui Gary, Lucy, de parcă copilașul cu păr auriu ar fi fost al ei. Și, fără îndoială, așa și gândea Miss Ellie despre Lucy. Dar fata nu putuse niciodată umple golul din inima lui Miss Ellie care continua să viseze la Gary și să se roage pentru întoarcerea lui.

Și atunci, aproape cu trei ani înainte de ziua în care se scufundase vasul venezuelian care transporta cei șase sute de mii de barili de petrol pentru rafinăria Ewing, Bobby îl aduse pe Gary acasă. Foarte atent, temându-se să nu provoace

familiei un șoc, Bobby le telefonase mai înainte, pentru a le anunța sosirea, dând fiecăruia din ei timp să se pregătească. Pam era sceptică asupra întregii afaceri.

— Știi ce faci? își întrebă soțul.

— Îmi aduc fratele acasă.

— Ai uitat ce dură și neînduplecată poate fi familia asta a ta?

— Toți îl iubesc pe Gary. Îi vor ura bun sosit.

— Sper să ai dreptate. S-ar putea să iasă rău. Să vezi tu dacă n-o să se întâmple așa.

Vorbele îl șocară pe Bobby și se gândi la ele tot drumul înapoi, spre Dallas. Nu era sigur că putea să-l protejeze pe Gary de toate asalturile la care putea fi supus.

Miss Ellie plânse și râse alternativ când auzi.

— Vine acasă, continua ea să repete. Gary vine acasă. Fiul meu vine acasă. Să-l lași să se acomodeze! își admonestă soțul. Să-i dai timp și spațiu, auzi?

Jock îi răspunse, fără să-i întâlnească privirile:

— Ce fel de om crezi tu că sunt? Fiul meu se întoarce acasă. Crezi că am să ridic ziduri care să-l țină departe? Trebuia să mă cunoști mai bine, Miss Ellie.

Cât despre J.R., când auzi, se trată singur cu un Burbon dublu cu gheață. Sue Ellen îl informase cu o considerabilă voioșie malițioasă.

— De ce crezi că vine, J.R.? insistă ea.

El sorbi a doua oară din pahar.

— Nu pot să știu.

— Vrea ceva, J.R.

— Nu e destul de perspicace ca să vrea ceva. Și când este, nu e destul de puternic, sau ascuțit la minte, ca să obțină ce vrea.

— Dacă nu s-a schimbat.

— Întotdeauna a fost slab – un bețiv, un jucător, un laș.

— Aceeași carne și sânge ca tine, J.R.

— Nu chiar.

— De asta l-ai alungat – fiindcă-ți amintea prea mult de tine însuți?

— Ai grijă, Sue Ellen. Azvârli băutura. A fugit în felul în care fuge întotdeauna în situații dificile. Am încercat să-l ajut. Căsătoria cu proasta aia de Valene a fost o greșeală – chiar când începea colegiul. Nu avea conștiința binelui și răului, a responsabilității. A lăsat copilul ăsta să-l crească mama și tata. Niciodată n-a putut suporta greutățile, băiatul ăsta.

— Spui că n-a suportat, J.R. Cum intenționezi tu să suporți *doi* frați acum, amândoi dorind o parte din acțiunile Ewing, amândoi îndreptățiți să le aibă?

— Lasă asta pe seama mea.

— Dar dacă…

J.R. izbucni, aspru.

— Gary n-o să stea. Nu e un învingător, n-a fost nicio singură zi din viața lui. Chiar dacă tata i-ar da o acțiune, Gary o să piardă totul. Ăsta-i stilul lui, să încurce lucrurile. Dă-i suficient spațiu și o să se împiedice de orice și de oricine, și niciodată n-o să fie la timp acolo unde trebuie.

— Cu puțin ajutor de la tine, nu-i așa, J.R.?

După expresia feței lui, ea știu răspunsul. Îl privi cum își mai turna un pahar, și încă unul, și se înfricoșă pentru ei toți.

•

Se adunaseră toți în sufragerie. Bobby, nerăbdător, bucuros, era incapabil să stea jos, mergând de colo-colo, frecându-și mâinile. Miss Ellie, strălucitoare, încerca din greu să nu plângă. Jock îl studia pe Gary cu un interes aproape clinic, de parcă ar fi văzut pentru prima oară o creatură ostilă. J.R. era vigilent și distant. Lucy, dulce și copilăroasă, aproape inocentă, se ținea de mâna tatălui ei.

— Vă spun, zise Bobby, purta o uniformă de șofer de autobuz.

— Ai lucrat ca șofer, Gary? întrebă Miss Ellie.

— Am făcut o mulțime de lucruri ca să-mi câștig traiul, mamă.

Jock nu se mai putu abține.

— Destul! Destul cu toată conversația asta despre șoferi și alte fleacuri. Hai să detensionăm atmosfera în camera asta.

— Jock, nu!

— E-n regulă, spuse Gary. Ce vrei să spui, tată?

— Problema este ce vrei să spui, Gary. Tu ești acela care trebuie să vorbești, tu ești acela care ai fost plecat, care acuma te-ai întors.

Gary dădu din cap. Își umplu plămânii cu aer înainte de a vorbi.

— O să încerc să vă povestesc cum s-au petrecut lucrurile cu mine. Eram un alcoolic autentic, un bețiv decăzut, capabil să înșel, să mint și să fur, ca să obțin destui bani pentru încă un pahar; și aveam patruzeci, cincizeci de mii de dolari datorie – datorie la jocurile de noroc. N-aveam un loc al meu, n-aveam prieteni, n-aveam familie.

— Ne aveai pe noi, spuse Miss Ellie.

— Nu aveam pe nimeni în afară de mine însumi, continuă Gary, cu o voce inexpresivă – și asta era o companie cam păduchioasă, credeți-mă. Așa că am făcut ceea ce ar fi făcut orice om care se respectă.

— Ce anume? întrebă Bobby.

— Am avut odată un lapsus. Când m-am trezit și m-am privit în oglindă, am descoperit că fusesem bătut și că sângeram din cauza unui dinte rupt, și nu aveam idee cine o făcuse, și de ce. Dar eram sigur că-mi voi aminti. Mai târziu, am descoperit că pierdusem urma câtorva săptămâni din viața mea, care se evaporaseră din timp. Mi se părea că oricine ar fi fost acela care m-a bătut așa, trebuie să se întoarcă și să continue, așa că am început să colind prin țară.

— Făcând ce?

— Bând, jucând jocuri de noroc, mâncând bătaie și fiind alungat nu o dată din oraș. Și gândind. Încercând să mă îndrept, să nu mai pun băutură în gură.

— Și n-ai mai pus?

— Până la urmă, nu.

— Cum?

— Pur și simplu m-am oprit, asta-i tot.

— Ce-ai făcut. În tot timpul ăsta?

— Am lucrat ca barman.

— Ca barman?

— Da. Cu toată băutura acea, tot timpul în fața mea. Îmi amintea mereu de ceea ce ar fi putut să-mi facă – și de ceea ce îmi făcuse. Era singura cale pentru mine.

— Și jocurile de noroc?

— M-am condus după același principiu. Mi-am luat o slujbă la un cazinou din Las Vegas, de jucător care împarte cărțile. Eram unul dintre cei mai buni, deși nu mă mândresc cu asta.

— Și acum te-ai întors la noi, fredonă încet Miss Ellie.

— Pentru o vreme, mamă.

Gary își privi tatăl.

— Nu știu dacă asta ajută la ceva, tată, dar suntem aici toți, ca odinioară.

— Ajută, fiule. În ceea ce mă privește, ce a fost a fost, și ești binevenit acasă.

J.R. făcu un pas înainte.

— Aș vrea să spun ceva.

— Potolește-te, J.R. îl preveni Bobby.

Un zâmbet larg se răspândi pe fața lui J.R.

— E ceva ce trebuie spus. Frate Gary, în ceea ce mă privește, îți sunt recunoscător că te-ai întors aici, generos, iubitor și dispus să ierte. Poate că au fost divergențe între noi în trecut, dar aș vrea să rămână îngropate. Dacă pot face ceva să te ajut, nu ai decât să spui o vorbă.

— E O.K., J.R., efectiv O.K.

J.R. privi radios la întreaga familie.

— Ei bine, vedeți? Gary a fost întotdeauna cel mai inimos dintre noi toți. Bun venit acasă, frate. E mare lucru să te avem din nou printre noi.

•

O atmosferă destinsă se instală peste Southfork, pătrunzând fiecare fațetă a vieții de la ranch, în fiecare clădire și încăpere.

Așa stăteau lucrurile, când Bobby, în halat și papuci, intră seara, târziu, în bucătărie – și-l găsi pe Gary singur la masă, bând direct din oală lapte rece. Gary își ridică capul și privi strâmb în direcția fratelui său.

— Hei, Bobby.

— Hei, Gary.

Bobby se întinse după lapte. Gary apără oala cu cotul.

— Uitasem că ai fost un copil obraznic.

Bobby zâmbi.

— Poate încă mai sunt.

Gary îi întinse oala.

— Oh, uitasem – toți au crescut și s-au căsătorit. Pariez că faceți toate lucrurile acelea interzise despre care obișnuiam să discutăm.

— Îți amintești? Obișnuiam să stăm chiar aici, la masa asta și să vorbim, să vorbim și…

— Și să vorbim.

— Niciodată nu m-ai tratat ca pe un copil mai mic, Gary. Mai degrabă ca pe un egal.

— E amuzant. Erai singurul care mă lua în serios. Tu și cu mama. Îți povesteam despre însămânțări și recoltări, despre vite, despre cum să recunoști un cal sau o vită bună.

— Și despre desenele tale, despre felul în care voiai să pictezi, să devii pictor.

— N-am reușit asta.

— Te mai gândești încă la pictură?

— A trecut, s-a înecat în al cincizecilea pahar de gin ieftin.

Înainte ca Gary să plece, Miss Ellie, și ea îmbrăcată de culcare, intră în bucătărie. Se lumină le vederea lui Gary și a lui Bobby.

— Nu știu dacă vă pot spune cât am tânjit să vă văd iar așa, băieți. Îl îmbrățișă strâns și îndelung pe Gary. Prima dată când v-am găsit pe amândoi aici, Bobby stătea pe un scaun înalt și tu îl hrăneai cu un biscuit. Credeam că Gary o să fie gelos când s-a născut Bobby, pentru că nu mai era el bebelușul, dar m-am înșelat. V-ați jucat din prima zi împreună. Erați prieteni.

— Cred că trebuie să mă duc la culcare acum, spuse Bobby și se îndepărtă în tăcere.

— Vrei să-ți aduc ceva, Gary? Ți-e foame?

— Nu-mi mai trebuie nimic, mamă.

— N-o să treacă mult și o să punem ceva pe tine. Arăți de parcă n-ai mai luat de ani de zile o masă ca lumea.

— Nu mă prea interesează mâncarea, dar mă simt bine.

Miss Ellie arăta de parcă era cât pe ce să izbucnească în lacrimi; în loc de asta, zâmbi.

— Mi-ai lipsit atât de mult, Gary.

— Mă bucur că am venit în vizită, mamă.

— Vizită? Oh, Dumnezeule, nu, fiule. Te-ai întors acasă pentru totdeauna. E un miracol că ești din nou aici și intenționez să mă asigur că n-ai să mai pleci niciodată – până în ziua în care am să mor.

Gary nu-i răspunse, dar se vedea după ochii lui cât era de tulburat. Dormi prost în noaptea aceea și se trezi înainte de a se ivi zorii, îmbrăcându-se în blugi, cizme și o haină călduroasă. Afară, se plimbă pe terenul familiar, privind cum păștеau juncanii, examinând întinderile largi ale Texasului și mergând de la țarcuri spre grajduri și înapoi. Abia când lumina rece și cețoasă a zilei se răspândi peste prerie, se întoarse în casă. O descoperi pe Lucy așteptându-l pe patio, cu sprâncenele încruntate a supărare.

— Tată.

— Mă bucur atât de mult să te revăd, Lucy. Nu mă aștept să mă ierți. Sper doar că într-o zi ai să înțelegi.

Ea își umezi buzele:

— Tată, vrei să faci o plimbare cu mine, cu mașina?

— O plimbare?

— Trebuie să-ți arăt ceva.

— Sigur.

Se îndreptară spre locul în care era parcată mașina ei și urcară.

— Unde mergem, Lucy?

— La Fort Worth.

Merseră, abia schimbând o vorbă, traversând cu viteză terenurile plate dintre Dallas și Fort Worth. Când ajunseră în oraș, Lucy o coti pe un drum local și opri în spațiul de parcare al unui local care funcționa non-stop. Îșі conduse tatăl într-un separeu. Locul era agitat, toți ocupându-se cu micul dejun, și două chelnerițe roiau de colo-colo, luând comenzile. O chelneriță blondă veni spre masa lor, ștergând-o cu o cârpă umedă, așternând fața de masă și șervețelele, aranjând

tacâmurile în fața lor. Lăsă pe masă două meniuri, cu exersată îndemânare.

— Mai durează puțin până sunt gata cornurile în dimineața asta, oameni buni. Mi se pare…

Chelnerița se opri și râse cu surpriză și plăcere.

— Vai, Lucy, ce Dumnezeu faci aici la ora asta?

— Mamă, spuse ea încet, ți-am adus pe cineva să-l vezi.

Ochii chelneriței clipiră, apoi' trecură iute de la Lucy la bărbatul din fața ei. O clipă nu reacționă, apoi, treptat, păru să-l recunoască.

— Gary. Gary. Tu ești, Gary?

— Bună dimineața, Valene.

Ea înghiți din greu, gura i se deschise și se închise la loc.

— Oh, Dumnezeule, e el în carne și oase!

— E tata, mamă, tatăl meu și tot așa de frumos cum spuneai tu întotdeauna că este.

Lacrimi începură să curgă din ochii ei, și Valene se clătină, de parcă era cât pe ce să cadă; apoi se așeză în separeu, alături de Gary, cu capul îngropat în umărul lui, murmurându-i la nesfârșit numele.

•

Mașina trecu prin intrarea de la Southfork, îndreptându-se spre casa de la ranch. Valene, cu ochii jucându-i încoace și încolo, spuse, cu o voce sugrumată:

— Gary, te rog, oprește.

El frână, la intersecția drumului ce ducea spre casă.

— Ce este, Val?

— Nu cred că pot să fac față.

— Totul e altfel acum, Val.

Pe locul din spate, Lucy sorbea fiecare vorbă. Nu era sigură că înțelegea cauza mâhnirii și fricii părinților ei; cu siguranță că avea doar o imagine vagă asupra a ceea ce se întâmplase în trecut, dar voia ca părinții ei să se întoarcă, voia să trăiască iar ca o familie. Ascultă cu atenție și încercă să înțeleagă ceea ce auzea.

— E atâta pace aici, spuse Val. Un loc frumos, afară, dar în casă, Gary, în familia asta – atâta tensiune, atâta conflict și

ură – J.R. și tatăl tău.

— Jock nu mai pare deloc așa de aspru. Și J.R., ei bine, se poartă ca un adevărat frate.

— J.R. se preface, Gary. Întotdeauna s-a prefăcut. Am să-l cred când mi-oi vedea ceafa.

— Bobby e bărbat acum. Stăpânește situația de acolo. E un tip minunat, fratele meu mai mic. Și nevasta lui, Pam, locuiește acolo și e o fată bună.

— Southfork-ul nu este totuși un loc unde să mă simt bine sau să fiu binevenită.

— Asta a fost acum șaisprezece ani, când am plecat de acolo, Val. Lucrurile s-au schimbat.

— Când ai plecat, m-au alungat și pe mine, Gary. Ai uitat? M-au dat afară când nu aveam unde să mă duc. J.R. a pus la cale totul. Și și-a trimis una din gorile s-o aducă pe Lucy înapoi.

— Îmi pare rău, Val.

— Au spus că mă omoară dacă nu părăsesc pentru totdeauna Texasul. Și i-am crezut.

— Nu trebuia să mă lași acolo, mamă, spuse Lucy, aproape scâncind.

— Fetițo, Miss Ellie a spus că o să te crească și a făcut-o cum nu se poate mai bine. Am avut încredere în ea.

— Aș fi preferat să mă fi crescut tu, mamă.

— Mulțumesc, scumpo.

Valene continua să-l privească pe Gary.

— Te-ai mai însurat vreodată?

— Nu. Tu?

— Nu.

Gary întoarse mașina, cu mâna pe schimbătorul de viteze.

— Ce zici, Val? Încercăm?

— Atâta timp cât știu că ai să stai lângă mine…

— Am să stau, Val. Poți avea încredere.

Pe locul din spate, Lucy simțea că o să plângă de bucurie.

•

Pe la mijlocul zilei, stânjeneala inițială dispăruse și, deși nimeni nu uitase trecutul, toți încercau să-i evite amintirea

pentru a nu stârni vechi animozități. J.R. se îndreptă spre locul în care Valene stătea singură, în picioare, ca o statuie, zâmbindu-i călduros. Pe fața ei palidă, armonioasă, nu se putea citi la ce se gândea sau ce simțea. Își trecu repede mâna prin părul ei blond, ciufulit.

— Valene, trebuie să-ți spun ceva. Mă bucur că tu și Gary sunteți din nou aici. Gary și cu mine am făcut tot ce-am putut ca să uităm de vechile neînțelegeri. Sper că vom face același lucru și noi doi.

— Cred că da, sigur.

— Eram toți așa de tineri și de încăpățânați. Eu mai mult ca oricine, recunosc. Dar zilele acelea au trecut și am reușit să fim acum o familie fericită.

Valene dădu din cap, nesigură, în timp ce zâmbetul lui J.R. se adânci, când se întoarse și i se adresă lui Gary.

— Ai adus aici o doamnă fermecătoare, frate.

— Mulțumesc, J.R.

— Vreau să spun ceva. Mama speră să rămâi aici cu noi, Gary.

— Eu…

— Da, desigur, e foarte greu – atât de curând. Poate că nu ești câtuși de puțin pregătit să devii iar un Ewing. De înțeles. Totuși, mamei i s-ar rupe inima dacă intenționezi să-ți faci bagajele și să pleci mai repede…

— Chiar dacă mă stabilesc pe undeva, pe aproape, ca să pot veni în vizită…

— E o diferență, Gary. Și eu vreau să stai la Southfork.

— E o foarte mare diferență.

— Așa e. Noi, Ewingii, ne răspândim peste tot, dar suntem o parte a acestui pământ.

— Da.

— Bine, atunci ne-am înțeles. O să discutăm toate detaliile când vom avea mai mult timp.

Gary, încercat de îndoieli, îl privea pe J.R., cum se îndepărta. Trupul îi era țeapăn, țanțoș, trupul unui om foarte încântat de ceea ce realizase. Gary se întrebă ce putea să însemne asta de fapt.

•

Devreme, în dimineața următoare, Ray Krebbs îl descoperi pe Gary cocoțat pe un gard, lângă țarcurile cailor, privind de-a lungul întinderilor nesfârșite, spre vest. Ray se cocoță lângă el și se prezentă.

— Aud că administrezi foarte bine ranchul, spuse Gary.

— Fac tot ce pot. Folosim utilaje de ultima oră și asta ne ajută, în special de când interesul tatălui tău pentru ranch pare să fi slăbit.

— Îmi dau seama că asta te ține foarte ocupat.

— Nu chiar atât cât crezi. Lucrurile merg de la sine în cea mai mare parte a timpului.

Gary încheie discuția, coborându-se de pe gard și scuzându-se. Se duse lângă Val și Lucy care ședeau pe marginea bazinului de înot.

— Ai făcut cunoștință cu Ray? întrebă Lucy, cu o veselie forțată.

— Pare un tip deschis, un om bun.

— Vrei să lucrezi cu el la ranch, tată?

— De-abia e de-ajuns de lucru pentru el și tata, ca să mai aibă loc un Ewing.

— Îl poți înlătura pe Ray Krebbs și-i poți lua locul.

— Lucy, niciodată n-aș putea face asta.

Privirea lui Gary trecu peste Lucy, îndreptându-se spre J.R., care ieșea din casă. Într-un costum western de culoarea cerului senin, cu cizme din piele de șarpe și ținte de argint și o pălărie mare, albă, Stetson, J.R. era prototipul petrolistului texan, posesor al unui ranch, mulțumit și strălucind de sănătate, succes, cu o ambiție de oțel, camuflată sub o aparență exterioară amabilă. Gary înțelese imensele deosebiri de personalitate care-l separau pe el de fratele său, transformându-i, în ciuda vârstei apropiate, în poli opuși atât în ce privește temperamentul, cât și aspectul. Cu toate astea, erau frați de sânge și legătura aceasta era puternică și precumpănitoare, fiind întărită prin pasiune.

— Ei, bună ziua la toată lumea, strigă J.R., apropiindu-se.

Zâmbetul familiar făcu să-i strălucească dinții în soarele

Texasului. I se păru atunci lui Gary că totul în Texas era prea perfect, avansa prea repede, era prea clar, începând de la zâmbetul imaculat al lui J.R. până la strălucitorii zgârie nori din centrul comercial al Dallasului.

Așa cum *Cowboy* era reprezentanta fotbalului din America, Dallasul era orașul reprezentativ al Americii; poate că ei toți erau copiii Americii, toți frumoși și perfecți în fiecare detaliu, fiecare din ei predestinat să fie bogat, să aibă succes și să nu fie atins de nenorocirile care-i pândeau pe muritorii mai puțin norocoși. Compania petroliferă, ranchul, toate celelalte proprietăți Ewing – o viață la care aspirau cei mai mulți dintre americani, pentru care munceau și furau ca să o aibă – i se oferea pe tavă, doar să ceară. De ce nu se putuse adapta?

De ce plecase?

De ce devenise un bețiv și un ratat?

De ce nu se putea hotărî?

— Sper că vă distrați bine împreună, spuse J.R., tărăgănat, blând și împăciuitor.

— Da, spuse Gary automat ca și cum ar fi dorit cu disperare să fie încântat.

— Și aș vrea să continui să te distrezi aici cât îți place.

Râsul lui era prefăcut, tăios, gol.

— Ascultă-mă, unui Ewing trebuie să i se dea posibilitatea să se bucure de pământul Ewing. Îi privi pe rând pe fiecare. Lasă-mă să-ți spun la ce m-am gândit, Gary – ceva la care merită să meditezi. M-am gândit la tine, la faptul că ai să rămâi la Southfork, și mi-a venit o idee. Pe măsură ce m-am gândit la ea, mi s-a părut tot mai rezonabilă.

— Ce idee, J.R.? întrebă Valene în felul precaut al cuiva pentru care neîncrederea devenise un mod de viață.

Dinții lui J.R. păreau încleștați în timp ce vorbea, de parcă nu voia să dea drumul vorbelor.

— Nu demult, noi – Ewing Oil – am pus mâna pe o mică companie, care a devenit un adevărat giuvaer. Distribuie petrolul, pentru diferite produse. Știi, ceea ce ne rămâne după ce facem ce putem cu petrolul. Funcționează la, hai să zicem cinci, poate zece procente eficiență. Chiar la această scară,

aduce un profit frumos, și constant. Mi se pare că-i este necesară o mână fermă la cârmă, Gary, care să-i sporească cifra de afaceri. S-ar putea să fie chiar ceea ce ți se potrivește, Gary.

— Mi se potrivește mie?

— Ceea ce-ți propun nu trebuie ratat. Puțin bun simț, puțin capital, și profitul acela frumos și constant se va transforma într-unul imens.

— Nu știu nimic despre afaceri, J.R.

— În ceea ce privește *Q & R* – așa se cheamă compania – nici nu-s prea multe de știut. O dotezi doar cu câteva utilaje noi și, în afară de asta, continui să faci ce am făcut noi, poate ceva mai mult, dacă înțelegi ce vreau să spun. Repede sau încet – cum dorești – eu și tata o să-ți asigurăm un procent de o sută zece la sută, Gary. Face să iei în considerație oferta.

— O să o iau.

J.R. îl bătu pe Gary pe umăr, îi zâmbi lui Valene și lui Lucy și se îndepărtă cu pas de paradă, de parcă ar fi defilat în sunetele unei tobe pe care numai el o auzea.

— Ei bine? spuse Gary.

— Cred că e grozav, tată, izbucni Lucy. Putem fi toți împreună.

— Val? întrebă el.

— Trebuie să pleci de aici, spuse ea.

— Dar el mă vrea. Toți mă vor.

— Am auzit. Am auzit ce *nu s-a spus*. Pleacă acum, Gary. Fă-ți bagajele și întinde-o. Fugi departe. În Alaska, în Mexico, în California. Dar pleacă.

Lucy era nedumerită și înfricoșată.

— Nu înțeleg, mamă.

— Nici eu, Val.

— J.R. te vânează, Gary. Pe amândoi ne vânează. E un om viclean, hotărât, fără milă. Ne-a făcut-o o dată: intenționează să ne-o facă din nou. Și orice ai face, ai să ieși mai stors și mai epuizat ca ultima oară. J.R. Ewing vrea s-o sfârșească stăpânind lumea; lumea lui, lumea aceasta a Ewingilor. Și după ce va termina cu tine, o să se țină de mine și de oricine

altcineva care îi stă în cale. Și când va termina cu noi de data asta, nu va mai rămâne din noi doi nici măcar cât să facă un singur părinte decent pentru fiica noastră.

•

J.R. îl conduse pe Gary în birou, închise ușa în urma lor, și se așeză alături de el, la birou. În fața lui Gary stăteau răspândite documente de afaceri, scrisori, contracte, buletine și registre.

— Ăsta-i doar capătul aisbergului, ca să zic așa, spuse J.R., vesel. Cea mai mare parte a materialului de bază e în oraș. Cu astea de aici ai să începi. Studiază-le, înregistrează-le în memorie și când vei fi gata, să zicem mâine la ora asta, ne vom întâlni cu avocații.

Gary se simți cuprins de un val de frică.

— Avocații?

— Trebuie să procedăm corect, nu-i așa? Ne asumăm obligațiile oficial, legal.

— Păi, nu știu. Să conduci o companie…

— N-are-a-face. Un student din primul an de la o școală comercială s-ar putea descurca. Trebuie doar să ai explicațiile adecvate ca să te asiguri că stăpânești bine situația, și astfel să poți lua deciziile pe care va trebui să le iei.

— Deciziile?

— Păi sigur, Gary. Tu ești șeful acum.

Dar întâlnirea de a doua zi cu avocații trebui să fie amânată; Gary nu era încă pregătit să discute condițiile preluării companiei.

În seara aceea Valene îl conduse pe Bobby afară, pe patio, în timp ce ceilalți erau în casă, pregătindu-se pentru cină.

— Bobby, ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Ce-i face J.R. lui Gary?

— Ce-i face? Încearcă doar să-l pregătească să preia *Q & R,* asta-i tot.

— Erai copil când s-a întâmplat asta data trecută, spuse ea, concis. Nu știi ce presiuni resimte Gary.

— Nu trebuie să te frământi, Gary se poate descurca; are el

grijă de el însuși.

— Asta-i problema; nu poate. J.R. Îl gonește. Gary nu e om de afaceri; niciodată n-a fost. Îl depășesc.

— S-a schimbat, Valene.

— Nu. Dacă J.R. continuă așa, Gary va fi la pământ. Nu poate rezista.

— E-n regulă. O să vorbesc cu J.R. să-l lase în pace. Îți convine?

— Vom vedea ce se întâmplă.

•

J.R. și Sue Ellen coborâseră primii pentru micul dejun în dimineața aceea. J.R. își îngropă fața într-un ziar, încercând să ignore încercările de conversație ale soției sale.

— Hotărât că l-ai îmbrățișat pe Gary cu dragoste frățească, dându-i să conducă propria lui companie, făcându-l pe el și pe Valene să stea la Southfork.

J.R. începu să citească cu voce tare:

— „Revolta față de acest impozit, care a izbucnit în vest, pune cu siguranță bețe în roate multor politicieni frenetici, spre marea mea satisfacție”.

— J.R., nu mă asculți?

— Întotdeauna te-am ascultat, draga mea. Ce-ai spus?

— Ce zici de Gary?

— Băiatul ăsta nu-i bun de muncă și trage după el o piatră de moară care o să-i frângă spinarea. L-am pus să salveze un vas care se scufundă.

— Se scufundă?

— Păi, eram pe punctul de a lichida *Q & R* când a venit Gary.

— De a lichida? Vrei să spui că i-ai dat să conducă o companie falimentară?

— În lumea asta, omul trebuie să se pună la probă. Dacă Gary o poate scoate la capăt, n-o să fie tata mândru de asta?

— Oh, J.R., ești un ticălos.

— „Având în vedere această sursă…” continuă J.R. să citească. Deodată își ridică capul și-l văzu pe Bobby venind în direcția lui.

— Hei, bună, frățioare.

— Credeam că am să-l găsesc pe Gary aici.

— Nicidecum, răspunse J.R. E în birou, s-a apucat dis-de-dimineață să studieze documentele.

Bobby se posomorî.

— Poate că asta este exact ceea ce *nu* trebuia să facă.

— Gary e matur.

— Poate că ăsta nu e felul de afaceri în care trebuia să intre Gary după ce a trecut prin tot ce a trecut.

— Omul are nevoie de realizări pe care le obține trecând prin situații dificile.

— Trebuie să fie altceva ce ar putea el face.

— Spune-mi tu ce. N-am o mulțime de companii din care să aleagă de la A la Z.

— Ce-i cu graba asta să-l pui la muncă?

— Pentru că, frățioare, această mică afacere, ne-ar putea aduce nouă, Ewingilor, o comoară. Doar că deocamdată se clatină, iar Gary o s-o aducă pe drumul cel bun. Toată lumea o să fie fericită.

— Sper. La naiba, J.R., trebuie să-ți spun, țin la Gary, țin într-adevăr foarte mult la el.

— Doar n-ai prea mulți frați, interveni Sue Ellen, cu voce fadă, incoloră.

— Să nu-i faci ceva, J.R., spuse Bobby, după un timp. Lasă-l în pace.

— Tot ce încerc să-i fac este să-i asigur viitorul, să-l ajut să iasă la liman.

— O.K. Atâta timp cât ești corect.

— De ce nu realizezi, frățioare, că întotdeauna sunt – în felul meu?

•

Miezul nopții; Southfork-ul era liniștit, exceptând sunetele dulci ale nopții. În camera de studiu, Gary era aplecat peste birou, încercând să înțeleagă un buletin anual și căderea financiară a companiei din ultimii trei ani de funcționare – și reușea să înțeleagă prea puțin. Simți o durere vagă la un ochi și se frecă, încercând să-și revină. Când Pam intră în încăpere,

el tocmai se ridicase în picioare, să se întindă.

— Încă nu te-ai culcat până la ora asta? se miră Gary.

— Nici tu.

— N-am putut dormi.

— În familia asta se găsește întotdeauna ceva care să te țină treaz! zise Pam.

Gary râse fără veselie și spuse;

— Știu ce vrei să spui. Trebuie să fi fost greu pentru tine, venită din afară. Un fel de șoc emoțional, cred.

— N-a fost ușor nici pentru tine.

El dădu din mână a lehamite.

— Toate astea – n-am vrut niciodată să fiu implicat în afacerile Ewing.

— Atunci de ce o faci acum?

— Lucy, Val, mama. Toate vor un fel de viață normală de familie, din care eu să constitui o parte.

— Poți să te descurci, Gary?

— Nu știu.

În clipa aceea apăru Miss Ellie, cu o tavă cu lapte și biscuiți.

— Am auzit că ești aici, fiule – și mi-am închipuit că ți-ar place o mică gustare.

— Mulțumesc, mamă.

— Poate te suprasoliciți, Gary. Nu trebuie să citești totul în noaptea asta.

— E plăcut să citești ceva ușor înainte de culcare.

Nimeni nu râse.

— Păi, spuse Pam, cred că o să mă duc să mă culc. Se aplecă să-l sărute pe Gary pe obraz. E bine să ai un cumnat ca tine, spuse ea și plecă.

Miss Ellie, zâmbind liniștit, se îndreptă spre ușă.

— Să nu stai prea târziu, fiule.

Gary se întoarse nervos înapoi, spre lucrările sale. Lovi tava cu cotul și paharul de lapte se vărsă, răspândindu-și conținutul peste birou și pe podea.

Începu să înjure.

— O să aduc niște șervețele, spuse Miss Ellie.

— E O.K., spuse Gary. O să strâng eu.
— Documentele acelea, spuse Pam.
— O să le curățim, spuse Miss Ellie.
Lui Gary i se învârteau ochii în cap.
— Îmi pare rău.
— E-n regulă, spuse Pam.
— Îmi pare rău.
— O să strâng eu mai bine ca tine, promise Miss Ellie.
Gary explodă.
— La naiba! La naiba! Lăsați-mă singur! E doar un pahar cu lapte, la naiba! Lăsați-mă singur!

•

O liniște atotcuprinzătoare se lăsă, peste casă. Gary, stând nemișcat în întuneric, părea un obiect neînsuflețit, plantat în mijlocul camerei. Dintr-odată, începu să se agite și se îndreptă spre bar. Cu o mână expertă, își umplu un pahar cu whisky, îl ridică ca pentru o inspecție autorizată, prealabilă degustării. Un interval lung se liniști; rămase înghețat în loc, abia respirând, cu mintea lucrându-i febril la legătura dintre trecut și viitor.

Foarte încet, foarte atent, ținând paharul de whisky în fața lui ca pe ceva rar, delicat, și periculos, se duse la bar și turnă lichidul de culoarea ambrei în chiuvetă.

Venind dintr-o parte, o respirație îi atrase atenția. În pragul ușii, îmbrăcată într-o cămașă de noapte, stătea Valene.

Îi murmură numele.

— Sunt așa de mândră de tine.
— Câteva zile cu Ewingii, murmura el. Asta-i tot ce trebuie.
— N-ai băut paharul ăsta.
— Vechea dilemă a unui bețiv reformat. Să bea sau să nu bea.
— Ai învins.
— De data asta. Dar vor mai fi și altele.
— Și alte victorii.
— Nu aici, nu de data asta.
— Ce vrei să faci?
— Să fac? El o privi surprins. Să plec, bineînțeles. Ce

altceva s-ar putea face aici?

— În felul ăsta? Pe întuneric, fără să spui la revedere?

— E cea mai bună cale.

— Cea mai ușoară, vrei să spui.

— Cea mai ușoară – fu el de acord. Singurul fel în care știu să plec.

— Dar Lucy? Nu vrei să vorbești cu ea, să-i explici? Fata suferă.

— Ca noi toți. E mai bine pentru ea să rămână aici și să mă urască pe mine decât să-i urască pe Ewingi.

— Ești tatăl ei.

— Nu-i destul. Are nevoie de o familie, de o casă, de prieteni, de stabilitate.

— Când se va afla că ai plecat, va trebui să plec și eu.

— Poți rămâne.

— J.R. n-o va permite. Te gonește pe tine; va face la fel cu mine, și nu-i va fi prea greu. Mă lași să vin cu tine, Gary?

— De dragul vremurilor trecute?

— De dragul vremurilor noi.

El scutură din cap.

— N-o să țină. Nu sunt pregătit. Făcu câțiva pași spre ușă. La revedere, Val.

— Niciodată n-am iubit pe cineva așa cum te-am iubit pe tine. Am spus-o întotdeauna, Gary. Erai cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut. Și încă mai ești.

Gary ajunse la ușă, pregătindu-se să iasă.

— La revedere, Val, spuse el, fără să se întoarcă. Voi lua legătura cu tine.

Val rămase în pragul ușii, privindu-l cum dispărea în noapte. Nesigură, se luptă să-ți țină lacrimile, se întoarse în casă și în mai puțin de o oră lăsa și ea Southfork-ul în urmă.

Aceasta era, își spuse mai târziu J.R., una dintre cele mai ușoare victorii din viața lui! Acum, voia să se poată concentra asupra singurului obstacol real care mai rămăsese în calea ambiției lui – fratele Bobby. Nu va fi la fel de ușor, știa asta, dar, în timp, victoria va veni iarăși. Ca întotdeauna.

• PARTEA A III-A •

BOBBY ȘI J.R.

• Capitolul 10

Ewingii erau la micul dejun – un bufet abundent, lângă bazinul de înot, sub razele soarelui de dimineață; șuncă friptă și la cuptor, cotlet, mușchi și coaste de porc, slănină canadiană, ouă jumări, ochiuri, fierte sau prăjite – la comandă, frigănele de casă, patru feluri de cereale, fierbinți și reci, biscuiți, pâine cu unt, felii groase de lipie, unt, patru feluri de brânză, cafea, ceai, lapte, sucuri grapefruit și banane. Era o masă la care gusturile puteau fi pe deplin satisfăcute, setea stinsă și animozitățile ascuțite la maximum.

— Vrea cineva să vadă vrunul din ziarele acestea de dimineață? – se oferi J.R., cu o neobișnuită bună dispoziție.

— Sectorul afaceri, mormăi Jock, cu gura plină de cârnați și ouă.

— Modă, spuse Pam.

— Foaia mondenă, ceru Sue Ellen.

— Ceva pentru tine, micuță Lucy? întrebă J.R.

Ea negă din cap.

— Te mai ții încă de tipul acela al tău care lucrează la parcare, Lucy? râse J.R.

— Va deveni doctor, spuse Lucy, cu răceală. Acum, lasă-mă-n pace, J.R.

J.R. îi înmână paginile comice și o privi cum le dădea la o parte fără măcar să le privească.

— Și tu, frățioare? continuă el, adresându-se lui Bobby. Cred că ai vrea să vezi prima pagină. Ei bine, uită-te aici, la povestea asta cu petrolul. Se pare că cei șase sute de mii de barili de petrol brut pe care i-ai cumpărat și i-ai plătit pentru întreprinderile Ewing, au fost încredințați oceanului.

— Ce suflet generos și simpatic ai, J.R., spuse Bobby

— Știe cineva cum s-a întâmplat? întrebă Lucy. Cum de s-a scufundat în felul ăsta un petrolier?

Bobby răspunse pe loc:

— Nimeni nu știe sigur, Lucy. Dar căpitanul și echipajul s-au întors acasă. De îndată ce vor completa un raport, vom avea mai multă informație lămuritoare.

— Am încercat să te previn, spuse tăios J.R. Înaintezi prea repede spre propria ta prosperitate.

Jock își ținea fața îngropată în pagina comercială, scoțând un sunet răgușit din gât, singurul indiciu că era prezent. Bobby, conștient de considerabila dezaprobare pentru felul în care mânuise el lucrurile, pe care o resimțeau membrii familiei lui, alții decât J.R., făcu o încercare să se apere.

— Hai, J.R. Chestia cu petrolierul e un eșec, desigur, dar nu-i sfârșitul lumii. Am pierdut ceva petrol, O.K., dar compania de asigurări va avea grijă de asta. Suntem acoperiți financiar, asta vreau să spun. Și, printre altele, pot descurca orice încurcătură ce poate interveni.

J.R. își arătă dinții încleștați.

— Nu asta-i problema. Nici pe departe.

Pam, care se stăpânise până acum, văzând felul în care era tratat soțul ei, nu se mai putu abține:

— Și anume care crezi tu că e problema, J.R.? Ce-ai fi vrut tu să faci ca să eviți scufundarea petrolierului? Cum ai fi putut tu, sau Bobby, sau altcineva, să facă ceva?

Sue Ellen răspunse prompt, venind în sprijinul lui J.R:

— Dacă vrei să intri în joc, trebuie să-ți asumi riscul.

— Destul, izbucni Miss Ellie. Vorbele n-or să scoată petrolierul la suprafață. Bobby o va scoate la capăt, nu-i așa, fiule?

— O să încerc, mamă.

— Să încerci, spuse J.R., vesel, urmărindu-și fratele îndeaproape cu privirea, nu e destul. Nu-i așa, tată?

În spatele ziarului, Jock își schimbă poziția, își frecă obrazul proaspăt bărbierit, înghiți o dată, de două ori, dar nu răspunse. Bobby se ridică.

— Trebuie să plec. Trebuie să stau de vorbă cu domnul Eugene despre asigurarea vasului. Trebuie să fac mișcarea asta cât mai repede…

•

O oră mai târziu era în biroul lui, dându-i ordine lui Connie, frământându-și mintea, încercând să găsească cea mai bună soluție pentru a rezolva această nouă problemă.

— Mai întâi, dă-mi legătura cu Steve Taylor, Trebuie să-l pun să-mi caute niște petrol de pe piață. Apoi, dă-mi-l pe domnul Eugene Bullock. Vreau să știu ce companie s-a ocupat de asigurarea petrolierului. Apoi vorbește cu respectiva companie și spune-le să-și trimită un reprezentant aici. Vreau să fie completată imediat reclamația.

— O să mă ocup imediat de asta.

Porni, apoi se întoarse înapoi, cu o expresie de îngrijorare pe fața ei frumoasă și, în mod normal, liniștită.

— Bobby.

El își ridică ochii.

— Ce este?

— Voiam doar să spun cât îmi pare de rău pentru petrolier. Știu ce necaz e ăsta pe capul tău.

— O să supraviețuiesc.

— Sunt sigură, doar că…

— Dacă este destul petrol în exces pe piață în momentul de față, totul e în regulă. Nu-mi place ideea de a cumpăra la licitație, dar de data asta n-am de ales.

— O.K., Bobby. Apropo, a venit Brady York, vrea să te vadă.

— Trimite-l aici și dă telefoanele alea.

Ea se retrase și peste câteva secunde îl conduse pe Brady York în birou.

— Îmi pare rău că aterizez pe neașteptate, Bobby.

— La naiba, Brady, ești întotdeauna binevenit aici. Ia loc. Ce dorești?

York își scoase pălăria neagră și-și șterse creștetul pleșuv.

— Mi se pare că amândoi avem probleme – blestematul acela de petrolier, Bobby. Tot petrolul acela brut. Bobby, sunt

supărat. Sunt neliniștit. Sunt înfricoșat. Mă simt cu sula-n coaste, cum se spune. Benzina aceea, Bobby, băiete, trebuie s-o am pentru stațiile mele.

Urmările începeau să se resimtă, recunoscu Bobby pentru sine însuși; atmosfera încărcată; presiunea, cererile tot mai urgente.

— Ai s-o ai, Brady. Îți dau cuvântul meu, doar că o să mai dureze puțin.

York se agită pe scaun:

— Anume, cât?

— Nu pot spune exact.

— Asta-i toată problema, nu-i așa? Trebuie să știu. Comercianții mei se țin de mine să le spun cât va dura. Trebuie să-mi dai o dată de livrare, Bobby.

— Pot avea un răspuns azi, la terminarea programului, Brady. E tot ce pot să fac.

Brady oftă și se masă pe piept:

— Știi, nimic nu mai este cum a fost. Problema este că dacă nu obțin benzină pentru stațiile pe care le alimentez, o să trebuiască să funcționeze cu program redus. Unele vor trebui să se închidă o perioadă. Altele vor da faliment.

— Nu-i dracul chiar așa de negru, Brady.

— Nu încă, dar va fi în curând. Am fost de mulți ani distribuitor, Bobby. Funcționez pe bază de încredere, de capacitatea furnizorilor mei de a livra benzina și de toleranța acelor – independenți ai mei. Mi-am plătit datoriile, Bobby. Sunt demn de alt tratament din partea ta.

— Categoric, nimic de obiectat.

— Există doar o singură regulă ca să fii un bun distribuitor. Să obții produsul *la timp,* pentru că altfel pompele funcționează în gol. Dacă un șofer vrea să-și facă plinul și nu găsește benzină într-un loc, se duce în altul. Banii pierduți astăzi nu pot fi recuperați în niciun fel.

— Înțeleg.

— Să înțelegi nu-i destul, Bobby. Ce vei *face*?

— Voi face tot ce pot?

York ezită.

— N-am intrat niciodată mai înainte în afaceri cu Ewingii din cauză că – nu vreau să ofensez – dar fratele tău nu are ceea ce se cheamă cea mai bună reputație.

— Nimic de zis, Brady.

— Nici nu mă așteptam. Dar tu – am simțit că pot avea încredere în tine, Bobby.

— Poți. Faptul, că petrolierul acela s-a scufundat, n-a fost chiar din vina mea.

— Știu asta. Nu te învinovățesc. Îți spun doar că mi-ai promis să-mi livrezi petrolul ăla în cinci zile și în termenul ăsta trebuie să-l am.

Bobby se simți călcat pe coadă, mândria îi era rănită. Stinghereala i se citi pe față.

— Ești un vechi prieten de-al tatălui meu. Nu crezi că și cuvântul meu are tot atâta greutate, cât și al lui?

— Desigur. Ești un Ewing.

— O.K. Atunci, uite, ai cuvântul meu. Îți vei primi petrolul. Chiar acum, Brady.

Brady luă mâna lui Bobby și i-o strânse puternic.

— Aștept curând veşti de la tine.

— De îndată ce aflu ceva.

Brady plecă zâmbind. Dar zâmbetul de pe fața lui Bobby pieri deîndată ce rămase singur. Nimic nu părea să fie simplu. Se așeză la loc pe scaun, cu mâinile strânse sub cap, încercând să-și limpezească gândurile; dar vasul acela scufundat continua să-l chinuiască ca o viziune fantomatică. Scufundarea se petrecuse într-un moment atât de critic din noua lui carieră de președinte al Întreprinderilor Ewing, într-un moment atât de favorabil pentru oricine ar fi dorit să-l doboare, pentru oricine ar fi dorit să-i sape groapa.

Pe ecranul minții lui, imaginea vasului fu înlocuită cu imaginea zâmbitoare a lui J.R., cu o expresie de triumf pe față. Dintr-odată, se simți rușinat și vinovat pentru faptul că se gândise că J.R. ar fi fost complice în afacerea asta*;* nici chiar J.R. n-ar fi putut merge atât de departe încât să trimită un vas pe fundul oceanului.

— S-au ar fi putut?

Gândindu-se la trecut, nu-și putut aminti decât de conflicte cu fratele lui mai mare. Presupunea că asta era ceva firesc – începând cu Cain și Abel, trecând prin teoria lui Freud, rivalitatea între frați trecuse de-a lungul generațiilor până la frații Ewing de la Southfork. Chiar de copil, J.R. îl terorizase, încercând întotdeauna să câștige ceva pe spinarea lui. Odată, la școală, cu ani în urmă, se întâmplase ca Gary să arate un oarecare interes față de o fată, Sandy. J.R. îl făcuse pe Gary să apară într-o lumină proastă, spunându-i fetei că până să ajungă la pubertate Gary încă mai făcea în pat, că întotdeauna evitase să se bată, și încă, o mulțime de astfel de vorbe batjocoritoare. În final i-o luase pe Sandy.

Bobby fu acela care sărise în apărarea lui Gary confruntându-se cu J.R., spunându-i pe șleau ce era. J.R. jurase să se răzbune pentru insulta asta și lui Bobby i se părea că de atunci J.R. nu încetase să încerce să-și împlinească răzbunarea. Dar…

Era și altceva la J.R. decât simpla dorință de răzbunare. Dorea să câștige victorie după victorie, tânjea după putere, după infinită bogăție și după aprobarea lui Jock, ce urma să vină după toate acestea.

Și, mai mult, niciodată nu fusese destul pentru J.R. să învingă; frații lui trebuiau să dea greș și să fie umiliți pe parcurs.

Bobby deschise ochii și se îndreptă pe scaun, luând o hotărâre. Trebuia cumva să uite de amestecul lui J.R. în această problemă; trebuia să facă tot ce era necesar ca să iasă din încurcătura asta pe cont propriu, și în folosul lui Ewing Oil, așa trebuia să procedeze.

Într-o oră, Bobby se afla în elicopterul companiei, zburând pe deasupra Texasului. Elicopterul plană deasupra unei coline; dedesubt se afla depozitul de petrol Ewing, cisternele uriașe apărând de sus ca niște gheme rotunde, albe. Elicopterul pendulă și începu să coboare, nu departe de mica construcție de lemn, care servea de birou.

De îndată ce aterizară, Bobby se coborî, aplecându-se, ca să evite elicele care încă se mai roteau și se grăbi să se îndrepte

spre un bărbat cu o pălărie mare. Era Charlie Waters, administratorul depozitului. Își strânseră mâinile și o luară de-a lungul pasajului larg care separa șirurile de cisterne.

— Nu mă așteptam la vizita asta, Bobby.

— Charlie, vreau să știu exact cât petrol brut suplimentar avem acum!

Administratorul se opri și ezită, încruntându-și sprâncenele cărunte.

— Nu cred că înțeleg.

— E destul de clar. Cât petrol ai în cisternele astea?

— Nu mult.

— Cât de mult?

— Trebuie să mă uit pe inventar, dar trebuie să-ți spun un lucru, Bobby. Tot ce vezi aici e deja arvunit.

— Arvunit? Cui?

— Rafinăriei Wilkinson, din Galveston.

Bobby, rămase descumpănit. Simțea deja gustul înfrângerii și disperării.

— Nu tot acest petrol.

— Mi-e teamă că da. Toți cei 450.000 de barili.

Bobby respiră adânc, apoi se hotărî:

— Wilkinson va trebui să mai aștepte câteva zile după petrolul lui. Am nevoie de toți acești barili pentru rafinăria noastră, chiar acum. Cât mai repede.

Charlie își încleștă fălcile.

— Ei, Bobby, nu poți face așa ceva.

— La naiba nu pot! Wilkinson nu va avea mult de așteptat. Petrolul pe care îl vom scoate de pe câmpurile Ewing va acoperi diferența într-o săptămână, cel mult în zece zile.

— Da, domnule, spuse administratorul, încăpățânat. Doar că Wilkinson e strâns cu ușa. Nu-și poate deloc permite să aștepte. Omul trebuie să livreze benzina la stațiile cu care are contract. Dacă nu o livrează la timp, o să se prăbușească. Și asta presupune o livrare regulată din partea noastră. Așa am făcut de douăzeci de ani. Tatăl tău și Wilkinson au bătut palma pentru asta.

— Au consfințit înțelegerea, presupun, spuse Bobby, sec,

conștient că în afacerile cu petrol, o strângere de mână era un legământ tot atât de ferm și solemn ca și un contract scris.

— Tatăl tău și-a dat cuvântul.

Bobby înjură printre dinți.

— Unde e telefonul?

Charlie îl conduse pe Bobby înapoi, în birou. Bobby ridică receptorul.

— Încerc să cumpăr orice petrol e disponibil pe piața liberă. Formă și așteptă. Să vedem ce-au făcut.

Vorbi în receptor:

— Tu ești, Steve Taylor? Aici Bobby Ewing.

— Am încercat să te găsesc, Bobby.

— Ce s-a întâmplat? Ai avut noroc cu petrolul?

— Mi-e teamă că nu.

— Cât ai putut cumpăra, Steve?

— Asta-i problema, Bobby. Nicio picătură. Se pare că piața a secat. M-am întors gol.

— La dracu! se enervă Bobby. Continuă să încerci, auzi?

— Fac tot ce pot pentru tine.

— Ține-mă la curent.

Bobby închise și privi prin fereastra murdară. O autocisternă se oprise lângă unul dintre rezervoare, ca să încarce prețiosul petrol brut. Bobby ducea o bătălie disperată, tăcută cu el însuși. Indiferent ce ar face, cineva va suferi. Cineva va fi călcat în picioare și va fi convins că Ewing Oil i-o făcuse. Wilkinson sau Brady – unul din ei, va fi turbat de supărare mai înainte de a se sfârși ziua. Se întoarse cu fața la administrator.

— N-am de ales, Charlie. Vreau cei 450.000 de barili, vreau fiecare picătură, pe loc. Vreau să fie chiar acum încărcați și expediați, la rafinăria Ewing, chiar în clipa asta – pe loc, astăzi.

Administratorul era șocat și nici nu încerca s-o ascundă.

— Dar Wilkinson?

— Ce-i cu el? întrebă Bobby cu o răceală pe care nu o simțea, de fapt.

— Ce-o să-i spun?

— Amână-l. Spune-i că a avut loc o întârziere. Câteva zile și-și va avea petrolul.

— Îți spun că are nevoie de petrolul ăsta azi.

Furia lui Bobby, față de el însuși, față de împrejurările asupra cărora nu avea control, față de încăpățânatul de administrator, izbucni la suprafață.

— La naiba, omule, nu mă contrazice! Fă ce-ți spun și chiar în clipa asta!

O clipă, ochii li se întâlniră; apoi, administratorul plecă ochii în jos.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule Ewing.

— Cum spun eu, repetă Bobby, calm.

Administratorul plecă. Furia se scurse toata din Bobby, și sleit, se lăsă să cadă pe un scaun. Era zăpăcit, confuz, dezamăgit de el însuși. Cu o expresie mâhnită, încerca să realizeze binele și răul pe care-l făcuse, să le cântărească una cu alta, să se autoconvingă că procedase bine.

Era o sarcină imposibilă.

•

Mult mai târziu, în după-amiaza aceea, Ray Krebbs își îndrepta camioneta hodorogită spre casa lui de la Southfork. Parcă, și examină o mașină prăfuită și veche, marca Chevy, care-i stătea în cale, fără s-o recunoască. După o clipă, coborî din camionetă, își îndesă pe cap pălăria de pai pe care o purta și trecu de vechiul Chevy. Un bărbat stătea pe scările din fața casei lui, fumând o țigară și privindu-l cum venea.

— Bună ziua, spuse el, de parcă erau vechi prieteni.

Ray se opri și îl privi. Bărbatul din fața lui era de vârstă mijlocie, pântecos, cu tenul palid, aproape gri. Nu părea să fie în elementul lui – genul de om care niciodată nu se simțea acasă în propria-i piele. Ochii îi dansau, mișcându-se de colo-colo, de parcă era în căutarea unui loc sigur pe care să se odihnească, și buzele i se mișcau trăgând din țigară, într-o încercare zadarnică de a găsi oarecare liniște în fumul albăstrui.

— Bună ziua, spuse Ray. Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule?

Omul reuși să scoată un zâmbet scurt.

— Nu mă recunoști, nu-i așa, băiete?

— Nu pot spune că da.

— E-n regulă, a trecut într-adevăr mult timp. Prea mult.

— N-ați spus cum vă cheamă.

Zâmbetul reveni și de data asta îi rămase pe buze.

— Asta-i problema, nu-i așa? Nu m-am prezentat. Ei bine, băiete, mă cheamă Amos. Amos Krebbs. Același nume cu tine. Nu-i așa că-i o coincidență foarte stranie?

Ray nu se clinti.

— O coincidență?

— Păi, nu chiar, continuă Amos Krebbs cu o agresivitate crescândă. Vezi, băiete, tu și cu mine avem același sânge. Sunt de-mult-pierdutul tău tată.

• Capitolul 11

Pentru Ray Krebbs timpul se opri în loc. Razele lungi ale soarelui din vest aruncau o umbră lungă; dar el nu lua seama la nimic din jur. Undeva, prin apropiere, un coiot urla, și o pereche de ulii se roteau leneș pe cer. Ray nu-i observă. Îndoiala îi pătrunsese în minte, umbrindu-i memoria, încetinindu-i reacțiile, inhibându-i răspunsurile. Ochii îi erau fixați pe fața plină a lui Amos Krebbs, dar, de fapt, văzu o altă față, o față de demult, o față pe care n-o mai recunoștea și de care nu-și mai amintea. Dar fața aceea de altădată era prea vagă și-l îndurera prea mult să și-o amintească; era toată o expresie a mâhnirii, fricii și a unei singurătăți de nesuportat.

— Minți, spuse el cu voce oarecum amenințătoare.

— Nu, spuse Amos, calm. Sunt tatăl tău.

— Nu am tată, spuse Ray, fără să se gândească.

Amos ridică ușor zeflemisitor gura în sus, vădind clar plăcerea perversă pe care o resimțea în acest schimb de cuvinte. Nu era un om obișnuit cu victorii și-și căuta recompensă pentru eșecurile lui, când și unde putea.

— Oh, sunt într-adevăr tatăl tău, spuse el iarăși. Poți să mă

crezi, băiete.

Ray păru să revină brusc în prezent. Fața lui lungă, osoasă își recăpătă culoarea, fălcile i se strânseră hotărât, ochii lui albaștrii luciră viu.

— Cred că ești, dacă așa zici.

— Așa zic.

Amos își schimbă poziția și-și duse mâna la buzunar.

— Poate ar trebui să arunci o privire la ce am aici.

Îi întinse un teanc de documente zdrențuite.

Ray se dădu înapoi, dând din cap a negare.

— Hai, insistă Amos. Doar n-o să te mănânce, așa mare și puternic cum ești.

Ray acceptă documentele. Era un vechi certificat de naștere, îngălbenit pe la margini, cu numele lui clar imprimat și o jumătate de duzină de fotografii vechi ale unui băiețel în diferite stadii de creștere. Era evidentă asemănarea dintre el și copil, nu se putea nega. I le înapoie lui Amos.

— Ce vrei?

Amos se ridică, cumva mai încrezător, trăgându-se de pantaloni și zâmbind pe furiș.

— Mă crezi acum, nu-i așa? sunt tatăl tău. Doar că nu insist să-mi spui tată. E suficient să-mi spui Amos. Pur și simplu bătrânul Amos.

Zâmbetul era mai larg acum, dar nu mai cald sau mai promițător.

— Interesant cum te-ai întors pe neașteptate. Tocmai acum.

— Viața poate fi ciudată.

— De ce acum, având în vedere cât de mult timp a trecut de când ne-ai părăsit, pe mine și pe mama?

Și acum fața aceea îi era clară în minte, fața înlăcrimată a mamei sale.

— N-o lua cu patimă. Îmi placi. Am ținut la mama ta. Un om are întotdeauna motivele lui pentru ceea ce face.

— Pentru că-și părăsește familia?

— Ăsta e un fel de a pune lucrurile la punct.

— Ce altceva ai mai pus la punct? N-ai trimis niciodată scrisori, n-ai sunat. N-ai trimis bani. Nimic. Adevărul este că

nu ți-a păsat niciodată.

Amos își ridică brusc capul în sus și și-l coborî la loc, fără regret.

— Da, trebuie s-o recunosc; ai perfectă dreptate.

Vocea lui Ray deveni tot mai dură, dovedind indignarea de care era cuprins.

— Atunci la ce Dumnezeu ai mai apărut acum?

Amos își stinse țigara de poarta casei lui Ray, o poartă pe care recent o construise cu mâinile lui. Își aprinse altă țigară.

— Ascultă aici, băiete. Te-ai aranjat destul de bine; mai bine decât mine. Nu glumesc. Casă nouă, pământ de calitatea întâi, al tău propriu, plus că ești în grațiile lui Jock Ewing, regele acestor ținuturi.

La auzul numelui lui Jock, Ray își pierdu controlul. Făcu iute un pas înainte și Amos se retrase speriat.

— Lasă-mă să-ți spun ceva, *tată*. Când am venit aici aveam cincisprezece ani. Mama murise și n-aveam unde să mă duc, nimeni nu mă voia, aveam doar hainele de pe mine și o scrisoare de la mama către Jock Ewing, în care-l implora să mă ajute. Nu era obligat s-o facă, dar a făcut-o. Și cu ajutorul lui m-am ridicat, am făcut ceva în viață. Jock Ewing mi-a fost mai mult tată decât ai fost tu vreodată.

Amos dădu fumul pe nas, trase din țigară, apoi o apropie de poartă.

— Oprește-te! izbucni Ray. Nu-mi murdări noua mea poartă, auzi?

Lui Amos nu-i păsă de expresia feței lui Ray – desfăcu țigara și scutură cenușa pe pământ.

— Asta e desigur o poveste emoționantă, băiete, ceva de care am să-mi amintesc peste ani.

— Nu mă interesează ce-ai să faci. Voiam doar să știi.

— Oh, știu, bineînțeles. Dar lasă-mă să-ți amintesc că te-am crescut, băiete. În primii trei ani, dar oricum. Asta înseamnă ceva.

Ray înțelese și își vârî mâna în buzunarul de la blugi.

— Ai dreptate, asta înseamnă ceva. Cam o sută de dolari! și îngrămădi banii în buzunarul de la cămașa lui Amos. Asta

trebuie să-ți ajungă să-ți cumperi destulă benzină să părăsești Texasul, și să fii sigur că n-ai să te mai întorci.

Amos își desfăcu mâinile, neajutorat:

— Stai o clipă, fiule! Cu o sută de dolari nu cumperi nimic azi; cu inflația și toate celelalte. Crezi că e cinstit cum te comporți cu bătrânul tău tată?

— În tot timpul ăsta n-ai trimis măcar o carte poștală. Nicio vizită, nimic. Nici zece cenți să ne ajuți.

— N-am avut niciodată zece cenți să vă trimit, și trebuie să mă crezi. Niciodată nu mi-a mers prea bine.

— N-ai avut, pe dracu! N-ai avut un dram de simpatie pentru mine. Nu-ți datorez nimic, Amos. Așa că urcă-te în mașina aia a ta și pornește. N-am să mă mai pot ține mult în frâu.

Amos dădu trist din cap și se urcă în mașină. Experiența îi spunea că de data asta mersese cât de departe se putea. Ray îl privi cum pleca abătut. Ceva din ochii lui Amos Krebbs îi spunea că nu era ultima vizită din partea acestuia. Rămase privind, până ce praful ridicat în urma mașinii tatălui său dispăru. Ultima lui iluzie se spulberase, lăsându-l mai gol și mai sărac sufletește decât fusese vreodată.

•

Pam era în pat, cu o carte, când Bobby intră în camera lor. Se opri la ușă și ochii li se întâlniră. Își aruncă haina pe un scaun.

— Speram să dormi, spuse el, încurcat.

— De ce? Ca să nu poți da ochii cu mine?

— Oh, nu-i vorba de asta, Pam.

— Dar despre ce-i vorba, atunci, Bobby? Spune-mi! Sunt o femeie măritată care aproape niciodată nu reușește să-și vadă soțul, o femeie măritată lăsată singură, fără să aibă pe cineva cu care să vorbească sau pe care să-l iubească, o femeie măritată, trăind ca un ermit în deșert. Nu asta-mi trebuie, Bobby.

— Știi ce se petrece, cât am de muncă. Sunt vremuri grele pentru mine, Pam. Vrei să dau înapoi? Am avut o zi grea.

— Asta-i foarte rău. Nici a mea n-a fost chiar grozavă.

Bobby se lăsă pe marginea patului, atent să evite orice contact fizic, lucru pe care ea îl observă și îl înregistră.

— Ce a fost așa de deosebit astăzi? întrebă ea.

— Am făcut ceva de care nu sunt prea mândru, dar era ceva care trebuia făcut, pentru afaceri.

— Parcă tot așa spunea și J.R.

Bobby se ridică și începu să se dezbrace.

— A trebuit să trec peste o înțelegere pe bază de încredere a tatei, ca să-mi onorez o obligație. A fost povestea cu diavolul și adânca mare albastră, Pam, cu mine prins la mijloc.

Un val de tandrețe o cuprinse.

— Bobby, poate că viața asta nu e chiar cea mai potrivită pentru tine. Nu ești J.R. Nu vreau să fii și nici tu nu vrei. Renunță, Bobby. Nu-i rușine să fugi de ceea ce nu vrei. Las-o-ncolo de Ewing Oil.

— Credeam că ne-am lămurit. Nu vreau să plec. Nu vreau să renunț. Nu vreau să las compania.

— Atunci ce vrei?

El păru surprins de întrebare.

— Păi, să învingă, bineînțeles.

Pam dădu din cap, lăsă cartea, întorcându-se pe o parte și închise ochii. Dar trecu mult până să poată adormi.

•

Devreme, dimineața următoare, Bobby era la el în birou, vorbind la telefon.

— Steve Taylor? sunt Bobby Ewing. Să ne lămurim, omule. Ce se petrece? Presupun că firma ta trebuie să cunoască bine piața liberă dar tot ce obțin sunt vorbe și iar vorbe. De ce nu pot…

— Pot să-ți obțin zece mii de barili într-o zi, sau așa ceva, Bobby.

— Nu-i destul de bine. Știi asta. Mă așteaptă cineva la Galveston, căruia îi datorez 450.000 de barili și…

— Va trebui să aștepte.

— Nu poate să aștepte. Nici eu nu pot. Continuă să încerci, Steve. La naiba, trebuie să aibă cineva niște petrol de vânzare.

Trânti telefonul, și, în schimb, auzi interfonul bâzâind.

Apăsă pe întrerupător.

— Da, ce este?

Connie vorbi:

— E Mort Wilkinson.

Bobby se posomorî. Nu voia să vorbească cu Wilkinson, nu încă.

— Pe ce linie? întrebă el.

— E chiar aici, la intrare.

Bobby își făcu curaj.

— Trimite-l înăuntru.

Peste câteva secunde, ușa se deschise brusc și Wilkinson dădu buzna drept în birou, trecând peste Connie. Era un om cu un aspect brut, cu o alură de agresivitate în corpul lui plin și o gură hotărâtă. Bobby anticipă că nu-i va fi ușor și încercă să schimbe ceea ce părea inevitabil.

— Connie, adu-i domnului Wilkinson o cană cu cafeaua aceea a ta grozavă pe care o pregătești de dimineață.

— Las-o baltă, i-o tăie Wilkinson. Apoi așteptă până ce Connie se retrase. Vreau să-ți spun, Ewing, că nu-mi place ce se petrece aici.

Bobby își ridică mâinile, într-un abandon prefăcut.

— Dă-mi o șansă să-ți explic.

— Să-mi explici pe dracu'! Ce e de explicat?

— Te rog, nu vrei să te așezi?

— Plec imediat. Voiam să-ți spun, băiete, că în douăzeci de ani de când fac afaceri cu Ewing Oil și cu tatăl tău, niciodată n-am avut nevoie decât de o strângere de mână ca să pecetluiesc o afacere și niciodată nu m-am îndoit de tatăl tău că și-ar lua înapoi cuvântul. Nu mă așteptam la așa ceva, nu de la un Ewing.

Bobby își înghiți răspunsul inițial. Dacă ar fi fost J.R. ar fi mințit de ar fi rupt, dar el nu putea s-o facă. Dădu adevărul la iveală.

— Am necazuri, domnule Wilkinson. Vreau să știi asta. Trebuia să onorez o livrare la termen și…

— Dar contractele mele? Dacă nu le onorez, voi avea o haită de avocați pe urmele mele. Distribuitorii mei nu vor să

audă scuze. Vor livrările și nu-i învinuiesc pentru asta. Singura mea rațiune în afaceri este să-i alimentez la timp cu benzină.

— Am nevoie de puțin timp.

— Nu am deloc timp, Bobby. Stațiile acelea care nu-și primesc benzina n-au timp de așteptat. Nici eu nu sunt atât de mare ca să-mi permit să pierd timpul.

Bobby îi înțelese punctul de vedere și spuse:

— Trebuie doar să-mi înțelegi poziția. În nouă luni din zece, aș fi putut înlocui destul de repede petrolul ăsta. Pe moment nu pot găsi destul, să cumpăr de pe piață.

Fața lui Wilkinson se înăspri și se întunecă. Capul păru să-i coboare între umeri și pentru o clipă, Bobby crezu că bătrânul intenționa să-l atace fizic. Apoi, Wilkinson expiră și păru să se liniștească.

— Bobby, nu pot să aștept. Asta-i singura problemă. Dacă rafinăria mea nu primește petrol brut, se închide. Dau faliment. Dacă camionagii mei n-au benzină de transport, mă lasă baltă. Ceea ce înseamnă că stațiile pe care le-am contractat rămân în aer. Așa că asta-i situația – mi-ai făcut-o de data asta și m-ai lăsat în aer.

— Nu știu ce să spun, domnule Wilkinson.

Wilkinson își suflă nasul și-și drese glasul. Vocea i se sparse când vorbi:

— Bobby, îmi iubesc compania, eu am construit-o, eu o conduc, eu am făcut-o să iasă din situații grele. Compania mea, reputația mea – e tot ce am. Niciodată n-am fost căsătorit, n-am avut copii, familie. Nimic, decât compania. Ea este viața mea, și dacă o pierd, ei bine, nu știu.

Se plimba prin birou, cu umerii căzuți, arătând dintr-o dată îmbătrânit, epuizat. Se opri la ușă și spuse peste umăr, cu o voce plină, joasă:

— Nu-mi fă asta, Bobby.

Apoi plecă. Șocul emoțional îl făcu pe Bobby să se lase pe scaun. În coapsă, un mușchi i se zbătea spasmodic și o clipă, clipi la întâmplare, conștient de greaua povară pe care o purta, întrebându-se pentru prima oară dacă era capabil să o poarte.

•

Sally Bullock aștepta în apartamentul ei, cu o sticlă rece de șampanie Dom Perignon. Îl primi pe J.R. cu un zâmbet cald și-i puse un pahar în mână, apoi turnă șampanie pentru amândoi.

— Pentru noi, J.R.

— Sally, ai o înclinare spre romantism.

Ea bău, privindu-l peste marginea paharului.

— Ajungem și la treaba aceea.

— Dumnezeule, Dumnezeule, Sally și ești o doamnă, fericit măritată.

Râseră și băură, apoi J.R. ridică paharul:

— Propun trei toasturi, dacă crezi că poți să faci față.

— Încearcă-mă, domnule.

— Mai întâi, spuse J.R., vesel, pentru bunul nostru vas *Antioch* care zace putrezind pe fundul oceanului, făcându-mi mie și ție un așa de mare serviciu.

— Care zace pe fundul oceanului cu prețioasa sa încărcătură, adăugă ea, râzând încântată.

— Așa de prețioasă – șase sute de mii de barili de apă chioară, care valorează exact nimic.

Bău și râse iar, încântat.

— Ca să nu mai vorbim de cele câteva butoaie găurite de petrol adevărat menite să înșele și să facă ca totul să pară în ordine, spuse Sally și apoi bău.

— Al doilea toast, continuă J.R. Pentru vasul *Marsh Baron,* care se află chiar acum în portul de la Corpus Christi, descărcând 600.000 de barili de petrol brut venezuelian. Cumpărat și plătit de fratele meu, Bobby, acum tot al nostru.

— Aducând un profit care va curge în propriile noastre seifuri, J.R. O afacere bună pentru amândoi.

Ciocniră iarăși.

— Și, în sfârșit, spuse J.R., pentru soțul tău și pentru fratele meu, care au dat lovitura secolului, făcând totul posibil.

Băură și J.R. umplu la loc paharele.

— Ți-am spus cu cât l-am asigurat pe *Antioch*? Dublu față de valoarea pieței.

— Ah, Sally, micuța mea, ești lacomă, dar isteață. Numai fii atentă ca lăcomia asta a ta să nu-ți aducă într-o zi necazuri.

— Oh, sunt foarte atentă la multe lucruri, J.R. Așteaptă doar până când Bobby o să descopere pentru cât i-a fost asigurat petrolul. Scoase un sunet, plin, senzual, din gât: Dumnezeule, ce bine mă fac să mă simt toate astea.

— Și pe mine, draga mea.

— Doar un singur lucru mă poate face să mă simt și mai bine.

Își puse paharul la o parte și începu să-și descheie nasturii de la bluza de mătase. El privea cu interes.

— Mă întreb care-ar putea fi acela?

Ea își trase iute bluza și se ridică în picioare, goală până la brâu. Sânii ei mari și albi păreau două pete de lumină pe trupul ei bronzat.

— Trebuie să-ți spun, Sally, că de fiecare dată când te văd așa, sunt emoționat și încântat. Ce trup frumos și împlinit, ai.

— Dezbracă-te, spuse ea, răgușit, ieșind din fustă. Cu o mișcare fulgerătoare, își dădu jos chiloții și se lăsă pe sofaua albă.

J.R. n-o lăsă să aștepte prea mult. Se ridică deasupra ei, cu paharul în mână, la fel de gol ca și ea. Foarte încet, foarte atent, înclină paharul, făcând să curgă lichidul rece spumos pe pântecele ei elastic și rotund, împroșcând și îndreptându-se în jos, spre locul acela negru, bine conturat, dintre coapsele ei.

Ea îl înjură și se arcui, ridicându-se spre el.

— Nu mă face să aștept!

El îngenunche lângă ea, zâmbind malițios, apoi își aplecă capul și începu să lingă șampania, urmând poteca umedă până la capăt.

Ea gemu și își desfăcu picioarele.

— Ah, reuși ea să îngaime. Ah, ce supliment grozav e ăsta.

• Capitolul 12

Chiar în cartierul comercial al Dallasului, printre bărbați

înalți, puternici, care se mișcau cu sprinteneala tipică oamenilor obișnuiți cu viața în aer liber, Jock Ewing atrăgea privirile admirative atât ale femeilor cât și ale bărbaților. Avea ceva din constituția bine făcută a petrolistului, cum mergea fără să privească nici la stânga, nici la dreapta, cu o expresie hotărâtă pe fața lui arsă de vânturi, cu ochii ațintiți în zare sub borurile pălăriei lui, Stetson.

Pierdut în gânduri, nu se sesiză imediat de prezența altui bărbat care mergea alături, ținând intenționat pasul cu el. Treptat, luă notă de inoportuna prezență și, deranjat de apropierea și insistența celuilalt, se enervă. O privire rapidă îi revelă un om pântecos, cam de aceeași vârstă cu el, palid și cumva neliniștit, în graba de a ține pasul cu el.

— Vă cunosc? mormăi Jock, fără să încetinească.

— Nu, domnule, nu mă cunoașteți. Dar eu vă cunosc.

— Aa! făcu Jock, amenințător.

— Așa e, vă cunosc. Nu e multă lume în partea asta a Texasului care să nu-l cunoască pe Jock Ewing.

— Ce doriți, domnule?

— Sunteți cu siguranță un om direct, nu-i așa? Ei bine, vreau să spun că sunt rudă cu administratorul dumneavoastră.

— Cu Ray?

— Cu Ray Krebbs. Vedeți, așa mă cheamă și pe mine. Krebbs, Amos Krebbs. Jock se încruntă, măsurându-l pe celălalt, cum mergeau alături. Nu găsea nimic plăcut la Amos Krebbs – nici aspectul, nici expresia sau nota plângăreață și insistentă din vocea lui.

— O.K., spuse el, fără să încetinească. Ce doriți, domnule Krebbs?

— Mă întreb dacă îmi puteți acorda câteva minute pentru o conversație. O conversație scurtă, domnule Ewing, să zicem, la o cafea. Este vis-à-vis o cafenea.

Jock își privi ceasul.

— Zece minute, Krebbs, și gata. Sunt un om ocupat.

— E-n regulă, domnule. Zece minute vor fi de-ajuns.

O chelneriță le aduse cafelele la o masă din colț. Amos își puse mult lapte și mult zahăr în cafea. Jock se strâmbă: nu

suferea să vadă cafeaua stricată cu așa ceva.

— O.K., domnule Krebbs. Dă-i drumul.

— Cum vreți dumneavoastră. E vorba de Margaret Hunter.

O licărire anticipativă fulgeră în ochii lui mici și își linse buzele. Jock căzu pe gânduri și ochii i se umplură de dor, ca într-un regret. Își coborî privirea și și-o ridică iar, privind drept în ochii lui Amos Krebbs.

— Trebuia să fi știut numele de Amos. Mi-a spus numele tău. Trebuia să-mi fi amintit.

— A fost cu mult timp în urmă, domnule Ewing.

— Cu foarte mult. Ce te-a adus aici după atâția ani, domnule Krebbs? Ce dorești?

— Ați iubit-o, nu-i așa, domnule Ewing?

— Da, spuse Jock, încet, am iubit-o.

— Și ea v-a iubit. Niciodată nu m-a lăsat să uit asta, niciodată.

— Era război. Emoțiile tuturor erau puțin cam aprinse atunci. Nu era un mod de viață normal. Jock își duse ceașca de cafea la buze, dar nu putu să bea și o lăsă la loc. E-n regulă, Krebbs, ce vrei?

Amos își confecționă un zâmbet galeș.

— Nu prea se ține norocul de mine, Ewing. Credeam că numele de Margaret Hunter ar putea însemna ceva pentru tine.

— Șantaj?

— E un cuvânt prea dur.

— Ei bine, ți-ai pierdut timpul. Idila mea cu Margaret nu e secretă. I-am spus soției mele totul de îndată ce m-am întors acasă. Știe și că Ray e fiul lui Margaret.

— Frumos, spuse Amos. Frumos și în ordine.

Jock se ridică brusc.

— Destul, Krebbs. Ți-am oferit destul timp. Singurul motiv pentru care nu te pocnesc și nu mătur strada cu tine în jurul blocului este că ești tatăl lui Ray.

Amos, și el în picioare, îl întrerupse cu o forță surprinzătoare.

— Nu știi asta, nu-i așa, Ewing? Când m-am însurat cu

Margaret, doamna era deja gravidă. Da, așa e. Nu eu sunt tatăl lui Ray. *Tu* ești! Și se așeză la loc, privind triumfător la Jock Ewing care rămăsese trăsnit.

— Stai jos, Ewing. Poate te îndeamnă inima acum să-mi acorzi ceva mai mult din timpul tău prețios.

Jock se cutremură și se așeză cu mare grijă înapoi, pe scaun. Se întinse după cafea și duse cana la gură cu mâini tremurătoare. Erau atât de multe de înțeles, atât de multe și atât de repede, atât de neașteptat. Făcu un efort conștient să se adune, să gândească corect, să-și pună emoțiile în ordine.

— De ce, spuse el, de ce după toți anii ăștia? De ce vii cu o poveste ca asta?

— Nu-i o poveste, Ewing, e adevărul curat. Te-a zdruncinat bine, nu-i așa?

— De ce acum?

— N-am un motiv special. S-a întâmplat doar să te văd pe tine și pe Ray la Fort Worth. Mi-am închipuit că norocul meu a luat-o pe calea cea bună.

— Nu te baza pe asta Krebbs.

— M-am gândit că ai putea să nu mă crezi. Am dovada.

— Ce dovadă?

— Jurnalul lui Margaret, scris de mâna ei. Krebbs scoase din buzunar un caiet vechi. Trebuie să recunosc că eram supărat pe ea. De asta i-am furat jurnalul. Trebuie să înțelegi poziția mea, Ewing. Bătrânul Amos Krebbs a așteptat tot blestematul ăsta de război ca iubita lui, Margaret, să se întoarcă pentru totdeauna la el acasă. Și când s-a întors, a aflat că s-a îndrăgostit de un pilot texan pe care l-a întâlnit în Europa.

— Numele meu era în jurnalul ei? – întrebă Jock răvășit de emoții și plin de amintiri dragi.

— Oh, cred și eu! Mâzgălit peste tot. Femeia asta era într-adevăr îndrăgostită de tine, mi-am putut da seama de asta. Peste tot nu vorbește decât de faptul că Jock era așa, și Jock era pe dincolo, și de cât de frumos și de neuitat a fost totul. Bine, e-n regulă. Bineînțeles că n-am avut șansa să citesc ceva din acest jurnal mai înainte ca niște ani să pună capac la

toate. Pe timpul acela afacerile mele erau la pământ și la fel și căsnicia. De fapt, cred că s-ar putea spune că viața mea se schimbase. Asta se putea vedea bine din tot războiul meu cu Margaret. În ce mă privește, recunosc că am făcut unele lucruri care nu trebuia să le fac. Problema este că ea n-a putut niciodată să te uite, Ewing, și asta, într-o căsătorie nu aduce nimic bun. Și Amos bătu în jurnal cu vârful degetului. Lasă-mă să-ți citesc puțin.

— Nu te deranja.

Amos își ridică sprâncenele, fața lui arătând toată a inocență rănită.

— Nu-i niciun deranj, crede-mă. O să-ți placă.

Deschise jurnalul la o pagină însemnată în prealabil și începu să citească cu voce tare.

— Prima zi de naștere a lui Raymond. Mă simt așa de deprimată astăzi. Jock, dacă ai ști cât de mult ne lipsești, mie și fiului tău. Mi-e dor să vorbesc cu tine, să te văd, dar n-o voi face. Nu pot să intervin între tine și familia ta. Nu pot.

Amos își ridică privirea.

— Nobil, nu-i așa? spuse el, cu vocea muiată în sarcasm.

Jock îi smulse jurnalul din mâini și începu să citească. Adânc mișcat, trebuia să lupte cu lacrimile care-i umpluseră ochii. După un timp, dădu din cap și vorbi, fără să-l privească pe Amos.

— E scrisul ei, într-adevăr.

— Mă bucur că recunoști asta, Ewing. Face ca totul să fie mai simplu.

Jock îl privi.

— Ai fost să-l vezi pe Ray?

— Oh, da. Poate să nu fie carne din carnea mea și sânge din sângele meu, dar există sentimente – cel puțin din partea mea, destul de importante.

— I-ai spus?

— Despre tine? Nu. N-am făcut asta. L-am lăsat să-și închipuie că am trecut întâmplător pe acolo și am venit să-l salut.

Jock mormăi:

— E un băiat bun.

— De fapt, mi s-a părut cam înțepat. Cam meschin, s-ar putea spune. M-a făcut, într-un fel, să mă bucur că nu sunt tatăl lui.

— Ai pierdut un fiu grozav.

— Dacă așa crezi tu, Ewing.

— Și o nevastă grozavă.

Amos scoase un supin exagerat.

— Pierderea mea e câștigul tău. Dublu, s-ar putea spune.

Jock examină jurnalul, frământându-l în mâinile lui mari, aspre. Era ros pe margini, uzat de trecerea timpului, arăta ca acele cărți șterse, se vedeau cuvintele: „Jurnalul meu”. Era moștenirea lui Margaret, tot ceea ce mai rămăsese din femeia aceea frumoasă – caietul ăsta și Ray Krebbs.

— Aș dori să-l păstrez, îi spuse el lui Amos.

— Da, bineînțeles că ai dori. Înțeleg asta.

— Cât costă?

— Ai un fel direct de a fi, Ewing.

— Cât costă?

— Păi, ca orice altceva, e de vânzare. Hotărât.

— Cât costă?

— Având în vedere faptul că un document de felul ăsta ar putea sfărâma o familie numeroasă și strâns unită ca a ta, Ewing – ar putea provoca necazuri tuturor fiilor Ewing legali și mamei lor – la naiba, merită să dai pe el atâta cât să-și poată omul cumpăra câțiva acri de pământ. Undeva unde e frumos și departe de Texas.

Jock își reprimă un răspuns impulsiv.

— Am nevoie de timp să mă gândesc la asta.

Amos îi smulse jurnalul și îl vârî în buzunarul hainei.

— Sigur că ai. E normal. Dacă acționezi în grabă, regreți. Ăsta-i adevărul! Vei avea timp, Ewing, să vezi situația din toate unghiurile. Când ai să ajungi la o concluzie, o să trecem la afaceri. Nu intenționez să aștept *nicio zi în plus.* Am așteptat deja mai mult de treizeci de ani, nu-i așa?

Își puse mâinile pe masă și se ridică.

— Îngrijește-te de cec, Ewing. Un om ca tine nu poate să-și

permită să nu fie generos.

•

Aproape în același moment în care Jock era încolțit de trecut, Bobby era victima unui viitor plin de curse și capcane. În biroul lui se întâlnise cu un reprezentant al companiei care asigurase tancul petrolier scufundat. Întâlnirea începuse cordial dar devenise repede drastică.

— Sunt încântat că ați putut ajunge aici atât de repede, începu Bobby.

Omul de la asigurări părea mai puțin încântat, cu fața lui îngustă, aspră și rigidă.

— Ca să fiu pe de-a-ntregul sincer, domnule Ewing, sunt niște nereguli în toate astea. Vrem să le clarificăm cât de repede posibil.

— Nereguli? Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Din când în când, companiile își asigură tancurile petroliere pentru o sumă mai mare decât valoarea lor. Știm amândoi ce se petrece – dar, deoarece foarte rar trebuie să plătim polițele, permitem ca practica să continue. Dar în cazul ăsta, ei bine, domnule Ewing, ne confruntăm cu o supraevaluare bătătoare la ochi, și într-atât de ieșită din comun încât reclamă o examinare.

— Nu este tancul meu petrolier. Doar petrolul pe care-l transporta era al meu – petrol pe care l-am cumpărat și l-am plătit. Dacă vreți să vorbiți despre transport, vorbiți cu Bullock. E tancul lor. Ei au făcut asigurarea.

— Ceea ce este bineînțeles obișnuit, spuse celălalt, fără să-și schimbe expresia. Asta e o altă problemă care prezintă mare interes pentru noi. Suntem curioși pentru ce sumă a fost asigurat petrolul pierdut. Nu a fost și petrolul asigurat *pe deasupra*?

Bobby clipi.

— Trebuie să știți. Aveți toate documentele, aveți polița.

Reprezentantul îi întinse documentele pe care le ținea în mână.

— Ați înțeles greșit, domnule Ewing. Am doar polița pentru tancul petrolier. Am primit instrucțiuni să asigurăm doar

vasul. Întrebarea mea este *cine* este a doua parte care a asigurat în această chestiune?

Bobby se încruntă.

— Vreți să-mi spuneți că n-ați făcut asigurarea petrolului?

— Nu, domnule.

Bobby vorbi cu o voce clară, plină, pronunțând fiecare cuvânt separat, rece, dur.

— Nu există o a doua parte care s-a ocupat de asigurări – după câte știu eu.

— Trebuia să fi fost informat dacă exista. *Ați fi fost informat.* Vreau să spun că se pare că nu aveți acoperire, domnule Ewing.

Bobby auzi cum în cap îi suna un zbârnâit ca de sonerie, de departe. Creierul păru că-și sare din loc, emoțiile și gândurile i se amestecară talmeș-balmeș. Încercă să facă ordine în toate. Fără asigurare, scufundarea vasului însemna pentru Ewing Oil o pierdere totală de optsprezece milioane de dolari, fără șanse de recuperare. Deodată, o întrebare aspră ieși la suprafață: ce rol jucase J.R. în asta? Pe loc fu contrariat, rușinat, de micimea și de meschinăria lui de a-și suspecta fratele că s-ar fi pretat la ceva clandestin. Indiferent de cât era J.R. de nerăbdător să-și reia președinția companiei, nu s-ar fi înjosit printr-un act care ar fi prejudiciat nu doar Întreprinderile Ewing, dar și pe toți membrii familiei. Se auzi spunând, calm și calculat:

— E imposibil, domnule. Bullock mi-a spus că va asigura și…

Reprezentantul își adună documentele, înghesuindu-le într-o geantă diplomat.

— Mai bine ați vorbi cu ei. Ei s-au ocupat de tranzacție; ei ar trebui să aibă toate răspunsurile. Între timp, nimeni nu va primi niciun formular pentru reclamații.

Și se ridică de pe scaun, pregătit să plece.

— Trebuie să vă informez, domnule Ewing, că, din cauza felului în care s-a produs scufundarea, și datorită modului în care s-a vărsat petrolul, sunt unii din compania mea care insistă asupra faptului că scufundarea vasului a avut loc în

ceea ce se cheamă circumstanțe suspecte. Normal, va avea loc o investigație. Vor fi trimiși scafandri care să confirme că a fost într-adevăr o încărcătură reală de petrol.

— O să-mi spuneți?

— O să vă ținem la curent, domnule Ewing.

— Da, murmură Bobby, automat, în timp ce reprezentantul se retrăgea, s-o faceți.

Lui Bobby îi trebuiră exact șaptesprezece minute ca să ajungă de la biroul lui, la birourile lui Eugene Bullock, la distanță de doar câteva blocuri de Compania Ewing. Trecu pe lângă secretară fără un cuvânt, cu falca ieșită înainte, agresiv, cu pumnii încleștați.

— Domnule!

Fata se ridică, într-un protest slab, fără să aibă intenția să stea în calea acestui tânăr înfuriat. Apoi își sună patronul, la interfon:

— Domnule Bullock, Bobby Ewing a trecut chiar acum pe lângă mine, în drum spre biroul dumneavoastră. N-a vrut să se oprească.

— Și iată-l aici, replică Bullock. E-n regulă, Mary. Și închise interfonul.

Bullock stătea în picioare la birou când Bobby traversă încăperea uriașă și acoperită cu tapet. Pe fața bălanului nu era niciun semn de alarmă, ci doar un fel de melancolică curiozitate. Se așeză la loc, în scaunul lui rotitor și imens din piele și-și scărpină barba sură.

— Cred că știu de ce ești aici, Bobby.

— Petrolul nu a fost asigurat.

— Știu. Chiar acum mi-a telefonat compania de asigurări. Nu știu cum s-a putut întâmpla asta.

— S-a întâmplat că sunt pe cale să pierd optsprezece milioane, plus că nu-mi închipui ce naiba ai făcut, Bullock.

— N-am făcut nimic, fiule.

— Atunci de ce n-a fost asigurat petrolul meu? Așa e uzual.

— Da, este. Dar există excepții. Trebuie cu siguranță să existe o explicație rezonabilă, ceva de care nu știu. Ține cont de faptul că am scos averi din petrol de-a lungul anilor pentru

familia ta. Întotdeauna am făcut afaceri oneste cu familia ta.

Evidenta sinceritate a lui Bullock îl făcu pe Bobby să-și tempereze mânia. Se lăsă să cadă pe un scaun.

— Știu, domnule Eugene, dar în cazul ăsta e o miză atât de mare în joc! Nu e vorba doar de bani lichizi. E vorba de întreaga mea reputație în afaceri, de tot ce am încercat să realizez. Cred că trebuie să-ți văd documentele.

— Dacă crezi că este necesar.

— Cred.

— Doar dacă nu sunt în seiful soției mele. Nu cunosc cifrul.

— Se pare că soția dumneavoastră are un rol foarte important în afacerile firmei, domnule Eugene.

Fața bărboasă a lui Eugene căpătă un aer plouat.

— Se ocupă cu problemele mai dificil de rezolvat, Bobby. O face de câțiva ani. E o femeie tânără și în putere, deșteaptă, agresivă, ambițioasă. A adus o energie proaspătă în companie. Eu – ei, bine, eu, doar supraveghez, termină Bullock, tânguitor.

Suspiciunea își croi cale spre conștiința lui Bobby. Licări o imagine, apoi alta, și bănuiala începu să prindă formă.

— Prin mâinile doamnei Bullock trece și materialul de rutină, cum ar fi permisiunile de încărcare, documentele de transfer, asigurarea?

Mai întâi, Bullock nu răspunse.

— Îți închipui că a făcut ceva, nu-i așa?

— Nu-i așa?

— Poate. Ca să-ți spun adevărul, îi stă în caracter.

— Dacă știi asta, atunci cum…?

— Asta e motivul – continuă Bullock liniștit – pentru care am cumpărat împreună acest nou seif al ei, iar eu nu cunosc cifrul decât pentru al meu personal. O expresie amară făcu să i se coboare colțurile gurii. Ce zici, Bobby, s-o facem puțin pe detectivii pe cont propriu?

•

Lucy era adesea cel mai supravegheat Ewing din familie. Unii dintre ei încă se gândeau la ea ca la un copil și refuzau să vadă că devenise în toate privințele o femeie. Acum, stătea în

mașina lui Mitch, mai liniștită și mai solemnă ca de obicei.

— Ce te supără, scumpo? o întrebă el.

— Mă gândeam.

— La ce?

— La noi.

— La ce anume despre noi?

— Mitch, tu crezi că te iubesc foarte mult?

— Sigur, cred.

— Tu mă iubești?

— Bineînțeles. Mai mult decât credeam că aș fi putut iubi pe cineva.

— Chiar crezi asta?

— Absolut.

— Mitch. Hai să ne căsătorim, Mitch.

— Lucy, trebuie să termin școala!

— Și eu. Putem trăi împreună, studia împreună.

— Nu știu.

— Eu știu. Oh, Mitch, te iubesc așa de mult, am nevoie de tine, am nevoie de tine alături, tot timpul. Te rog, însoară-te cu mine, Mitch. Te rog.

— Lucy…

— Credeam că simți același lucru pentru mine.

— Simt, într-adevăr simt.

— Atunci, ai să te însori cu mine?

El ezită o clipă.

— Da, Lucy, da, cât de repede vrei.

Ea scoase un țipăt de bucurie.

— Hai să-i spunem bunicii. Să stabilim o dată, să facem aranjamentele necesare. Oh, sunt atâtea de făcut. Oh, Mitch, m-ai făcut așa de fericită!

— Și tu pe mine, Lucy, spuse el, întrebându-se dacă făcuse bine.

• Capitolul 13

Jock, apăsând acceleratorul la maxim, conducea ca viteză.

Mașina lui zbura, prin soarele fierbinte al Texasului, mașina unui om grăbit să ajungă unde avea treabă. Abia dacă încetini când o coti pe drumul care-l ducea spre domeniul Southfork. Frână cu un scârțâit prelung, în fața casei lui Ray Krebbs, făcând să se ridice nori de praf în urma lui.

Ray, care tăia niște lemne pentru foc, îl auzi venind și-și aruncă toporul pe un buștean gros, apoi se îndreptă de spate, ca să-l întâmpine pe severul stăpân al ranchului care se îndrepta spre el.

— Îmi închipui că ai făcut o treabă bună până acum, începu Ray. Jock dădu din cap aprobator și se luptă să-și țină sub control emoțiile.

— Frumoasă treabă ai făcut pe aici, Ray.

— Mulțumesc, Jock. Mi-a făcut plăcere s-o fac.

Jock bătu cu vârful piciorului solul uscat.

— Uimitor ce clădire ca lumea poate să fie casa ta. Am construit și eu, nu doar una. Am pus pe picioare casa în care am trăit cu Miss Ellie. Fiecare bucată de lemn, fiecare cui. Dragostea mea a fost legătura care a ținut casa asta și din această cauză nicio altă casă nu mi-a făcut mie și lui Miss Ellie, atâta plăcere. Jock își privi palmele bătătorite. Martor mi-e Dumnezeu că, pe vremea când eram copil, am crezut că voi lucra toată viața cu mâinile astea. Nu mi-am închipuit nici pe departe că lucrurile or să ia întorsătura pe care au luat-o.

— Ai construit un imperiu, Jock.

— Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fac treabă bună și să primesc o recompensă pe măsură. La naiba, am fost mai norocos ca cei mai mulți bărbați.

— Cei mai mulți bărbați nu sunt nici pe jumătate atât de buni ca Jock Ewing.

— Mi-ar place să cred că într-adevăr gândești așa, Ray.

— Așa gândesc.

Jock tăcu, frământând în minte evenimentele de peste zi, încercând să formuleze următoarea mișcare.

— A venit azi un tip să mă vadă.

Ray dădu din cap și privi în zare.

— Cred că știu cine a fost.

— Îl cheamă Amos Krebbs.

— Tatăl meu.

— Omul a încercat să facă presiuni asupra mea.

— Jock, efectiv îmi pare rău. Poate că sunt înrudit cu el prin sânge, dar tipul e murdar.

Jock se îndreptă spre un trunchi de copac doborât, și se așeză pe el. Ray se ghemui alături. Deodată, Jock rupse tăcerea.

— Trebuie să vorbim, Ray.

— O.K.

— Știi că mama ta și cu mine am fost buni prieteni.

— Da, domnule, știu.

— N-a fost ușor, băiete.

— Nu trebuie să spui nimic din ceea ce nu vrei să spui, Jock. Tu nu-mi datorezi nimic. Eu îți datorez totul.

— Nu, nu e așa deloc. Tot ce ai tu aici ți-al câștigat și meriți. Mai mult ca oricine, dar, la naiba, băiete, lasă-mă să-ți spun ce am de spus.

— Da, domnule.

— Mama ta și cu mine ne-am întâlnit în Anglia. În timpul celui de-al doilea război mondial. A fost bun ultimul război, mormăi Jock, ca un regret. Omul știa pentru ce lupta, știa unde erau cei răi. Jock își ridică capul. Noi eram cei buni, Ray. Eram puri și adevărați. N-am mai fost niciodată așa de atunci.

— Da, domnule.

Jock inspiră și expiră zgomotos.

— Eram pilot. Corpul aerian al Armatei, așa se numea atunci, nu un serviciu separat, ca acuma, cu uniformele alea albastre, luxoase, pe care la poartă. Oh, la naiba, despre ce vorbeam? Problema e – ei, bine, mama ta era infirmieră.

— Știu. Îi plăcea să vorbească despre anii în care fusese infirmieră. Obișnuia să spună că a fost singurul timp din viața ei în care s-a simțit utilă.

— Treaba este, Ray, că între mine și mama ta a fost ceva. Am iubit-o pe mama ta. Ceea ce a fost între noi a fost ceva cu totul special, deosebit și întotdeauna important pentru mine,

chiar și în clipa de față. Pot încă să o văd, frumoasă și delicată, plină de dragoste și generozitate. Era o femeie grozavă, Ray.

— Da, domnule.

— Margaret știa de Miss Ellie și eu știam că se angajase să se mărite cu cineva la întoarcerea acasă, un individ pe numele de Amos Krebbs. Dar Southfork-ul era la milioane de mile depărtare și așa era și Amos Krebbs. Era război, și sentimentele se aprindeau repede. Amândoi eram singuri și poate chiar puțin înfricoșați. Problema este că ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit și…

— Nu trebuie să explici, Jock.

— Mi-e teamă că da. Ca cele mai multe idile din război, s-a terminat și asta. S-a terminat războiul în Europa. Margaret a mers pe un drum. Eu pe altul. Războiul s-a terminat și la fel și legătura noastră, în felul în care știam că se va termina. Amândoi ne-am spus că așa era cel mai bine, dar niciodată n-am fost sigur de asta, nu, niciodată. Nu ne-am mai întâlnit niciodată după asta, dar nici n-am uitat-o vreodată. Nici măcar pentru o singură zi.

— Și apoi ți-am apărut eu în prag ca să-ți reînviu mai adânc toate amintirile astea.

— Niciodată n-a fost cineva mai binevenit pentru mine decât ai fost tu, Ray. Am fost bucuros să te am. Și mai sunt încă.

Ochii li se întâlniră într-un schimb tăcut de căldură și prietenie.

— Am să mă descurc cu tatăl meu, spuse Ray. E problema mea, nu a ta.

— E mai mult decât asta. Amos Krebbs nu e tatăl tău.

Ray se ridică.

— Ți-a spus el asta? Și l-ai crezut?

— L-am crezut.

— Dar de ce?

— Fiindcă știu cine este tatăl real.

Se ridică în picioare și îl privi pe Ray în ochi.

— Ray, eu sunt tatăl tău.

Urmă o lungă tăcere, timp în care Ray se luptă cu șocul provocat de ceea ce auzise.

— Cum poți fi sigur?

— Amos a adus dovada.

— N-aș crede nimic de la omul ăsta.

— E-n regulă, atunci. Am *simțit* asta, Ray. Întotdeauna am simțit – reacțiile mele față de tine, grija mea pentru tine. Ăsta-i adevărul adevărat. Pot să-l simt în oasele mele. Nu știu de ce n-am conștientizat lucrul ăsta mai înainte.

Ray își adună toate forțele înainte de a vorbi.

— I-ai spus lui Miss Ellie?

— Nu.

— Trebuie s-o faci, știi.

— Știu.

— Și dacă o faci, nimic nu va mai fi aici la fel, niciodată.

— Știu și asta. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Din toate punctele de vedere, Jock, ai face mai bine să lași lucrurile așa cum sunt.

— Vrei să zici, să nu spun nimic?

Ray dădu din cap aprobator.

— Înțelegi, Ray, e o miză mare aici pentru tine.

— Jock, aș fi într-adevăr mândru să fiu recunoscut ca fiul tău, dar asta o să-ți provoace tot felul de necazuri. Cine poate spune ce fel de neînțelegeri se vor ivi între tine și Miss Ellie. Cu Bobby și J.R.

— Așa că mă lași pe mine să hotărăsc.

— Întotdeauna te-am lăsat. Pe orice drum ai merge, Jock, sunt de acord cu tine.

Jock mormăi.

— Necazul e că nu știu care ar fi calea cea mai bună pentru mine. Și pentru Margaret.

•

Eugene Bullock privi chiorâș la grămada de documente și de dosare de pe biroul lui. Lângă el era Bobby Ewing, cercetând diferite înregistrări. Deodată spuse:

— Uite! Ce-i asta?

— *Antioch*; asta este, Bobby.

— Hai să vedem.

Bullock citi:

— Plecat din Maracaibo, Venezuela. Octombrie, doi. Ăsta-i vasul nostru scufundat.

— Și aici, uite, uite la asta!

— *Marsh-Baron,* plecat tot din Maracaibo, Venezuela, la aceeași dată.

— Transportând o încărcătură de petrol.

— Cu nicio indicație de expediere a mărfii către nimeni. E neobișnuit. Hai să vedem în ce port se află *Marsh Baron.*

— Aici, spuse Bobby, verificând o listă. „Corpus Christi."

— Ăsta-i portul nostru, spuse Eugene Bullock. Apoi se strâmbă. Cred că mai bine aș da un telefon.

— Dă imediat.

Bobby se îndepărtă de birou. Bullock formă.

— Fragner, tu ești? Aici Eugene Bullock. Încerc să aflu dacă mai este acolo vreunul din vasele mele. *Marsh Baron* – da, O.K. Și încărcătura, Fragner? De cât este? Înțeleg, mulțumesc. Asta-i tot ce voiam să știu.

Bullock puse receptorul în furcă.

— *Marsh Baton* e gol.

— La naiba! spuse Bobby.

Zâmbi subțire, negăsind plăcere în ce trebuia să spună.

— Șase sute de mii de barili de petrol brut au fost deja descărcate în depozitele portului.

— Petrolul meu!

— Fără îndoială. Îmi pare rău pentru asta, Bobby.

— Nu-i vina dumneavoastră, domnule Eugene.

— Într-un fel, este, Sally fiind soția mea și celelalte.

— Cred că ar trebui să stau de vorbă cu soția dumneavoastră.

— Recunosc. Sally a fost întotdeauna o femeie isteață, întotdeauna a avut căi și metode să ciupească ceva pentru ea. Asta nu-i ușor pentru mine, Bobby.

— Înțeleg, dar mi-am dat cuvântul. Trebuie să-mi iau petrolul.

Suflul se scurgea din Bullock, împreună cu o substanțială

cantitate de energie. Brusc, își arătă vârsta; un om uzat și amărât, purtând o povară mai grea decât putea să ducă. Mâzgăli ceva pe o hârtie.

— Poftim, Bobby. Aici ai s-o găsești pe Sally a mea. Sunt sigur de asta. Ai mână liberă, fiule. Fă tot ce trebuie să faci.

— Mulțumesc, domnule Eugene.

În timp ce se îndepărta, îl ajunse vocea slabă a bătrânului.

— Numai că amintește-ți că plănuiesc s-o păstrez. Trebuie să fac asta, ascultă.

Singur în biroul lui, Bullock se îndreptă încet spre bar, își umplu un pahar cu Bourbon și îl ridică. Colțurile gurii i se ridicară, ironic.

— Ce-a creat Dumnezeu și banul, să nu distrugă omul.

•

Amos Krebbs apăru în fața casei lui Ray, cu un zâmbet larg, fericit, pe fața lui grăsuță, ținând o grămadă de hârtii de o sută de dolari în fiecare mână. Ray ieși pe terasă, fără să spună nimic.

— Cred că cineva și-a închipuit că obligația față de bătrânul și săracul tău tată face mai mult decât o sută de dolari.

— Ticălosule!

— Nu-i nevoie de răutăți, Ray. Adevăratul tău tată, Jock Ewing, este într-adevăr un gentleman și este înțelegător. Mi-a povestit despre mica voastră discuție.

— Mă cuprinde o dorință puternică, aproape irezistibilă, Amos. Dorința să-ți crăp capul.

— Ascultă aici, băiete. Violența e inutilă. Uneori viața îl târăște pe om pe drumuri ciudate. N-am plănuit s-o termin în felul ăsta. Dar așa s-a întâmplat. Dar încă n-am murit și când un om își vede marea șansă, ar fi nebun să n-o apuce.

— Mai bine te-ai urca în mașină și ți-ai vedea de drum.

— De drept, ar trebui să-mi mulțumești. Venirea mea aici e o favoare și tu nu realizezi asta. Dintr-o dată nu mai ai un tată sărăntoc. Ai un mare petrolist texan!

— Asta nu schimbă nimic.

— Schimbă totul, indiferent că recunoști, sau nu. Ești cineva acum, cu o descendență de prima mână. Ewing *știe*; *tu*

știi. Nimic nu va mai fi cum a fost pentru tine, datorită mie. Este exact cum se spune în popor – „odată ai să-mi mulțumești pentru ce am făcut”.

— Ți-aș mulțumi dacă ți-ai lua tălpășița de pe pământul meu. Și să nu te mai întorci dacă ții cât de cât la tine, auzi?

— E clar, băiete. Știu unde nu sunt dorit.

Amos zâmbi larg, apoi se urcă la volan, în mașina lui – și porni. Din mașină strigă:

— Hei! Asta-i un epitaf pentru piatra mea de mormânt! „El știa unde nu era dorit”!

Apoi se îndepărtă râzând, iar Ray niciodată n-a putut să uite sunetul acela batjocoritor, care încă mai zăbovea în văzduh, ca o piază rea.

• Capitolul 14

Era seara târziu când Bobby reuși să ajungă la apartamentul lui Sally Bullock. Afară, noaptea se lăsase peste Dallas, și străzile erau goale și liniștite. Forța de muncă de peste zi se retrăsese în locuințele de la periferie. Dar pentru Bobby Ewing ziua nu se sfârșise. Responsabilitățile îl năpădeau, cererile companiei deveneau mai insistente, și nevoia lui de a le face față mai acută. Nu se mai gândea dacă ceea ce făcea se cuvenea să facă, nu se mai gândea la ce ar putea dori sau de ce ar fi avut nevoie ceilalți Ewingi, nu mai avea alte vise și alte ambiții. Toate facultățile și energiile lui erau concentrate asupra lui Ewing Oil și a rolului lui ca președinte. Tot ce voia, era ca această companie să aibă mai mult succes, să-i crească profiturile, să obțină un cuvânt de laudă de la tatăl lui. Apăsă pe soneria de la apartamentul lui Sally și auzi o melodie dulce înăuntru. Se auziră pași apropiindu-se și ușa se deschise imediat.

Sally Bullock, într-un neglijé străveziu, galben deschis, cu manșete de blană și dantelă, o femeie tânără și frumoasă, îmbrăcată de culcare, dar trează și reușind să nu pară alarmată sau surprinsă de neașteptatul vizitator, îl examină

cum ai examina un obiect straniu și exotic, pe care nu l-ai mai văzut niciodată înainte, cu curiozitate și oarece mirare, eventual acceptându-l.

— Nu intri? spuse ea, dându-se la o parte.

El trecu de ea și intră în semiîntunericul din sufrageria mobilată scump și confortabil.

— Foarte frumos.

— Apartamentul ăsta e doar al meu, spuse ea, venind lângă el. Nu am prea des musafiri neinvitați.

— Trebuie să discutăm despre ceva.

— Îmi închipui, spuse ea, sec. Ridică hârtiile de pe sofaua albă și de pe măsuța de cafea și îi indică unde să stea, apoi îi oferi răcoritoare.

— Pentru mine nimic, mulțumesc.

Sally se așeză la o oarecare distanță de sofa; nu atât de departe ca să arate nesiguranța sau frica, dar nici atât de aproape ca să sugereze o intimitate care nu există. Îl privi rece, așteptând să vorbească.

— E vorba de afaceri, Sally.

Sally aproape lăsă să-i scape un zâmbet, imediat reprimat.

— Lucrez foarte bine aici.

O răsucire a capului și frumosul ei păr i se răspândi în bucle peste umeri. Neglijeul galben se deschise, descoperindu-i picioarele lungi, frumos formate, până la coapse. Nu dădea semne că ar fi observat; nici nu-și făcea probleme.

— Cum ai găsit apartamentul ăsta?

Era un joc convențional, fără importanță. Sally era o femeie care avea o încredere teribilă în ea însăși, aproape arogantă.

— Mi-a spus domnul Eugene.

Asta presupune un răspuns. Sprâncenele ei îngrijit formate se ridicară și coborâră încet. Buzele ei voluptoase se țuguiară.

— El? El nu știe de apartamentul ăsta.

— Domnul Eugene are mulți ani și multă experiență. Știe mult mai mult decât lasă să pară.

— Văd și eu. Foarte bine, știe. Nu pot să fac nimic în privința asta. Am viața mea, separată de a lui. Întotdeauna m-a suspectat de asta. Acum se confirmă, clar și deschis și poate

că e mai bine pentru amândoi.

— Cred că domnul Eugene ține într-adevăr la tine, Sally.

Ea privi în depărtare, alcătuindu-și un ecran impenetrabil, după care să se ascundă.

— Asta e problema mea și a soțului meu. Acum, e timpul să terminăm cu fleacurile și să spui care e problema ta, Bobby. *De ce* ești aici?

— Am descoperit toate detaliile sordide ale micii tale aventuri de afaceri cu fratele meu.

— Fratele tău? Despre ce Dumnezeu vorbești? J.R. și cu mine nu avem nicio relație de afaceri. Niciodată n-am avut, în afară de cumpărările și vânzările obișnuite de petrol brut. Cu siguranță că trebuie să știi asta.

— Nu juca teatru cu mine, Sally. Tu și J.R. ați aranjat să încărcați un vas abandonat cu nimic altceva decât cu apă sărată. L-ați asigurat și l-ați scufundat atât de adânc încât frauda pe care ați încercat să o faceți să nu poată fi niciodată descoperită. Dar a fost, Sally. A fost.

— Pură fantezie, o ficțiune prostească.

— Dimpotrivă, e adevărul și amândoi știm asta.

— De ce am fi făcut așa ceva?

— De ce? Ca să încasați asigurarea pe vas, bineînțeles. Și mai târziu să revindeți petrolul pe care eu deja îl plătisem odată, dublându-vă profitul.

— Mergi prea departe, Bobby.

— Oare? Poate cel mai important motiv din toate, pentru această stupidă operație a voastră cu efect de bumerang, a fost nevoia lui J.R. de a mă discredita ca președinte al lui Ewing Oil, de a face să pară că din vina mea nu a fost asigurat transportul.

— Cu asta, povestea ta nu ține, Bobby. Niciodată nu ne ocupăm cu asigurarea pentru încărcătură.

— Dar mi-ai spus că vă ocupați.

Sally Bullock își schimbă poziția și neglijeul îi descoperi și mai mult din corpul ei tânăr și frumos. Îi adresă lui Bobby cel mai fermecător zâmbet de care era capabilă.

— Ai înțeles greșit.

— Un tribunal poate hotărî asta.

— Te înșeli, Bobby. Ai venit aici fără să fii invitat, aducând acuzații grele, neavând dovezi pentru niciuna din ele.

— Mai gândește-te, Sally. Le pot dovedi. Într-un fel sau altul pot dovedi destul ca să te fac să aterizezi la închisoare pentru fraudă. Ești o femeie foarte energică, Sally, foarte deșteaptă, dar nu destul de rezistentă sau energică ca să supraviețuiești foarte mult la răcoare. Cu felul în care arăți, cu silueta ta – ei bine, nu cred că te-ai bucura să ai parte de vremuri grele, Sally.

Ea se cutremură, dar își recăpătă repede echilibrul.

— N-ai nici cea mai mică dovadă. Nu e posibil să ai. Dar recunosc că mi-ai putea face necazuri.

Sally se dădu mai aproape, rezemându-se de el și ochii lui fură atrași de sânii ei care înaintau spre el.

— Totuși, lasă-mă să-ți fac o propunere ca lumea, Bobby.

— Ascult.

Ea se dădu mai aproape, trecându-și ușor mâna peste pieptul lui, zgâriind cu unghiile, provocator.

— Ar fi o modalitate. Dă-mi cinci sau șase zile și aș putea avea alți șase sute de mii de barili de petrol brut din Venezuela. În felul ăsta tu nu vei pierde nimic.

Degetele ei agitate coborâră, agățându-se de cureaua lui, trăgând insistent.

— Îți mai promit că aceste cinci sau șase zile vor trece atât de plăcut cum ți-ai dori. Cum zice matroana: „Spuneți numai care e plăcerea dumneavoastră, domnule”.

Pentru o clipă Bobby fu tentat de frumusețea ei senzuală, de mirosul ei dulce îmbătător, de strălucirea de atlas a pielii ei. Simți o slăbiciune la încheieturi, și dorința se trezi în el, puternică. Ea era o femeie foarte atrăgătoare și el era un bărbat care întotdeauna găsea în femei o plăcere constantă și adâncă. Dar nu de data asta.

— Ascultă-mă cu atenție, Sally. Vreau să-ți spun ce vreau să faci, și tu vei face.

Sally sări înapoi ca înțepată.

— Du-te dracului!

— Dacă nu vei face, dimineață, împuternicitul statului va fi la ușă. Uite ce-i: îi vei semna lui Ewing Oil pentru cele șase sute de mii de barili de petrol brut neexpediat, pe care le-ai depozitat la Corpus Christi. Ai să faci asta înainte ca eu să plec de aici, astă-seară.

Trăsăturile ei părură că se topesc la auzul acestor cuvinte: ochii i se umeziră și mâinile începură să-i tremure.

— Cum ai aflat despre petrolul ăsta? Cum?

El scutură din cap, ca să-i arate că nu avea intenția să-i descopere sursa, dar fără îndoială că ea știa: Eugene.

Bobby continuă, aspru:

— Al doilea lucru: ai să renunți la orice pretenție pentru banii de asigurare pe vas. N-ai să profiți din trucul ăsta, și nici J.R.

— N-o voi face.

— Ba da, o vei face. În schimb, n-am să te persecut pentru că mi-ai furat petrolul.

— Și vei ține numele Ewing departe de mocirlă.

— Exact.

— Ce altceva aș avea de ales?

— Nimic.

Sally căzu pe gânduri. Bobby avea dreptate și ea știa asta. Dădu din umeri.

— Mai câștigi, mai pierzi. Am să-ți semnez orice vrei.

Bobby scoase un document legal din buzunar, îl întinse pe măsuța de cafea și-i oferi un stilou.

— Știam că ai s-o faci, Sally. Ești destul de isteață ca să-ți dai seama când ți se oferă o afacere bună.

•

J.R. stătea singur la barul din camera de lucru de la Southfork când intră Bobby. J.R. își examină fratele peste marginea paharului, bău și arătă spre bar, rotindu-și mâna.

— Nu bei ceva frățioare?

Bobby își prepară ceva de băut.

— Cred că ai aflat până acum veștile rele, spuse J.R., incapabil să se mai stăpânească, nerăbdător să se bucure de ultimul lui triumf.

— Veștile? spuse Bobby, absent, rece, cu un calm care-l deranjă pe J.R.

— Despre petrolul care n-a fost asigurat.

Bobby îl fixă pe J.R. cu privirea.

— Sigur că am auzit, dar, din păcate, abia după ce-ai făcut-o.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Asta vrea să însemne că știu despre învârteala ta cu Sally Bullock.

— Învârteală?

J.R. era uluit, luptându-se să se găsească timp să-și dea seama cum stau lucrurile.

— Chiar ai crezut că nu-s capabil să mă prind de conspirația pe care ai pus-o la cale cu Sally? Nu era atât de complicat, nici atât de greu să-ți dai seama.

— N-am idee despre ce vorbești.

— Uimitor ce proști ați fost tu și Sally de data asta. Ei bine, i-am explicat…

— Ai vorbit cu Sally Bullock?

— Și pot să-ți explic și ție. Știu cât de mult vrei să scapi de mine, J.R., la fel cum ai scăpat de Gary, să rămâi doar tu singurul frate aici, acasă, singurul pe care tata să se poată baza. Să ne elimini pe noi, ceilalți, într-un fel sau altul. Te-ai preta chiar să riști să pierzi Southfork-ul ca să faci asta, să riști distrugerea lui Ewing Oil. Ultimul tău mic complot ar fi putut costa compania optsprezece milioane de dolari. Un preț frumos pentru ambiția ta vanitoasă, J.R. Dar nu-ți pasă, de fapt.

J.R. trase o dușcă.

— Ce complot e ăsta pe care presupui că l-am urzit, Bobby? Ai venit aici făcând o mulțime de acuzații nebunești pe care nu le înțeleg, și pentru ce toate astea? Numai ca să-l pui pe tata împotriva mea?

— Oh, nu, tata n-are nimic de-a face cu asta. Asta a ceva între tine și mine, J.R. Frate contra frate. Ai încercat să mi-o coci mie și lui Gary dintotdeauna de când îmi pot aminti, și încă încerci. De data asta ai dat greș. Oh, te-am călcat iar pe

coadă, J.R. Sally a recunoscut totul, mi-a înapoiat cele șase sute de mii de barili de petrol brut din depozitele Bullock și renunță la pretenția de asigurare. Numele de Ewing nu va fi pomenit în niciun proces de fraudă și asta nu datorită ție.

— Nu te cred.

— Am semnătura lui Sally pe un document legal, dacă vrei să-l citești.

J.R. ezită.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să-ți recunosc meritul, Bobby. Chiar demult, la liceu, știai întotdeauna cum să-ți recâștigi ce ai pierdut din neîndemânare. Ai avut întotdeauna o mână sigură, așa a fost. Dar asta nu te scuză că încerci să arunci vina pe mine pentru că ai fost prea prost și n-ai reverificat de prima dată asigurarea.

— Ai dreptate, a fost o prostie și n-o să se mai întâmple. Am avut încredere în Bullock, mi-am închipuit că dacă un, sau o, Bullock își dă cuvântul, înseamnă ceva. Evident, m-am înșelat. E o greșeală și a doua oară n-am s-o mai fac. Învăț metodele tale, J.R., și nu-mi place ce fac ca să le cunosc. Trebuie să te previn, de acum înainte să nu-mi mai stai în cale.

J.R. zâmbi, cu dinții puternic încleștați și-și goli paharul dintr-o singură sorbitură. Îl umplu la loc.

— Atâta timp cât tu ești în drumul *meu,* Bobby suntem predestinați să ne ciocnim. Ai grijă ce faci, îți spun. Pot să pierd din când în când câte o bătălie. Dar nu intenționez să pierd războiul.

Înainte ca Bobby să poată răspunde, Jock o conduse pe Miss Ellie în camera de lucru. În urma lor veneau Sue Ellen, Pam și Lucy, iar după ele, Ray Krebbs.

— Trebuie să vă spun ceva, începu Jock, fără niciun preambul. Vreau ca fiecare dintre voi să audă asta. Ray, stai aici, lângă mine, băiete.

Ray, cu pălăria ponosită de pai în mână, privind plouat, făcu ce i se spuse.

— J.R., asculți la ce trebuie să spun? Vă privește, pe tine și pe Bobby mai mult ca pe oricine.

— Sigur că ascult, tată.

Jock respiră adânc și-i dădu drumul:

— Nu intenționez să vă explic prea mult sau să-mi cer scuze. Nu este necesar. Vreau să vă spun numai cum stau lucrurile. În timpul războiului am servit în Anglia, și acolo am întâlnit o doamnă de care m-am îndrăgostit și care s-a îndrăgostit de mine, pe nume Margaret Hunter. Miss Ellie știe tot. Dar ceea ce nu știe, ceea ce nici eu n-am știut, este că această doamnă a avut un copil, un copil al cărui tată eram eu, un copil de care n-am știut până ieri. Vreau ca voi toți să știți cine este celălalt fiu al meu.

Jock își trecu brațul peste umerii lui Ray.

— Și acesta este Ray Krebbs, aici de față. Cel de-al patrulea fiu al meu. Bun venit în familie, fiule.

• PARTEA A IV-A •

CAMERA LUI GARY

• Capitolul 15

Camera lui Gary se afla în colțul de sud-vest al casei de la Southfork. Fusese camera lui cât crescuse, și rămăsese a lui în timpul absenței sale, și în ea locuise când se reîntorsese ca bărbat, numai ca să plece iarăși. Pentru Miss Ellie ea rămăsese un loc special, plin de amintiri vechi, de jocuri și jucării, de cărți și alte obiecte materiale din viața fiului ei pierdut. Pentru Miss Ellie, camera era una din constantele emoționale ale vieții ei – camera lui Gary, niciodată schimbată, întotdeauna curată și îngrijită, cu toate la locul lor, cu sertarele pline cu lenjerie recent spălată și călcată, cu șosete, cămăși și blugi, cu dulapul aranjat cu grijă. Când la ranch totul se dezintegra în neliniște și chiar în disperare, Miss Ellie putea să vină în acest loc liniștit să reflecteze și să viseze, și să retrăiască vremurile mai bune de altădată.

În dimineața aceea animalele și oamenii de la Southfork abia începuseră să se agite: se auzeau sunetele dimineții, intermitente la început, apoi mai iuți, mai tari, mai insistente. Era cu un an înainte ca J.R. să fi fost împușcat, înainte ca Kristin să fi fost alungată de la ranch cu mânie și dizgrație, înainte ca Bobby să devină președinte al lui Ewing Oil.

Pe un vechi fonograf de copil, un disc istorisea povestea Iepurelui Bre'er, și Miss Ellie se lăsă în genunchi la piciorul patului. Privea scormonind. Luă în mână o veche păpușă matelot, apoi se opri să examineze o pictură făcută pe carton. Era imaginea unui cal și a unui copil. Pictura aparținea unui copil de șapte-opt ani, și dovedea talent și îndemânare. Deși executată într-o manieră realistă, dovedea o surprinzătoare imaginație. Era semnată: La Mulți Ani, pentru mama, de la fiul

ei, Gary.

Zâmbind nostalgic, Miss Ellie strânse pictura la piept și luă alta. Aceasta reprezenta o herghelie de mustangi sălbatici, care acopereau toată lucrarea, ridicând nori învolburați de praf. Miss Ellie respiră adânc și închise ochii.

— Oh, Gary, oftă ea. Cât îmi lipsești.

•

Pe patio, restul familiei era la micul dejun. În surdină, sunetele poveștii Iepurelui Bre'er pluteau, ajungând până la ei și fiecare din ei, în felul lui, încerca să le ignore, cunoscându-le atât de bine semnificația.

— La ce oră pleacă autobuzul tău, Lucy? întrebă Pam ca să facă conversație.

— De îndată ce se termină școala, veni răspunsul, prea grăbit. Lucy privi în sus, de parcă ar fi încercat să pătrundă prin tavan spre vechea cameră a tatălui ei și spre Miss Ellie.

Jock spuse, răgușit:

— Ai datoria să ne spui numărul la care ai să stai, domnișoară.

— Da, spuse Lucy cu veselie forțată. Toți liderii veseliei stau în același loc – la hotelul MacArthur.

— Trebuie să fie un joc frumos, spuse Bobby, încercând să schimbe atmosfera. Felul în care Rice joacă anul ăsta l-a făcut un real adversar pentru SMU.

— Fii atentă cum te comporți, domnișoară, murmură Jock, de parcă nu s-ar fi adresat cuiva anume.

— Da, bunicule.

— La naiba, spuse J.R. Aș vrea să oprească mama blestematul ăsta de disc. Începe să mă calce pe nervi. Nimic nu m-a enervat atâta ca povestea asta.

Lucy își smuci capul în direcția lui, cu ochii aprinși.

— Asta din cauză că era una din poveștile favorite ale tatii?

— Hai, Lucy, spuse Pam, răbdătoare.

— Probabil că da, spuse J.R. cu oarecare satisfacție. Oricum, la ce Dumnezeu a pus mama discul ăsta?

Fu rândul lui Bobby să umple vidul de tăcere care urmă.

— Astăzi e ziua de naștere a lui Gary.

— Adevărat? se miră Jock.

Lucy dădu din cap, aprobator. J.R. rămase impasibil.

— Ei bine, spuse el, trebuie să oprească discul. N-are rost să mediteze acum la cineva fără nicio valoare, precum Gary, în special în starea în care s-a aflat în ultima vreme.

— Nu vorbi așa despre tatăl meu, se aprinse Lucy.

J.R. își îndreptă cel mai teribil zâmbet în direcția ei.

— Ei bine, domnișoară, cu tot respectul datorat, vrei să-mi spui ce a făcut el vreodată ca să merite o monedă găurită de cinci cenți? Ce a realizat? La ce a lucrat? La ce a contribuit?

De astă dată Bobby fu cel care răspunse.

— Un om nu trebuie să fie președintele unei mari corporații, ca să aibă o valoare, J.R.

— Îmi închipui că așa gândești tu, frățioare. Dar reține că Gary este un alcoolic și un jucător, un om incapabil să facă față la responsabilitățile pe care le are, un om tot timpul pe drumuri. N-are niciuna din calitățile reale care să mă facă să-l pun pe lista oamenilor pe care-i admir, indiferent dacă sunt rudă cu el sau nu.

— Oprește-te, spuse Jock. Nu vreau ca Miss Ellie să audă o conversație de felul ăsta. Ziua de naștere a lui Gary a fost întotdeauna o zi grea pentru ea. Nu e cazul ca cineva dintre noi să înrăutățească situația.

— Îmi pare rău, tată! spuse J.R., fără să arate niciun regret.

— Îmi pare rău, bunicule, spuse Lucy, ridicându-se în picioare. Mai bine mi-aș lua lucrurile și aș pleca înainte de a întârzia de la școală.

Și își luă zborul, drăgălașă și zburdalnică. Pam își anunță și ea intențiile.

— Mai bine aș pleca și eu. Am niște zile încărcate la magazin.

— Te conduc la mașină, spuse Bobby.

— Și eu cred că trebuie să mă ocup de Miss Ellie, spuse Jock.

Când rămaseră singuri, Sue Ellen se întoarse spre soțul ei.

— A fost absolut necesar, J.R.?

— Nu știu despre ce vorbești, scumpo?

— S-o indispui pe Lucy, așa?

El privi pe deasupra ei, spre grajdurile din apropierea șoproanelor. Oameni și animalele își vedeau de treburile lor, viața la ranch era acum în plin avânt. J.R. se sculă și zâmbi, de parcă ar fi fost încântat de ceva ce știa numai el.

— Draga mea, psihiatrul tău a avut un efect uimitor asupra ta. Preocuparea ta subită pentru ceilalți e mișcătoare. Zâmbetul i se lăți într-un arc batjocoritor. Atunci, trebuie să fie adevărat că a reușit să-ți contracteze creierul. Și intră înapoi în casă. Din ușă se întoarse și spuse:

— Mai bine mi-aș face valiza pentru mica mea călătorie de afaceri. Desigur că ai să verifici bagajul, Sue Ellen. Ai fost întotdeauna mai bună la astfel de mărunte detalii.

Sue Ellen se smuci, ridicându-se în picioare.

— Sunt momente, J.R., când mi-ar place să…

— Ce? făcu el în zeflemea.

Sue Ellen se abținu.

— Am să te ajut să împachetezi, J.R. N-aș vrea să-ți lipsească ceva de care să ai nevoie.

•

Jock intră în camera lui Gary și rămase mult timp în picioare fără să vorbească. Miss Ellie părea că nu sesizase prezența lui. La fonograf mergea un disc cu cântece pentru copii, uzat, scoțând sunete subțiri, alterate; pe jos, Miss Ellie era cufundată în lectura unor pagini vechi ale unui album de adolescent, Jock o privi, așteptând să vorbească.

— Asta nu-ți ajută cu nimic.

Ea continuă să studieze pagina din fața ei, și un zâmbet cald îi lumina figura. Întoarse pagina, fără tragere de inimă. Jock opri discul. Acum Miss Ellie își ridică privirea.

— De ce-ai făcut asta?

— Vino jos, Miss Ellie. Lucy pleacă, se duce la Houston.

— Îl vreau înapoi pe fiul meu, Jock.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Miss Ellie, după atâta timp.

— Tocmai pentru că totul a devenit, mai acut: durerea, dorul…

— S-a întors data trecută și a șters-o din nou. E un pui de cuc, Gary ăsta, nu este în mod real unul de-al nostru.

— Nu spune asta.

— Ei bine, e croit dintr-o plămadă diferită.

— Îl vreau înapoi!

Jock își ridică ochii, de parcă s-ar fi adresat cerului într-o rugă tăcută și fierbinte.

— Chiar dacă aș ști unde să-l găsesc, nu va voi să vină. Asta trebuia să-ți fie clar până acum.

— Am putea să încercăm, Jock.

— Și chiar dacă vine – continuă Jock – istoria se va repeta. Va sta un timp, pe urmă își va pune coada pe spinare și va pleca, ca întotdeauna.

— E și fiul tău, Jock.

— La naiba, femeie, mormăi el la ușă, înainte de a pleca, doar nu crezi că nu știu asta!

•

J.R. examină conținutul valizei de pe pat.

— Cravata cu dungi albastre și gri nu-i aici.

— E probabil în cuier în dulapul tău, spuse Sue Ellen, în timp ce se machia la toaleta ei.

— Vrei să mi-o aduci, dragă?

Fără un cuvânt, ea se supuse, aducându-i cravata cerută.

— Ești fată bună.

J.R. lăsă cravata să cadă în valiză, apoi o închise și o încuie.

— O să fie liniște pe aici, cu tine și cu Lucy plecați, spuse ea.

— Afaceri. Nu se pot evita.

— Nu te plângeam.

— Adevărat?

Ea se ridică de la toaletă și se privi în oglindă. Fața pe care o văzu acolo îi plăcu, dar semnele vârstei – liniile de la colțurile gurii, pungile și cutele de lângă ochi – nu.

— Sper, spuse ea, cu prefăcută dulceață, că tu și Kristin o să găsiți ceva timp să vă distrați, J.R. Un week-end lung poate deveni foarte lung dacă e vorba doar de muncă și nu și de

distracție.

— Atât eu cât și Kristin avem niște minți foarte inventive. Sunt sigur că vom găsi o cale să ne distrăm.

— Nu-ți faci griji, deloc?

— Să-mi fac griji? De ce?

Sue Ellen veni lângă el și-l privi în față.

— Opinia publică, dragă. Aspectul de comportament pervers e atât de evident. La urma urmelor, Kristin e sora mea.

El zâmbi dulce.

— Ce cale mai bună ar putea fi să alungi gândurile obraznice din mințile mici? Cine mi-ar putea fi o secretară mai devotată decât sora mai mică a scumpei mele soții.

— Kristin e foarte matură, din toate punctele de vedere.

J.R. începu să râdă. Apoi spuse:

— De ce o iau pe Kristin peste tot? Doar oamenii meschini și sordizi ar trage o concluzie răutăcioasă din asta.

— În scumpul ăsta de Dallas al nostru nu e lipsă de oameni meschini și sordizi, în caz că n-ai observat.

J.R. ridică valiza în mână. Era solidă, așa cum trebuia. Merse spre ușă și o deschise.

— Voi fi la Conley, dacă ai nevoie de mine.

— Nevoie de tine, J.R.! Ce Dumnezeu ai făcut pentru mine în ultimul timp ce m-ar face să am nevoie de tine? Cu siguranță că n-o să simt o astfel de nevoie.

El se întoarse și o privi urât.

— Doar n-ai plănuit să te distrezi și tu, scumpo?

— Nu știu ce vrei să spui, J.R.

— Mă gândeam dacă n-ai plănuit să profiți de absența mea. Vreau să spun dacă n-ai plănuit să te distrezi fără mine. Să te distrezi din cale afară de bine, asta vreau să spun.

— Când vorbești de oameni meschini și sordizi, te-ai examinat mai întâi pe tine, J.R.?

— Ai grijă, Sue Ellen.

— Oh, o să am.

— Fii fată deșteaptă.

— Te-am studiat pe tine, J.R. Ești un maestru și mi-am învățat bine lecțiile. Nu-i nevoie să-ți faci griji. Voi fi la fel de

discretă în ceea ce vreau să fac, ca și tine.

•

La capătul scărilor, Lucy abia pusese telefonul în furcă, când apăru Miss Ellie. O îmbrățișă pe Lucy și o sărută afectuos pe frunte.

— Nu ești așa de veselă cât ar trebui să fie cineva care a așteptat week-end-ul ăsta de luni de zile.

Lucy fu cuprinsă de un sentiment de vinovăție; nu-i plăcea să-și înșele bunica.

— Mă simt bine, bunico. Doar că am auzit discurile alea și m-am gândit la tata.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, fetițo.

— Oh, n-ai vrut, desigur. Îmi place să știu că mai este cineva în casa asta care se gândește la tatăl meu cu dragoste.

Miss Ellie o măsură pe tânăra fată.

— Nu știi unde se află acum, nu-i așa, Lucy?

Lucy dădu din cap.

— Aș vrea să știu, bunico.

— Dar te întâlnești cu mama ta.

— Da, bunico.

— Știam că o faci, știam mai demult. Și ca să fiu sinceră, mă bucur. Data viitoare când ai s-o vezi pe Valene să-i spui că vreau să vorbesc cu ea.

— Ești sigură, bunico?

— Foarte sigură.

— Nu știu…

— Te rog, Lucy, trebuie s-o văd pe Valene, să vorbesc cu ea. Oriunde zice ea și oricând îi convine.

Lucy își supse buza înainte de a-i răspunde.

— Mă duceam să mă întâlnesc cu ea acum, bunico.

La auzul acestor cuvinte, fața lui Miss Ellie căpătă o expresie de încântare.

— O să merg cu tine.

— Oh, nu, nu poți!

— O să fie bine! Ai să vezi. Îți promit. Mă duc să-mi iau geanta.

— Trebuie să mă duc direct la școală după asta.

— N-are importanță. O să iau un taxi. Așteaptă-mă doar un minut.

•

Era o femeie împlinită, nici prea slabă, nici prea grasă. Avea un corp matur, rotund acolo unde trebuia să fie rotund, și o grație firească. Capul i se înălța pe un gât bine format, bărbia adusă în sus, ochii priveau în depărtare, de parcă privea în timp, într-un fel care nu le era dat la prea mulți oameni. Stătea pe o bancă, în parc, pe marginea lacului Bachman, așteptând, împăcată cu ea însăși, sigură pe ea, conștientă de privirile admirative ale bărbaților care treceau pe alături. În spatele ei se opri mașina lui Lucy, și Lucy cu Miss Ellie coborâră.

— Mamă! strigă Lucy.

Valene Ewing se ridică în picioare, fără grabă, bucuroasă să-și întâlnească fiica. Apoi, la vederea lui Miss Ellie, bucuria îi dispăru treptat, expresia îi deveni curioasă, îngrijorată, dar fără nicio notă de neplăcere. Mamă și fiică se îmbrățișară, se sărutară, își strânseră mâinile și se întoarseră cu fața la Miss Ellie.

— Mamă, spuse Lucy, îmi pare rău, dar bunica a insistat.

— Am fost extrem de insistentă, izbucni Miss Ellie. Valene, nu trebuie s-o învinovățești pe Lucy.

— Nu-i vorba de nici-o învinovățire. Sunt bucuroasă să te văd, după atâta timp, Miss Ellie.

— Mulțumesc, Valene. Trebuie să vorbesc cu tine.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nimic rău, replică Miss Ellie cu un zâmbet strâmb. Doar că, Valene, am nevoie de Gary. E fiul meu și îl iubesc, am nevoie de el, altfel decât am nevoie de J.R. sau Bobby. Sunt multe părți din Jock în băieții ăștia aspri și gata să se confrunte, să facă orice trebuie făcut. Dar Gary, poate că aparține mai mult Southfork-ului, seamănă mai mult cu mine. Oricum, trebuie să-l am pe Gary lângă mine. Ai să vorbești cu el, nu-i așa, Valene?

Stânjeneala lui Valene era evidentă.

— Uneori mă sună.

— De unde? Cum se simte? Unde este?

— Nu știu. N-am știut niciodată. Sună din locuri diferite.

— Când o să mai sune?

— Nu pot să spun. Nu sună regulat, după un plan.

— Ai să-i transmiți un mesaj de la mine data viitoare când ai să vorbești cu el?

— Da, doamnă.

— Spune-i, spune-i că *trebuie* să-l văd.

— Da, doamnă.

— Spune-i că nu mă aștept să vină la Southfork, nu, după felul în care a fost tratat acolo. Înțeleg totul, înțeleg ce simte și e-n regulă. Spune-i că am să vin la el, oriunde ar fi. O să-l întâlnesc oriunde va spune el.

Valene dădu din cap, aprobator; buzele i se strânseră și ochii i se umeziră.

— De îndată ce sună, Miss Ellie. Am să-i spun de îndată ce sună. Te poți baza pe mine.

— Mulțumesc, Valene, spuse Miss Ellie, mulțumită și împăcată.

•

Telefonul suna și nimeni nu răspundea. În camera ei, Sue Ellen privea cu ură la instrumentul acesta de tortură. Telefonul sună iarăși. Ea își strânse fălcile hotărâtă să nu răspundă, dar telefonul sună din nou.

Își închipui că era un apel foarte important, ceva care pentru J.R. însemna posibilitatea de a obține o măreață și profitabilă victorie în afaceri, ceva care însemna foarte mult pentru soțul ei. Nu voia să răspundă, nu voia să spună nimănui unde putea fi el găsit.

Telefonul sună iarăși, și iarăși. Sue Ellen ridică receptorul.

— Alo?

— Alo, îi răspunse o voce modulată de bărbat. Doamna Ewing?

— Există mai multe doamne Ewing. Cu care din ele doriți să vorbiți?

— Păi, de fapt, voiam să vorbesc cu Kristin.

— Nu e aici.

— Oh.

Sue Ellen nu încercă să rupă tăcerea care se lăsase.

— Aici e Rudy Millington, continuă el după o clipă. Sunt un prieten de-al lui Kristin.

— Mi-a vorbit de dumneavoastră.

El se lumină.

— Trebuie să fiți sora ei, Sue Ellen.

— Sunt Sue Ellen.

— Credeți că Kristin se va întoarce repede?

— Nu, în niciun caz.

— Ei bine, aș vrea să intru în legătură cu ea. Știți, Kristin și cu mine, am ținut unul la altul.

— Așa a spus și ea.

— Încerc… sper… asta este! Vreau ca legătura noastră să devină mult mai trainică.

— Înțeleg.

— De asta am sunat. De-abia am ajuns în Dallas. Am încercat să-i telefonez lui Kristin, dar numărul pe care mi l-a dat ea e deconectat. Știți cum aș putea s-o întâlnesc?

— Lucrează pentru soțul meu.

— Atunci o pot găsi la birou?

— Nu astăzi. A plecat azi-dimineață într-o călătorie de afaceri. Sue Ellen cumpăni cu grijă vorbele, apoi se hotărî: A plecat cu J.R. Îi puteți găsi la hotelul Conley. La Austin.

— Splendid. Am s-o sun acolo. Poate că am s-o conving să se întoarcă și să petreacă week-end-ul cu mine.

— Oh, mă îndoiesc. Știți cât este de conștiincioasă Kristin în ce privește munca ei. Odată ce a început ceva, nu renunță.

— Știu ce vreți să spuneți.

Sue Ellen încercă să-și înghită cuvintele, să nu provoace necazuri, dar fu incapabilă să reziste.

— Pariez că i-ai face o mare plăcere dacă ai apărea acolo.

— La Austin?

— Exact.

— Nu credeți că o s-o deranjeze venirea mea acolo, fără s-o fi prevenit?

— Ai spus că erați foarte apropiați.

— Aveți dreptate. Cred că o să vă urmez sfatul. Sar în bătrâna mea mașină și… drept la Austin.

— Petrecere frumoasă.

— Oh, va fi. Mulțumesc mult pentru ajutor.

— Și altădată.

•

Apartamentul era la parterul unui modest complex, înconjurat de o grădină plină de copii care se jucau, și de mamele lor care-i urmăreau cu grijă. Un loc pentru clasa muncitoare, ținut curat, dar fără fast. Era un loc care o făcea pe Valene să se simtă confortabil, acasă, un loc în care putea trăi fără jenă, fără să fie nevoită să-și dea aere. Deschise ușa și intră, privind în jur.

— Iubitule!

Un bărbat blond, înalt și slab, ieși din dormitor, și se sărutară cu afecțiune.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse el.

Ea îi atinse obrazul, drăgăstos.

— Trebuie să vorbim.

— Despre ce, draga mea?

— Despre mama ta, Gary.

Stăteau unul în fața celuilalt, fără să se miște, fără să vorbească. Gary pătruns de șocul pe care i-l provocaseră cuvintele ei, Valene așteptându-i nerăbdătoare răspunsul.

— Ai văzut-o!

Nu era nici acuzare, nici acceptare în cuvintele lui.

— Ea a venit și mă vadă. Mă întâlneam cu Lucy la lacul Bachman.

— De ce?

— De ce? Pentru că-i este dor de tine.

Gary se gândi, dădu scurt din cap și intră în dormitor. Ea îl urmă. Pe pat se afla o valiză deschisă și câteva obiecte de îmbrăcăminte alături.

— Gary, ce-i asta?

— O șterg.

— În felul ăsta? Nicio vorbă, nicio prevenire, nicio explicație?

— M-a sunat fostul meu patron. Tipul se află la Gardena.

— Salonul de poker?

— Asta este. Vrea să vin acolo, să lucrez pentru el.

— Dar asta e în California!

— Mda.

Valene încercă să facă ordine în talmeș-balmeșul de gânduri care-i năvăleau în minte. Deveni conștientă că inima îi bătea repede, că vena de la gât îi zvâcnea, că ochii îi ardeau. Nimic nu era așa cum părea, își spuse ea. Nimic nu rămânea așa cum fusese. Nimic nu dura prea mult, și pe nimic nu te puteai baza.

— Te-a sunat? reuși ea să spună.

— Da.

— Ce vrei să spui prin te-a sunat? Avea numărul meu de telefon?

— Păi, nu chiar.

— Cum, nu chiar, Gary? Ce vrei să spui?

— Ei, Val.

— La naiba cu asta, Gary! Plecai fără o vorbă, așa cum procedezi întotdeauna – doar să pleci – nu are importanță cine te așteaptă acasă, cine are nevoie de tine sau cine te iubește. Nu te interesează pe cine rănești.

— Nu-i corect, Valene.

— Corect! Tu ești corect? Tu l-ai sunat pe vechiul tău șef; așa *s-a întâmplat* că ai vorbit cu el. Nu-i așa?

— Poate.

— Poate?

— O.K. Eu l-am sunat.

— De ce, Gary? Ne merge bine.

— Gary termină de împachetat și închise valiza cu zgomot.

— Nu, nu merge. Cel puțin mie, nu. Nu pot să stau așa, fără să fac nimic, fără să fiu bun de nimic.

— Ești bun pentru mine.

— Am nevoie de o slujbă.

— Ia-ți una.

— Nu aici. Nu în Dallas, sau în Fort Worth, sau oriunde altundeva în Texas.

— Dar noi? Tu și cu mine?

Gary zvârli cheile pe valiză.

— Valene, am vorbit s-o luăm încet și ușor.

— Asta a fost acum câteva luni.

— E încă o idee bună.

— Îmi ceri s-o luăm ușor, al naibii de ușor. Nici măcar nu ți-ai văzut o dată fiica de când stăm aici.

— Pentru că ne-am hotărât…

— Nu, tu te-ai hotărât. Noi *am căzut de acord* să nu-i dăm speranțe până nu suntem siguri că ne putem descurca împreună. Cât de mult ne trebuie până să fim siguri? Până să fii sigur?

— Nu știu, Val. Chiar nu știu. Vizita asta a fost binevenită pentru mine, Val. Mai lungă decât data trecută și mai frumoasă. Data viitoare…

— Data viitoare. Poate că nu va mai fi o data viitoare. Nu poți să înțelegi? Tu te hotărăști când vei veni, când vei pleca și nu mă lași să spun un cuvânt. E ca și cum eu și cu Lucy nu facem nici cât o ceapă degerată, n-avem nicio valoare pentru tine.

— Nu e așa.

— Vorbești numai. Dar faptele tale dovedesc contrariul.

Cu valiza în mână, Gary intră în sufragerie și Valene îl urmă.

— Ți-am spus că mama ta a venit azi să mă vadă. Nici măcar nu-ți pasă de ce?

— De ce?

— Vrea să te vadă.

Gary păli și se dădu îndărăt.

— Nu i-ai spus că eram aici?

— Nu. I-am spus că mă suni din când în când, ceea ce nu e prea departe de adevăr.

— Bine.

Gary își înșfăcă valiza, de parcă ar fi vrut să încheie discuția.

Valene înțelese și insistă:

— Miss Ellie e disperată să te vadă.

— Va trebui să aștepte.

— Am spus *disperată*. Nu poți să înțelegi? E mama ta și te iubește, vrea să te aibă lângă ea, are nevoie de tine.

— Îmi pare rău. Dacă o las să se apropie, o să mă tragă înapoi în familie, lovind și țipând.

— A spus că nu o va face.

— Dar o va face. N-are încotro. E o femeie orientată spre familie. Nu poate gândi altfel.

— Gary, cât timp ai să mai fii înspăimântat de ea, de noi toți?

El puse valiza jos și o cuprinse pe Valene cu brațele.

— Trebuie timp, Val. Odată o să ne stabilim într-un loc. Nu mă grăbi. Trebuie să mă descurc în felul meu.

Se aplecă să o sărute. Ea își smuci capul și se smulse din îmbrățișarea lui.

— Nu! Nu, pentru Dumnezeu, nu! Nu am să te las să mă iubești și să te iert iar și să înțeleg iar totul. N-am să mă mai las pe mâinile tale, Gary. Nu suntem niște lucruri care au căzut, de la locul lor și s-au spart și acum li se pot aduna bucățile și lipi iar la locul lor.

Gary își apucă iar valiza, apoi o privi o clipă:

— Am să te sun.

Ieși închizând ușor ușa după el. Valene rămase în picioare, privind mult timp la ușa închisă, înainte de a spune, cu o voce înceată, înecată în lacrimi:

— Du-te naibii, Gary, și, la mulți ani.

•

Niciunul din ei nu-l văzu pe Rudy Millington. Niciunul din ei n-avea ochi decât pentru celălalt. La braț, J.R. și Kristin traversară holul, îndreptându-se spre lift, o priveliște dureroasă, uluitoare pentru Rudy. Așteptând un lift liber, Kristin își ridică fața spre J.R. și se sărutară, îndelung, cald, plini de promisiuni pentru ce avea să urmeze. La barul din hol, Rudy făcu o încercare disperată să-și mențină calmul. Îi văzu dispărând în lift, sărutându-se iarăși în timp ce se închideau ușile, și încercă să nu-și imagineze unde se duceau și ce intenționau să facă.

J.R. închiriase un apartament pentru șederea la Austin, o

sufragerie și două dormitoare. În sufragerie era un bar complet dotat. Pregăti de băut pentru amândoi, ciocniră și băură.

— Tu, făcu el, torcând ca o pisică, în timp ce-i privea bluza strâmtă de satin alb și fusta neagră, arăți așa de bine, că-mi vine să te pap.

Ea râse încântată.

— Ce păcătos ești, J.R.

El îi luă paharul din mână și-l așeză pe bar, lângă al lui.

— Ești o tânără foarte frumoasă, Kristin, foarte provocatoare.

— Sunt cumnata ta, ai uitat?

El se apropie, încercuindu-i mijlocul cu brațele:

— Intenționezi să te lansezi într-o lungă conversație, Kristin, sau vrei să aducem lucrurile în perspectiva adecvată?

— Vai, J.R., nu știu ce vrei să spui.

El își coborî fața între sânii ei, cu buzele calde, plimbându-și iute limba pe pielea ei netedă. Ea gâfâi, ametită, șoptindu-i numele și făcu un slab și ineficient efort ca să-l îndepărteze. Mâinile lui îi frământau coapsele, șoldurile pline și rotunde, apăsându-și degetele în carnea tare a feselor ei. Spatele ei se arcui, și atunci, mâna lui începu să se plimbe pe pântecele tânăr, jos, unde i se întâlneau coapsele, apăsând tare cu palma. Kristin simți cum un fior îi cuprindea trupul, țipă și se lăsă să alunece pe jos.

El o întinse pe podea, rupându-i bluza, dezgolindu-i sânii neacoperiți de nimic altceva, bucurându-se de ei cu ochii și cu gura.

— Nu, murmură ea, nu trebuie. Nu voiam…

El nu dădu atenție protestelor ei, și-i trase fusta până la brâu. Kristin nu purta nimic pe dedesubt. Cu un geamăt înăbușit, se prăbuși peste ea și, după un scurt interval de rezistență, coapsele ei se desfăcură, invitându-l să o pătrundă, prin gesturi și cuvinte, fără să omită nimic, spunându-i cât de mult îl dorea carnea ei, înălțându-se în contre succesive, obținând exact ceea ce voia de la J.R. Ewing. Da, *de la J.R. Ewing*!

Soțul surorii ei!

Era de parcă J.R. făcea în același timp dragoste *și cu* Sue Ellen. Și ce bine era. Ce bine, ce bine!

•

Bobby stătea la biroul lui, pierdut în gânduri. Erau atâtea locuri unde ar fi preferat să fie, în loc să se găsească în fruntea firmei Ewing Oil. Totuși, iată-l aici, prins în capcana detaliilor, captiv al afacerilor familiei. Asta era o treabă pentru J.R. sau, mai demult, pentru tatăl lui. Dar nu pentru Bobby. Bobby tânjea după viața în aer liber, de la ranch, îi plăcea să lucreze cu ceva însuflețit, cu pământul, și să trăiască sub cerul Texasului.

Interfonul îi întrerupse gândurile.

— Ce este, Connie?

— Au sosit cafeaua și gogoșile tale.

Bobby, uimit, se încruntă.

— N-am comandat nimic.

— Așa i-am spus și eu, spuse Connie, dar continuă să insiste.

— Scapă de el.

Bobby își roti scaunul, să arunce o privire pe fereastră, când, pe neașteptate, ușa se deschise. Bobby se întoarse ca o sfârlează:

— Ascultă, ți-am spus…

Se opri la vederea bărbatului înalt, cu o pungă de hârtie maro în mână.

— Cafea și gogoși cu glazură de ciocolată, frățioare – felul tău favorit de când te știu.

Bobby se ridică în picioare și un zâmbet larg i se răspândi pe față.

— Gary!

— Nimeni altul – în carne și oase.

•

Treizeci de minute mai târziu, Bobby telefonă. Miss Ellie răspunse de la telefonul ei particular.

— Da? – spuse ea.

— Mama?

— Tu ești, Bobby?

— Da, mamă. Ești singură?

— De ce întrebi? Sigur că sunt.

— E cineva aici care vrea să vorbească cu tine.

Gary luă telefonul.

— Alo, mamă.

Miss Ellie simți că-i sare inima din piept.

— Oh, Dumnezeule! Gary, Gary, tu ești, Gary?

— Da, mamă.

— Oh! Oh, Gary, ce faci?

— Bine, mamă.

— Te simți bine?

— Mai bine ca niciodată.

— Nu ești bolnav sau altceva?

— Sunt O.K.

— Unde ești?

— În Dallas.

— Vii acasă, Gary? Vino acasă. Chiar acum, în clipa asta, auzi?

— Nu pot face asta. Nu vreau să văd pe nimeni, pe nimeni din familie, cu excepția ta, mamă.

— Când, Gary?

— Bobby o să te aducă la mine mâine dimineață, dar nu trebuie să spui la nimeni. Nici lui Lucy, la nimeni.

— Lucy e copilul tău, fiule.

— La nimeni, mamă. Îmi promiți?

— Da. Cum vrei tu. Oh, Dumnezeule, ce bine e să-ți aud iar vocea.

— Și eu mă bucur să te aud. Ne vedem mâine.

— Da, mâine. Mâine.

Miss Ellie puse receptorul în furcă, fără să-și dea seama că Sue Ellen care intra în dormitorul ei, stătuse în prag, ascultând. Cu o expresie perspicace pe fața ei frumoasă, Sue Ellen se retrase. Era ceva la care făcea să te gândești, să cântărești, să examinezi și să vezi dacă nu cumva putea să-ți aducă un profit personal. Sue Ellen înțelesese că dacă erai un Ewing era vital să înveți să ai grijă de tine și să profiți de toate

ocaziile, indiferent pe cine ai păgubi pe drum.

•

În seara aceea, J.R. și Kristin intrară în restaurantul hotelului. Apariția lor provocă rumoare. Rumoarea se datora pe de-a-ntregul lui Kristin, îmbrăcată într-o rochie foarte provocatoare, atât prin ceea ce lăsa să se vadă, cât și prin ceea ce ascundea. Înainta lent, unduios, în urma chelnerului, care-i conducea spre o masă din colț. Își ocupă locul, cu o evidentă indiferență față de toți ceilalți din încăpere, extrem de conștientă de agitația pe care o provocase, și foarte încântată de aceasta. J.R. se așeză în fața ei.

Spre deosebire de Kristin, J.R. era evident interesat de toți ceilalți. Era un om tot timpul în căutare după marea șansă și care credea că aceasta putea să apară oricând și oriunde la suprafață.

— Hei, uite cine-i acolo, se bucură el. Nu-mi vine să cred ce noroc!

— Cine? întrebă Kristin, fără interes.

— Chiar domnul Eugene Bullock. Bătrânul ăsta e bogat precum Cresus și, printre altele, e posesorul unei flote.

— J.R., mi-ai promis. Asta era noaptea mea. Fără afaceri.

— Scumpo, n-ai să găsești în tot statul Texas un petrolist care să-și permită să nu-l salute pe domnul Eugene. Ai să vii cu mine, dragoste.

Ea îl urmă fără chef spre o masă din mijlocul încăperii. Eugene Bullock era un om de șaptezeci de ani, cu barba și părul alb-cenușiu, dar ochii îi erau limpezi și vioi, spatele drept și mâna sigură. Cu el stătea o tânără frumoasă ce părea să aibă mai puțin de jumătate din anii lui.

— Hei, bun găsit, domnule Eugene, începu J.R.

Bullock își ridică privirea, fără să reacționeze prea vesel.

— Bună, J.R.

— Domnule Eugene, aș vrea să v-o prezint pe cumnata mea, Kristin Shepard. Kristin e noua mea secretară și devine repede mâna mea dreaptă. Domnul Eugene și… J.R. se întoarse spre tânăra femeie: …asociata lui, Sally, nu-i așa?

J.R. zâmbi privindu-i fața, fiindcă uitase ce uimitor de

frumoasă era Sally. Ea aprobă, dând din cap, fără să spună nimic.

— Lasă naibii asocierile astea, J.R., murmură Eugene, în stilul lui sceptic. Sally e soția mea acum. Ne-am căsătorit acum câteva luni. Credeam că știe toată lumea.

Sally și Kristin se salutară, măsurându-se una pe alta cu o curiozitate prea puțin ascunsă, dacă nu cu animozitate. Aveau ceva comun, deși nu semănau una cu alta.

J.R. izbucni, simulând entuziasmul.

— Grozavă veste, domnule Eugene. Cele mai sincere felicitări.

— Era inevitabil, nu-i așa? Nu-i ușor să-i refuzi lui Sally ceva ce-și dorește, indiferent de natura dorinței. Noua mea nevastă e o femeie foarte deșteaptă.

Sally râse, privindu-l tot timpul pe J.R.

— Ei, Eugene.

— Ăsta-i adevărul, spuse Bullock. Stai jos, J.R. Și tu Kristin. Stați la masa noastră dacă tot n-avem de ales… Încântat de mărunta lui glumă, Bullock râse scurt, fără prea multă veselie.

— De fapt, domnule Eugene, spuse J.R., lăsându-se să alunece pe un scaun, demult tot încerc să vă abordez.

— Așa am auzit și eu, dar trebuie să tratezi cu Sally acum. Ea se îngrijește de afacerile mele zilnice. Fata asta are o minte făcută pentru afaceri.

J.R. își schimbă obiectul atenției.

— Felicitări.

Sally nu avu nicio reacție.

— Trebuie să-mi dovedesc posibilitățile.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie, spuse Bullock, abia mișcându-și buzele. Știu ce poți să faci, Sally, și apreciez asta. Cred că poți aduce un profit bun, să vinzi, să cumperi, să faci afaceri. Ce naiba, la urma urmelor ăsta e esențialul: Eugene se încruntă și-și strânse dinții. Spune-i lui J.R. de ce te-ai măritat cu mine, Sally.

Sally nu-și schimbă expresia.

— Vai, pentru banii tăi, bineînțeles, Eugene.

De data asta, bătrânul râse din toată inima.

— Nu-i grozavă? E perfectă femeia asta. La naiba, mai bine-i las tot lui Sally decât nevăstuicilor acelora pe care le-am crescut, de la fostele mele soții. Acum Kristin, învață ceva de la Sally. Spune întotdeauna adevărul, chiar dacă nu e plăcut. Oricum, cei mai mulți nu vor crede. Și pentru ca totul să fie bine, nu-l minți nici pe muieraticul ăsta de J.R. Ewing. N-ai nicio șansă să-l faci să creadă că ții într-adevăr la *el*.

Kristin afișă cel mai dulce zâmbet.

— Este o neînțelegere, domnule Eugene. Soția lui J.R. e sora mea. Sunt aici ca angajata lui J.R. și nimic altceva.

Bătrânul o privi câteva secunde, apoi spuse:

— Sunt de acord cu tot ce spui sau faci, tânără doamnă. Doar că atunci când eu dau sfaturi, oamenii care au ceva creier, de obicei le ascultă. Acum, J.R., ce naiba urmărești, aterizând aici în felul ăsta?

Lui J.R. îi trebui aproape un minut ca să dea un răspuns satisfăcător.

•

Val stătea singură pe marginea scaunului din fața peretelui sufrageriei, privind prin întuneric. Stătea așa de ore întregi, fără să-și dea seama când coborâse noaptea și se lăsase întunericul, fără să se miște, încercând să-și limpezească gândurile, să-și calmeze neliniștea prin care trecea. La început, nu realiză bătaia de la ușa din față. Treptat, bătaia o făcu să se ridice în picioare.

— Cine este?

— E Gary, Val.

— Gary? Ce vrei?

Val începu să tremure.

— Nu vrei să deschizi ușa?

Val o deschise.

— Ce vrei?

Credeam că am putea ieși undeva să sărbătorim.

— Să sărbătorim? De ce?

— E ziua mea.

Ea se prăbuși plângând în brațele lui și el o strânse la piept.

• Capitolul 16

Cina se sfârșea cu cafea, brandy și o țigară pentru Eugene. Cei doi bărbați discutară aproape o oră afaceri, iar femeile îi ascultaseră fără mare atenție.

— De îndată ce vine petrolul, spunea J.R., vreau să-l trimit – și repede. Cred că vom scoate cam trei mii de barili pe zi din fiecare puț.

Ochii lui Eugene se închiseră. Era gata de culcare.

— Ce crezi, Sally.

— Îmi sună bine – în teorie! răspunse ea și-i zâmbi inocent lui J.R.

El se încruntă.

— M-am adresat dumneavoastră, domnule Eugene. Am apreciat întotdeauna felul în care faceți afaceri.

— Sunt un om de modă veche, cea ce nu se poate spune despre cei mai mulți oameni de afaceri de astăzi. Tu ce zici; Sally? Facem ceva afaceri cu băiatul ăsta?

— Poate. Aș vrea să aflu mai multe.

J.R. fu de acord.

— Pot să vă fac descrieri mai amănunțite să vă ofer fapte și cifre.

— Nu mie, spuse Eugene. Negociați voi doi. Eu mă duc să mă culc.

Se ridică de pe scaun și părăsi restaurantul.

— N-avem nici un motiv să nu intrăm în amănunte, spuse Sally, la încă un pahar de brandy.

Kristin protestă slab.

— J.R.…

— Uite ce-i Kristin, scumpo, de ce nu te duci să te culci? Trebuie să fii plictisită de toată conversația asta de afaceri.

Kristin, amintindu-și ce bine fusese în pat cu J.R., vru să protesteze, să insiste, să pretindă.

— Da, J.R.…

— Trebuie să dormi, scumpo. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Kristin, spuse Sally.

Privirea lui Kristin trecu de la unul la altul. O expediaseră. Se ridică și o luă pe același drum pe care plecase Eugene. J.R. așteptă până ce ea se îndepărtă destul ca să nu mai poată auzi, apoi se întoarse spre Sally cu un zâmbet larg, strălucitor:

— Ei! făcu el, cu veselie.

— Ai ceva de gând? îl puse ea în încurcătură.

— Vai, Miss Sally, ce vrei să spui?

— Te citesc ca pe o carte deschisă, J.R. Ewing. Poți să-l înșeli pe soțul meu, dar nu pe mine.

— N-am vrut niciodată să fac asta, doamnă. Îi luă mâna într-a lui și i-o examină cu grijă. Aș vrea să înțelegi fiecare nuanță din ceea ce vreau să-ți spun. Îi ridică mâna și-și plimbă buzele pe vârful degetului ei indicator. Din tot cea ce vreau să-ți spun, repetă el, luându-i degetul în gură.

Ea îl privi printre gene. Deodată, spuse cu o voce joasă, fluidă:

— Mesajul a fost primit și înțeles.

•

În fața holului Kristin se opri, ezită, apoi intră repede, așezându-se la bar.

— Cafea irlandeză, vă rog.

Cineva se așeză pe scaunul de alături, dar ea nu-i dădu atenție.

— Bună, Kristin.

Kristin își întoarse brusc capul.

— Rudy! Ce Dumnezeu faci aici?

— Te-aș putea întreba același lucru.

— Sunt cu șeful în probleme de afaceri.

— Afaceri, spuse el, încărcând cuvântul cu sarcasm.

Ea ignoră comentariul.

— Cum m-ai găsit?

— Ușor. Am întrebat-o pe sora ta.

— Pe draga de Sue Ellen?

— Mie îmi place. L-a ajutat și l-a încurajat pe un om îndrăgostit aflat în necaz. Dumnezeule atotputernic, Kristin. Cu J.R. Ewing? Nu doar că omul ăsta e un porc, lucru pe care mi l-ai spus de multe ori dar e soțul surorii tale.

Kristin vru să nege totul, apoi se răzgândi. La naiba cu el, la naiba cu ei toți.

— Sue Ellen nu-l vrea.

— Și tu îl vrei?

— Ai face bine să crezi că da.

— Dar noi doi?

— Niciodată nu mi-a păsat prea mult de vechile istorii, Rudy.

— Ești o târfă.

— Dacă vrei să stai cu mine, fii amabil. Altfel, ia-ți tălpășița de aici. M-ai înțeles?

Barmanul îi aduse cafeaua irlandeză, apoi se retrase.

— Uitasem ce amabilă și generoasă ești, Kristin.

— Ceea ce îți amintești sunt lucrurile pe care le-am făcut pentru tine în dormitor.

— Și eu pentru tine.

— J.R. e un om matur, Rudy. Nu e nimic ce n-ar putea să știe sau să facă și le face mai bine ca cei mai mulți.

— Și care e rolul banilor în toate astea?

— Unul foarte important.

— Nu-s chiar un sărac. Sunt unul dintre cei mai tineri executivi la una din cele mai vechi și mai prestigioase case bancare din tot Texasul. Avansez repede. Dă-mi zece ani…

— Și ce? Când ai să ajungi unde vrei, oriunde ar fi asta, n-ai să fii atât de important și de puternic cum este J.R. chiar în clipa asta.

— Cred că te poate plăti mai mult decât te pot plăti eu.

Ea își umezi buzele.

— J.R. nu plătește femeile, Rudy. El le cumpără, le posedă trup și suflet.

— Și asta vrei?

— Ăsta-i prețul pe care trebuie să-l plătesc ca începător.

El nu putu pricepe pe de-a-ntregul ce-i spusese ea.

— Nu-ți amintești cum a fost cu noi doi? Nu-ți lipsesc?

— Nu-mi lipsește nimic, nu-mi amintesc nimic.

— Ai să-ți amintești într-o noapte când ai să fii trează și el o să doarmă lângă tine, sau poate chiar în noaptea asta când

ești singură și corpul tău tânjește după mâna unui bărbat, după mâna mea, după trupul meu, așa cum știi că ar putea fi, așa cum a fost între noi. Sunt la motelul Sfântul Francisc, Kristin, în caz că ai să-ți amintești.

— Să nu stai treaz, așteptându-mă.

Se ridică de pe scaun și aruncă o bancnotă pe bar.

— Mi-am terminat cafeaua irlandeză, Rudy, și e plătită, datorită lui J.R. Ewing.

•

Sue Ellen deschise ușa de la camera lui Gary și privi de-a lungul ei, fără să aprindă luminile. Era o cameră în care nu mai fusese niciodată. Izbucni într-un râs moale, batjocoritor și spuse ca pentru sine:

— Oh, J.R., nu-i așa că ai să fii surprins? Cele mai interesante lucruri se întâmplă cât tu nu ești acasă. Așteaptă până ai să afli că Gary s-a întors în oraș.

• Capitolul 17

Se întâlniră în biroul lui Bobby. Îmbrățișări, și lacrimi, și iar îmbrățișări, până ce emoția se mai potoli, lacrimile încetară să curgă și teribila bucurie a întâlnirii se retrase în spații mai private.

Miss Ellie încă se mai agăța de mâna lui Gary, cu ochii strălucind, nemaisăturându-se să îl privească.

— Arăți minunat, îi spuse ea pentru a șasea oară.

— Și tu, mamă.

Ea îi vorbi lui Valene:

— Vreau să știi cât de mult – asta este, vreau într-adevăr să știi – nu pot să-ți spun – oh, îți mulțumesc, Valene, îți mulțumesc așa de mult.

Valene se străduia să nu plângă. Miss Ellie i se adresă lui Gary, forțându-se să vorbească.

— Nu știu sigur ce s-a întâmplat ultima oară când te-ai întors la ranch. Niciodată n-am știut, niciodată n-am înțeles de ce-ai plecat așa cum ai plecat. Dar știu că s-a întâmplat și din

cauză că am insistat să locuiești iar cu noi.

Gary spuse cu grijă:

— A fost mult mai mult decât asta.

— Și nu mă aștept să vorbești despre ce-a fost. Cred că nu e necesar să știu tot ce se petrece. Oricum, îmi dau seama că tu, la Southfork – ei, bine, n-o să meargă. Noi, Ewingii, nu putem trăi toți sub același acoperiș.

— Așa se pare, spuse Bobby, de la biroul lui.

Un timp, niciunul din ei nu mai spuse nimic, fiecare temându-se să nu-i rănească mai mult pe ceilalți, flecare încercând să-și aleagă cuvintele, pentru a fi cât mai convingător.

Miss Ellie nu mai putu păstra tăcerea:

— Dar am nevoie de tine, Gary. Trebuie să te văd.

— De asta sunt aici, mamă, spuse Gary.

— Da. De cât timp sunteți voi doi împreună?

Fu rândul lui Valene să răspundă.

— De ultima oară când am fost la ranch.

— Și v-ați făcut niște planuri?

Miss Ellie simți nevoia să-și muște limba, să-și tragă vorbele înapoi. Dar fuseseră spuse, nevoia ei de siguranță o învinsese încă o dată.

— Ce fel de planuri? întrebă Gary.

Miss Ellie simți că nu se mai poate abține.

— Dacă ați stat de atâta timp împreună trebuie să vă fi făcut niște planuri.

Miss Ellie așteptă un răspuns de la Gary, apoi de la Valene.

— Niciun fel de planuri, spuse Valene pe șleau.

Gary zâmbi, risipind tensiunea.

— Am vorbit să ne recăsătorim, mamă. Poate o să ne mutăm în California. S-o luam de la capăt.

Miss Ellie se luptă să-și stăpânească lacrimile.

— California!

Gary privi la Bobby, apoi își întoarse privirile spre Miss Ellie.

— În niciun caz nu pot sta aici.

Miss Ellie căzu pe gânduri și dădu din cap a acceptare.

Realitatea avea un mod dur de a-i contracara dorințele și visele. Imaginea ei despre un Southfork ideal, se destrăma încetul cu încetul.

Gary mai vorbea încă.

— Dar n-am stabilit încă nimic. Încă nu suntem siguri.

— Gary e îngrijorat, spuse Valene.

— De ce? întrebă Bobby. Îmi pare că vă merge bine împreună.

Cum Gary nu răspunse, o făcu Valene.

— Lui Gary îi e teamă să nu se apuce iar de băut și de jocuri de noroc.

— Credeam că toate astea aparțin trecutului, spuse Bobby.

— Mi-ar place să cred că așa stau lucrurile, spuse Gary, dar niciodată n-am fost un tip prea tare, știți și voi asta.

— Nu trebuie să te subestimezi, fiule.

— Și mai e și Lucy, spuse Valene.

— Dacă eu și Val ne recăsătorim, dacă o luăm pe Lucy la noi și dacă dăm greș – ei bine, am obosit să-mi rănesc fiica. Și tu, mamă! Și Val! Nu intenționez să fac niște promisiuni pe care poate n-o să fiu capabil să le țin.

Stând lângă mama lui, lângă soția lui și lângă fratele lui, Gary se rupse de prezent, uitând de ei toți. O amintire îl cuprinse brusc, îl transportă înapoi în timp și spațiu la Lucky Lindy, un cazinou cu jocuri de noroc în Lake Tahoe. Lucky Lindy dispunea de tot fastul Cazinourilor mai mari și mai faimoase din jurul lacului, dar își pierdu-se strălucirea. Avea mediocritatea unei cârciumi cu lingurile murdare de grăsime, așezată printre restaurante de patru stele. Dar Gary se simțea aici ca acasă. La început rezistase ispitei, lăsând sunetele răgușite ale ruletei să treacă peste el fără să ducă mâna la buzunar pentru bani de miză – rezistă la huruitul zarurilor, la strigătele învingătorilor de la ruletă, la înjurăturile celor care pierduseră la mesele acoperite cu postav verde.

Începuse cu hotărârea de a-și testa voința. Să pierzi o sută și să câștigi cinci, iar apoi să renunți – era o examinare a caracterului și a voinței. Pierduse o sută, dar încă nouă i se odihneau în buzunar. Venise la masa acoperită cu postav doar

să privească. Un comis-voiajor din Wichita Falls pierduse un teanc de bani și ieșise afară plângând, la brațul unui alt comis-voiajor, tot din Wichita, amândoi beți.

Jocul continua. O bătrânică din Dubuque câștigă cinci sute și, la capătul puterilor și simțindu-se vinovată, jură să pună totul la biserică, duminica următoare. Apoi plecă. Zarurile ajunseseră în dreptul lui Gary. Rezistă, simțindu-și stomacul răsucindu-i-se și înnodându-i-se, ondulându-i-se la gândul unei pierderi. Dacă pierzi, trebuie să rămâi calm. Nu-i așa?

Acum era rândul unei blonde grase și nerușinate, a cărei carne pală, pudrată, se revărsa dintr-o bluză neagră, pufoasă, decoltată aproape până la brâu, arătându-și sânii mari, rotunzi, care erau mândria și bucuria ei. Acceptă zarurile cu afecțiunea prudentă a unui părinte vitreg. Le amestecă, le suflă, își promise să nu mai pună altă dată mâna pe zaruri și ca să aibă noroc și le frecă de sânii goi.

— Să vă întoarceți acasă la mama, copilași! strigă ea și le azvârli. Zarurile săltară, se rostogoliră, și se opriră.

— Un câștigător! Al șaptelea, un câștigător!

Ea guiță, făcu iar pariul, repetă procesul și iar câștigă.

Ritualul se mai repetă o dată. Când zarurile începură să mângâie sânii monstruoși, Gary parie două sute pe ea, că va câștiga.

Femeia jucă și câștigă.

Gary o zori și se abandonă pariurilor cu bucurie știind sigur că acum călărea un cal învingător.

Jucă de douăzeci și unu de ori, câștigă tot de atâtea. Fără să mai numere, Gary știu că era un mare învingător. Paria pe sume tot mai mari, până la limită, și estimă că acumulase patruzeci de mii de dolari. O privi, pe blonda cea grasă. Expresia feței ei se schimbase aproape imperceptibil, de parcă dintr-o dată devenise conștientă de importanța pe care o căpătase. De data asta ezită înainte de a paria, și reduse mult suma.

Scutură zarurile, le suflă, le promise recompense miraculoase și neglijă să le mai ducă la sâni. Gary o prinse de brațul cu care voia să arunce. Înainte ca ea să poată face jocul.

— Zarul trebuie să fie dus la sân, spuse el încet.

Ea îl privi fără să-l recunoască, pierdută în propriile sentimente, în senzațiile jocului. Ochii ei căpătară o expresie de panică și dintr-o dată păru obosită, terminată. Apăsă zarurile de un sân și aruncă. Și pierdu. Gary își luă câștigul și plecă, căutând alt joc, alt loc unde să joace.

La ușa dublă care ducea afară se opri în fața unei femei frumoase, într-o rochie roșie, strâmtă și lungă. Părul negru, strălucitor, îi cădea pe umeri în valuri ondulate și ochii aproape negri erau mari și rotunzi. Era tânără; era uluitor de frumoasă; era exact ce-i trebuia unui învingător.

— Hei! spuse Gary.

Era aproape tot atât de înaltă ca și el și îl privea semeață.

— Hei, răspunse ea fără emfază. Era evident că adesea era acostată. Era o tânără obișnuită cu atenția bărbaților.

— Sunt un învingător, spuse Gary.

— Pariez că ești.

— O să-ți iau ceva de băut.

— De ce să beau cu tine?

— Pentru că – spuse el privind cum rochia roșie îi strângea trupul – pentru că roșul se asortează așa de bine cu verdele de la masa de joc.

Era o minune să-i vezi zâmbetul. Fata își petrecu brațul după al lui și se întoarseră. O oră mai târziu erau amândoi în pat, odihnindu-se după eforturile imense pe care le făcuseră să se satisfacă unul pe altul. Gary se dădu jos din pat și începu să se îmbrace.

— Trebuie să pleci? întrebă ea cu farmecul politicos al unei gazde perfecte.

— Banii ăștia îmi ard în buzunar.

— Auzi sunetul zarurilor?

— Așa se pare! Băgă mâna în buzunar și scoase niște bani. Puțin pentru tine, scumpo.

— Sper că e mai mult decât puțin. Nimic nu e gratis în orașul ăsta.

El mai puse o sută și ieși.

Începu să bea scotch cu gheață și să joace. Două ore mai

târziu era beat și pierduse tot. Ceru să joace pe credit, dar fu refuzat. Voi să mai bea și i se spuse că pierduse. Ridică o mână înceată, nesigură la cineva din corpul de pază și fu azvârlit afară, în parcare, pentru scandal. Era un alcoolic, un jucător, un om care pierduse pe toate planurile.

•

— Nu, spuse Miss Ellie, cu cuvintele scăldate în dragoste maternă, niciunul dintre noi nu așteaptă promisiuni de la tine, Gary.

Gary tresări, smucindu-și capul, de parcă fusese transportat în alt timp, undeva departe, și abia atunci revenise la realitate. Privirea nu-i mai părea pierdută în depărtări.

— Nimeni dintre noi nu vrea să fii perfect, Gary, cum întotdeauna ai încercat să fii. Vom face să fii o parte din viețile noastre.

— Am nevoie de o perspectivă, spuse Gary.

— Niciodată nu știi ce poți să faci până nu încerci. Niciodată n-ai încercat în mod real, Gary, niciodată.

Miss Ellie îi strânse mâna pe care i-o ținea într-a ei și-și lipi obrazul de al lui. Mult timp, nimeni nu făcu nicio mișcare, nimeni nu vorbi, camera fiind încărcată de emoție și dor.

Apoi, Gary se desprinse de mama lui și se îndreptă spre Valene, o ridică în picioare și o privi drept în ochi.

— Valene Ewing, te iubesc foarte mult și am nevoie de tine în viața mea. Vrei să te măriți cu mine?

•

Kristin, arătând chiar mai tânără și mai frumoasă decât era în costumul alb de tenis, îi găsi pe J.R. și pe Sally Bullock în restaurantul hotelului. Îi fu suficientă o singură privire pentru a-și da seama că cei doi negociaseră mai mult decât o simplă afacere; gelozia i se transformă în mânie și spaimă. Ceea ce voia de la J.R. Ewing, ceea ce *trebuia* să obțină, lucrul pentru care se luptase atât de mult ca să-l aibă, atârna în balanță. Nu-și putea permite, se preveni ea, să facă acum un pas greșit. Nu-și putea permite să piardă.

Rănită, mânioasă, fierbând de dorința de răzbunare, se îndreptă în grabă spre ei, afișând un zâmbet fermecător.

— Bună. Dimineața, J.R. Bună dimineața, doamnă Bullock.

— Spune-mi Sally, dragă.

— Bună dimineața scumpo, spuse J.R., fără s-o încurajeze.

— Dacă nu mă înșel, hotărâsem să jucăm tenis în dimineața asta.

— Sigur că o să jucăm, replică J.R., de îndată ce eu și Sally reușim să punem în ordine câteva lucruri. Du-te și găsește ceva care să te distreze până când…

Fără un cuvânt, Kristin se îndepărtă, o atrăgătoare siluetă în alb. Toți bărbații din încăpere își îndreptară ochii în direcția ei.

— O frumusețe, nu-i așa? spuse J.R.

— Dar nu-i destul pentru tine.

J.R. dădu din umeri.

— Destul? Ce înseamnă destul pentru mine, Sally?

Ea zâmbi subțire.

— Când voi afla, fii sigur că-ți voi spune, J.R. Acum, să ne întoarcem la mica noastră conversație.

— Asta-mi place la tine, Sally. Niciodată nu greșești ținta.

— Aș spune că suntem din aceeași plămadă.

— Și eu cred la fel, draga mea.

•

Bobby puse receptorul în furcă și se întoarse spre ceilalți Ewingi, care tocmai plecau din birou.

— Asta-i, totul e pregătit. Judecătorul Jensen a spus să vă faceți doar analiza sângelui și el o să se îngrijească de certificat. Puteți fi căsătoriți în după-amiaza asta.

Valene se îmbujoră de bucurie și Miss Ellie aplaudă.

— Dacă aș fi fost despărțită de soțul meu de șaptesprezece ani, mi-aș dori și o nouă ceremonie.

— De acord.

— Musai să fie, spuse Valene cu prefăcută ferocitate.

Miss Ellie râse.

— Aș vrea să vă pot oferi o nuntă ca lumea.

— Poate atunci când o să anunțăm pe toată lumea, ai să poți. În ceea ce mă privește, n-am nimic împotrivă să ne căsătorim în fiecare an.

Gary își conduse fosta și viitoarea nevastă afară din birou, lăsându-i pe Bobby și Miss Ellie singuri.

— Mamă, vrei să-ți comand un taxi să te ducă la ranch?

— Nu, nu. Am atâtea de făcut, am de cumpărat cadouri.

— Lasă-mă să semnez documentele astea și vin cu tine.

— Pare ceva important.

— Așa cred. Documentele trustului din California. Am cumpărat împreună cu Steve Wiley niște case acolo.

— Case? De ce?

— Eventual, ca să le revindem și să strângem ceva capital. Afacerile prospere cu averea imobilă din California ne asigură finanțele pentru cele mai multe din clădirile noastre de aici.

— Sunt frumoase casele?

— Desigur. Uită-te la fotografiile astea.

Ea le privi, în timp ce el continua să semneze. Treptat, o idee prinse formă în mintea ei.

•

Rudy Millington ieșise de sub duș și se ștergea temeinic. Era un tânăr bine făcut, musculos, cu umeri puternici și piept lat. O bătaie în ușa camerei lui de motel îl făcu să-și înfășoare prosopul peste mijloc înainte de a răspunde.

— Cine este? întrebă el.

Prin ușa închisă se auzi o voce insinuantă:

— Kristin.

El îi deschise. Ea îl privi, cu un zâmbet distant și îl zgârie ușor cu unghiile pe piept.

— Dumnezeule, toarse ea ca o pisică, uitasem ce bine arăți când nu ai nimic pe tine!

El arătă spre prosop:

— Nici chiar nimic.

Cu o mișcare iute, ea îi trase prosopul și-l lăsă să cadă.

— Așa. Acum nu ai nimic. Oh, Dumnezeule, uită-te la asta, uită-te la *asta*; și încă nici n-am început să mă desfășor.

El întinse mâna să o ajungă, dar Kristin se îndepărtă, dansând.

— Nu, nu încă. Lasă-mă să-mi dau mai întâi jos hainele astea.

— Am să te ajut.

— Tu ai să privești, ordonă ea, cu o voce joasă. Tu ai să mă privești și eu am să te privesc, iar apoi…

— O să discutăm.

— Nu discuția este ceea ce doresc. Să vorbim despre ce-ți place ție, despre ce-mi place mie, despre ce-am făcut, despre ce-ai făcut tu, dar nu unul cu altul…

O clipă, el nu reuși să înțeleagă. Apoi, ochii i se îngustară.

— Te referi la tine și la J.R.?

Kristin stătea în picioare în fața lui, doar în niște chiloți minusculi de dantelă purpurie.

— Mă refeream la ce ți-ai dori tu, la ce mi-aș dori eu – ei, hai, spune, ce ți-ai dori mai întâi?

Și el îi spuse, în cuvinte scurte, iuți, pe șleau. Și ea îl servi cu o senzualitate și îndemânare pe care el n-o mai cunoscuse la altă femeie. După aceea, stăteau amândoi întinși în pat, fără să se atingă.

— Ți-a plăcut? vru el să știe.

— Foarte mult.

— E mai bine decât cu J.R.?

Ea se ridică într-un cot.

— Vrei să știi adevărul?

— Da.

— Știu cum e J.R. – meschin, egoist, preocupat doar de propriile lui satisfacții, propriile lui câștiguri, propria lui plăcere. E apucător și ambițios și perfid, dar când sunt cu el trăiesc ceva ce n-am cunoscut niciodată. Mai bine decât cu J.R.? Nimeni nu e mai bun decât J.R. pentru mine. Nimeni.

•

J.R. și Sally Bullock își încheiară întâlnirea. Ieșiseră din local și stăteau în holul hotelului, pregătindu-se să se despartă.

— M-ai convins, J.R. Tot ce am de făcut este să-l conving pe Eugene.

— Cât timp crezi că va dura asta?

Ea medită înainte de a răspunde.

— N-a uitat niciodată că l-ai supralicitat pentru statuia

aceea a lui Fredric Remington. Râvnea într-adevăr la bucata aia de bronz.

— *Cowboy cu lasou* – așa se numea. M-am îndrăgostit și eu de ea.

— În lumea asta trebuie să-ți măsori achizițiile pe care le faci în dauna altora cu o atenție deosebită.

— Câtă dreptate ai!

J.R. își strecură un braț pe după mijlocul ei subțire.

— Ești o fată grozavă, Sally, și admirația mea pentru tine crește pe măsură ce te cunosc.

Ea se rezemă de el, zâmbind scurt.

— Reușim cu greu să ne cunoaștem. Oricum, până acum n-am reușit.

— Orice e posibil pentru un om întreprinzător.

— Și e sigur că tu ești unul dintre ei.

— O să ne mai vedem Sally. Nădăjduiesc temeinic.

— Timpul va hotărî.

— În ce privește statuia…

— Remington?

— Da. Am să telefonez la Southfork și o să pun un angajat de-al nostru s-o încarce în camion. Domnul Eugene o va avea înainte de căderea nopții.

— Asta cu siguranță că o să-l încânte pe soțul meu.

— Și am să-ți vin în întâmpinare cu ceva care o să-ți facă plăcere, Sally.

— Și eu sunt sigură că ai s-o faci, J.R., mai devreme sau mai târziu. Și îi oferi mâna să i-o sărute, adăugând: Până nu e prea târziu.

•

Sue Ellen stătea întinsă pe patul ei, citind, când sună telefonul. Întinse mâna să răspundă.

— Alo?

— Bună, scumpo, J.R. la telefon.

— Vai, J.R., ce plăcere neașteptată. Credeam că ai să fii prea ocupat cu tot felul de învârteli importante, ca să ai timp să mă suni.

El ignoră nota de zeflemea din vocea ei.

— Tu ce faci, dragă?

— Stau întinsă pe patul nostru, J.R., goală și singură, citind o carte foarte neinteresantă.

— Sună bine.

— Dar tu, tu ești singur?

— Păi, bineînțeles. Chiar acum m-am apropiat de ceea ce arată a fi o afacere bună cu Eugene Bullock.

— Iubita mea soră nu-i cu tine?

— Nu.

— Și unde ar putea fi?

— De unde să știu? Cred că joacă tenis. Doar lucrează pentru mine și atât. Nu-s stăpânul lui Kristin.

— N-aș fi bănuit niciodată.

— Sue Ellen, te simți bine? Îmi pari cam ciudată.

— M-am bucurat de întâmplările vieții zilnice de aici, de la Southfork, J.R., anticipând ce fericit o să te facă veștile bune pe care o să le primești.

— Despre ce vorbești?

— Vai, n-ai auzit? Valene și Gary se recăsătoresc în seara asta, J.R. Unul cu altul. Și mama ta e tot atât de fericită ca…

— Se căsătoresc!

— Ce rușine că n-ai să poți participa la ceremonie.

— La naiba!

Ea aproape că îi râse în telefon:

— Sper că asta nu-ți va tulbura în niciun fel binevenitul tău concediu.

Și puse ușor receptorul în furcă.

— La naiba, la naiba, la naiba! strigă J.R. în instrumentul mort. N-o să tolerez asta, nici măcar un minut. Un frate însurat, atârnat pe lângă Southfork, e destul – mai mult decât destul, mai mult decât intenționez să suport.

•

J.R. apăru în holul hotelului cu bagajele făcute, gata de plecare.

— Și spuneți că Miss Shepard a plecat cu mașina mea?

— Mi-e teamă că da, domnule, spuse recepționerul, amabil.

— La naiba! Ai idee când se întoarce?

— Nu, domnule. Dar știu unde a plecat. A întrebat direcția și…

— Unde?

— La motelul Sfântul Francis.

— Înțeleg. E-n regulă, cheamă-mi un taxi. Acum.

•

Miss Ellie așeză cu grijă cutia pe pat, în dormitorul lui Valene și o deschise.

— Îți amintești de asta?

— Rochia mea de nuntă?

— Am dosit-o în pod, împreună cu o mulțime de alte lucruri care erau importante pentru mine. Mă gândeam că poate ai să vrei s-o folosești a doua oară.

— Oh, Miss Ellie, îți mulțumesc atât de mult. Dar aveam doar cincisprezece ani când am purtat-o prima oară – și acum mi se pare că a trecut un veac de atunci.

— Ești încă o femeie foarte tânără – hai, vino în camera cealaltă. Mai este ceva ce vreau să-ți arăt.

În sufragerie, Gary și Bobby își treceau unul altuia o pungă cu cartofi prăjiți, ronțăind și vorbind.

— Ai adus biletele acelea, Bobby? întrebă Miss Ellie.

— Pam le aduce odată cu judecătorul.

— Ce bilete? întrebă Gary.

— Vreți să vă stabiliți în California, nu-i așa?

— Da, mamă, dar asta nu înseamnă că tu trebuie să plătești…

— Nu-mi spune tu mie ce trebuie să fac, fiule. Oricum, biletele nu contează prea mult: nu ele sunt darul de nuntă. Miss Ellie scoase din geanta ei niște fotografii. Le-am luat de la biroul tău, Bobby. Le înmânã lui Gary și lui Valene.

— Bobby face o afacere în California, cumpărând niște case. O să meargă cu voi cu avionul, ca să v-o arate pe cea mai bună. O să v-o alegeți pe aceea care vă convine cel mai mult.

— Nu înțeleg, spuse Gary.

— Aceea care vă place e a voastră.

— Nu, mamă.

— Nu putem, spuse Valene.

Gary adăugă:

— Trebuie să ne descurcăm prin propriile noastre forțe.

— N-a fost propria voastră voință când ați părăsit familia, spuse Miss Ellie. Fratele și tatăl tău au contribuit din plin la izgonirea voastră.

— Mamă, protestă Gary.

— Taci, Gary, spuse Bobby, cu blândețe.

Miss Ellie vorbi:

— Ați încercat să stați pe propriile voastre picioare când ați devenit părinți, și familiei voastre i s-au dat papucii de aici.

— Îți datorăm atât de mult, spuse Valene, cu vocea spartă de emoție. Ai crescut-o pe Lucy.

— Da, am crescut-o. Am crescut-o pentru că tot noi, Ewingii, am făcut să fie imposibil s-o crească tatăl și mama ei. Trebuia să fi făcut pe dracu-n patru și să nu las ca lucrurile să se petreacă cum s-au petrecut. Dar n-am făcut nimic; am ținut doar cont de părerea bărbaților, a bărbaților mei. Crezi că dacă-ți dau o casă e o plată cinstită pentru asta? Ei bine, eu nu cred. Dacă îmi refuzi darul, refuză-l pentru că e prea mic, prea inadecvat. Oricum, ia-l. Te rog, ia-l.

Urmă o tăcere jenantă, întreruptă de soneria de la ușă. Răspunse Bobby. Spre surpriza tuturor, era Jock, stând cu pălăria în mână.

— Cred că am un fiu care se însoară aici în seara asta. Dacă nu are nimeni ceva împotrivă aș fi încântat să particip la ceremonie.

De data asta, Gary fu cel care răspunse, înaintând spre el și întinzându-i mâna:

— Bineînțeles că ești binevenit aici, tată, și ăsta-i cel mai frumos dar de nuntă pe care ni l-ai fi putut da.

•

Rudy și Kristin stăteau în pat, odihnindu-se după plăcuta activitate la care se dedaseră.

— Știi că eu încă te iubesc, Kristin?

— Mai bine ai uita de asta, Rudy.

— De ce? Nu ți-a plăcut cu mine?

— Asta n-are importanță.

— Nu crezi ce spui și nici eu.

Dintr-o dată, ușa camerei se deschise și îl văzură pe J.R. stând în prag; în spatele lui, surâzând afectat, era un băiat de serviciu de la hotel. J.R. îi înmână o hârtie de zece dolari și băiatul plecă. J.R. intră, închizând ușa după el.

— Cum m-ai găsit? întrebă Kristin, cu mult mai mult calm decât simțea.

— Am pus întrebările adecvate, am uns palmele adecvate. Îmbracă-te Kristin.

Rudy încercă să se dea jos din pat, dar mâna lui Kristin îl opri.

— Să nu faci vreo prostie, Rudy, spuse J.R.

— Ieși afară de aici, porunci Rudy.

Kristin se ridică în picioare și începu să se îmbrace.

— Nu poți să pleci cu el, protestă Rudy.

— Lucrezi la Barton Lewis, spuse J.R., ca pentru conversație. Îl cunosc foarte bine pe Barton, am făcut multe afaceri cu el.

— Kristin, imploră Rudy. Ascultă-mă.

J.R. ridică receptorul și formă un număr.

— Barton Lewis, vă rog. Spune-i că îl caută J.R. Ewing.

— Ce naiba faci? strigă Rudy.

— Bart? spuse J.R. la telefon. Aici J.R. Ce mai faci? Bart, ascultă, înțeleg că ai un tânăr pe nume Millington care lucrează pentru tine. Bart, nu-mi place să fiu solul unor vești rele, dar omul n-are caracter, spirit, morală. Mă îngrijorează reputația companiei voastre dacă se află asta. Da, am motivele mele. Și unele serioase. N-aș vrea să-ți pierzi clienții, Bart. Așa e, inclusiv Întreprinderile Ewing. O.K., bine gândit. Ai grijă de tine, Bart, și ține-mă la curent.

J.R. puse receptorul în furcă.

— Ești gata, iubit-o? o întrebă el pe Kristin, care se ruja.

— Aproape.

J.R. îi zâmbi lui Rudy.

— Ți-ai pierdut slujba, băiete. Foarte rău.

— Ticălosule.

— Mi-e teamă că firmele bancare mai bune din Texas vor fi

închise pentru tine de acum înainte, Rudy. Se pare că n-ai să-ți găsești nicăieri o slujbă în statul ăsta.

— Kristin…

De la ușă, ea se întoarse încet.

— Asta îți dorești, Kristin?

J.R. răspunse în locul ei, înainte de a ieși amândoi, braț la braț:

— Ai face bine să crezi că da, puștiule.

•

Sue Ellen stătea singură pe patio, privind de-a lungul pământurilor întinse ale Texasului spre orizont – de-a lungul întregului Southfork – atât cât se putea vedea. În spatele ei apăru J.R., care-și turnă o cană de cafea, așezându-se apoi în dreptul ei, pe un scaun.

— Așa că ai reușit să ajungi ieri la nuntă, J.R. Ești iute de picioare.

— A fost întotdeauna o greșeală să mă subestimezi. De ce nu m-ai sunat ca să-mi spui ce urma să se întâmple?

— Ca să-ți spun adevărul, nu mă mai interesează cine conduce la Southfork. Și poate că m-aș bucura din suflet să te văd cum te zvârcolești, J.R.

— Dacă pierd eu, pierzi și tu. Amintește-ți. Când se mută?

— Să se mute?

— Da, Gary și cu Val.

— Nu se mută aici. Vor să plece în California. Miss Ellie le-a dat în dar o casă nouă și frumoasă.

— California! spuse J.R., nevenindu-i să creadă.

— Așa e.

J.R. începu să râdă.

— California. Bănuiesc că vor să rămână acolo și voi avea eu grijă să li se împlinească dorința. Încă râzând, porni înapoi, spre casă. Trebuie să le trimitem un dar pentru noua lor casă. Ceva frumos, foarte frumos. La naiba, se merită cu ocazia asta. Frățiorul Gary îmi face jocul. California! strigă el fericit. Poate am să-l ajut să împacheteze.

Sue Ellen își privi soțul, cum pleca. Cumva, părea să obțină întotdeauna ce dorea. Soarta era evident cel mai bun prieten

al lui J.R., singurul prieten adevărat pe care îl voia, de care avea nevoie – sau pe care îl avea.

• PARTEA A V-A •

BOBBY ȘI J.R.

• Capitolul 18

Era una din acele dimineți care-i reamintea lui Bobby Ewing de frumusețea deosebită a Texasului. Un soare mare, galben, spânzura la orizont, părând tot atât de mare cât întreg statul Texas. Căldura lui zvânta roua rămasă după ce ceața nopții acoperise preria. Atât cât se putea vedea cu ochii, pe întinsul ușor modulat al Southfork-ului, viața începea să se agite la marele ranch. Jos, la șoproane, argații ridicau baloturi de fân. Se putea auzi ciocanul fierarului, potcovind un cal. Vitele mugeau și, în țarcuri, caii nechezau și încercau nervos să iasă afară, anticipând o nouă zi de lucru.

Bobby șofa fără tragere de inimă, îndreptându-se spre Braddock. Atracția pământului era pentru el inexorabilă: se simți tot atât de mult o parte din Southfork ca oricare din argați, la fel ca turmele sau ca pământul însuși. Mai era însă și Ewing Oil, care se aventurase peste ocean, avântându-se spre culmi tot mai înalte. Erau bătălii de dus și victorii de câștigat, și Bobby era tot mai mult conștient de nevoia lui adâncă de a se lupta și de a învinge.

La Braddock trase la Red's Service Statron, una din acele stații de benzină independente care funcționa de douăzeci de ani pe lângă marea lor companie furnizoare de petrol. La ora aceea Braddock era liniștit, străzile erau goale. Dar Red Gates era deja la lucru. Red, un bărbat masiv, de cincizeci de ani, ieși din una din boxe, ștergându-și mâinile cu o cârpă pătată de grăsime.

— Bună dimineața, Bobby. Te-ai sculat devreme în dimineața asta.

— Ca și tine, Red. Fă-mi plinul, te rog.

— Cu plăcere! Red porni pompa și întrebă:

— Cum se descurcă J.R. în vremurile astea? Se simte bine?

— Se descurcă. Mulțumesc de întrebare. Dar tu?

— Nu mă pot plânge prea mult. Doar că având în vedere cât s-a scumpit acum benzina, nu prea sunt agreat. Multă lume crede că eu fixez prețurile.

— Încă vinzi mai ieftin decât marile companii.

— Nu știu cât voi mai putea rezista în felul ăsta.

Bobby se încruntă și nu răspunse. Red nici nu se aștepta la un răspuns.

— Ai niște cafea, Red?

— Am înăuntru, unde a fost întotdeauna. Servește-te.

•

Biroul lui Dave Culver era pretențios și scump, intenționând să impresioneze și chiar reușind. Adunați în jurul imensului birou se aflau Donna, frumoasa văduvă blondă și Cliff Barnes. Barnes, focos, cu ochii și părul negru, semăna prea puțin cu Pamela, sora lui. Când vorbea, o făcea într-un fel impunător, cu o teribilă convingere, de parcă voia să elimine cea mai mică opoziție față de ideile sale.

— Dave, crede-mă, o dată ce pornim, îți vom construi o imagine măreață. Pentru un om care umblă după o funcție publică, ecologia e o soluție de mare viitor.

Culver își strânse sprâncenele și vorbi într-un fel care voia să pară meditativ, dacă nu chiar profund, un element cheie al personalității pe care voia s-o afișeze.

— Problema este, Barnes, că așa cum merge acum economia, oamenii nu par să fie preocupați de cauzele bune, în special de una așa de obscură ca asta.

Donna hotărî că era timpul să intervină:

— Poate fi obscură, Dave, dar e totuși importantă.

— Nu cred că vedeți lucrurile așa cum trebuie, adăugă iute Cliff. Nu e niciun motiv să nu fim ajutați să facem din regiunea Takapa un sanctuar al vieții sălbatice.

— Exceptând un lucru, evidenție Donna. Indiferent cine e acela care vrea să investească în această zonă, trebuie să aibă mulți bani și un puternic sprijin politic.

— Atunci trebuie să adunăm oameni care se sprijină doar pe ei și au bani.

Dave zâmbi.

— E vreunul din ăștia aici?

— Da, doamnele din societatea de binefacere *Fiicele din Alamo*! Dacă există niște bani în Texas – sunt ai lor sau ai soților lor.

— E adevărat, spuse Donna. Familiile Bradley, Morgan, Luce, Ewing…

Preocuparea lui Donna pentru Ewingi nu-i scăpă lui Cliff. Răspunse repede:

— Și încă altele vreo cincizeci. Întotdeauna au fost săritoare pentru cauzele bune, în special pentru problema mediului înconjurător. Aș putea aranja să discutăm eu ele la viitoarea lor întrunire.

— Vrei ca eu sau Donna să le vorbească despre tine?

Cliff ezită. Dacă Sue Ellen era acolo? Ar fi înțelept s-o trimită pe Donna acolo? Viața lui personală, din ce în ce mai convulsionată, din ce în ce mai periculoasă, începuse să-i inunde operațiile de afaceri cu o frecvență crescândă. Nu voia să-și riște relația cu Donna – nu acum, nu încă – dar nu era nicio posibilitate să-i spună nu, lui Dave Culver.

— De ce nu? răspunse el cu prefăcută veselie. De fapt, o să telefonez chiar acum, să văd ce pot aranja.

Când ieșea din birou, Donna privi în urma lui cu o expresie mirată pe fața ei frumoasă. Dave observă și spuse:

— E ceva în neregulă?

— Nimic, probabil. M-am pomenit comparându-l cam mult pe Cliff cu tatăl tău.

Dave râse.

— Și asta e rău?

— Cu Sam Culver, știam de cele mai multe ori ce făcea și de ce. Îl înțelegeam.

— Nu-l transforma pe tata într-un sfânt. Putea să devieze după cum îi dicta dispoziția de moment.

— Da, dar altfel decât Cliff.

— Cum așa?

— Cu Cliff, am tot timpul sentimentul că îl conduce ceva, ceva adânc și întunecat, ceva asupra căruia nu are controlul.

Evitând privirea lui Dave, Donna continuă să se gândească la Cliff Barnes, să-și amintească senzațiile de tulburare pe care prezența lui i le provoca, să-și amintească cât de des se gândea la el. Știa că Cliff nu e singura ființă condusă, nu este singurul care nu are controlul complet al sentimentelor și faptelor sale. Ceva, își spuse ea, trebuia făcut.

•

— A telefonat Jordan Lee acum câteva minute.

Secretara lui Bobby îl întâmpină cu aceste cuvinte de îndată ce acesta se îndreptă spre biroul lui în acea dimineața.

— Ce voia? întrebă Bobby, intrând în birou, cu Connie urmându-l îndeaproape.

Știa răspunsul dinainte.

— Jordan are contractele gata pentru semnătură. Ar vrea să te întâlnească în după-amiaza asta și să i le semnezi pe toate.

Și asta, gândi Bobby, însemna să-i dai un cec substanțial lui Jordan. Să semnezi cecul, n-ar fi fost o problemă, dar încasările erau foarte mici. Avea nevoie de timp să se descurce, să facă aranjamente, să cerșească, să împrumute sau să constrângă, pentru a obține suma necesară de bani.

— Am primit copiile contractelor înapoi de la avocați?

Connie arătă spre un dosar de pe biroul lui.

— Chiar astea sunt, Bobby. Omul a spus că totul e în ordine.

Bobby era dezamăgit. Sperase într-o tehnică juridică care să forțeze amânarea semnării. Se întoarse să plece.

Connie continuă:

— J.R. e în biroul lui.

Asta îl făcu să se răsucească la loc.

— J.R.?

— Vrea să te vadă.

Connie puse mâna pe interfon.

— Să-i spun că ești aici?

Bobby nu avea chef de jocurile egoiste ale fratelui său, dar nu prea avea de ales.

— Trimite-l aici.

Ea apăsă butonul. Se auzi vocea lui J.R.

— Da, ce este?

— Bobby e acum în biroul lui, J.R., dacă vrei să-l vezi.

— Vin imediat.

— Să rămân? întrebă ea.

Connie putea fi un tampon bun pentru Bobby, dar nu pentru J.R. Acesta era un om care acționa cel mai bine în spatele ușilor închise și fără martori.

— Du-te înapoi, la biroul tău. Am să te sun când am să am nevoie de tine, Connie.

Connie trecu pe lângă J.R. în drum spre ieșire.

— Bună dimineața, Bobby.

— Bună dimineața, J.R. Nu mă așteptam să te găsesc la birou în dimineața asta.

J.R. își luă un scaun, se așeză picior peste picior și-și îndreptă cutele pantalonilor săi din gabardină galbenă și moale, asigurându-se că acum cad așa cum trebuie peste ghetele lui de antilopă neagră.

— Bobby, asta este o situație penibilă pentru tine și am crezut că trebuie să discutăm.

— Situație penibilă?

— Vreau să spun că, voiam doar să văd dacă pot face ceva ca să te ajut.

Bobby își încrucișă brațele. Când J.R. își oferea asistența, trebuia să te ferești.

— Să mă ajuți, de ce?

— Știu că tata a investit banii pe care-i puseseși tu deoparte pentru Jordan Lee; și asta te-a pus într-o situație dificilă.

— Ai o mare dexteritate să afli cum stau lucrurile.

— Tata trebuia să te consulte, dar n-a făcut-o.

— Așa e, în afacerea aceea cu pământul. Dar n-o să-i spun eu ce să facă, e dreptul lui să acționeze așa cum vrea.

— Totuși, te-a făcut să ieși rău.

Bobby se sprijini pe spate.

— Ce urmărești tu în afacerea asta, J.R.?

— Eu? Nimic, frățioare. Absolut nimic. Știi că m-am ținut

departe de toate astea, de o groază de vreme.

— Da, știu cum te ții tu deoparte.

— Asta a fost afacerea tatii. Dar înțeleg că acum, dacă nu reușești cu Jordan Lee, Ewing Oil n-o să cadă prea bine.

— N-ar fi pentru prima oară.

— Și nici tu n-ai să cazi prea bine.

— Mă pot descurca, J.R.

J.R. continuă, încăpățânat, neabătut:

— Știu cât dorești să conduci singur Ewing Oil.

— Oare?

— Și bineînțeles că nu intenționez să mă bag, dar găsesc că a sosit timpul să lăsăm resentimentele personale și să ne străduim împreună pentru binele companiei. Să punem capăt acestei vendete între frați, ca să zic așa. Ceea ce încerc să-ți spun, Bobby, este că, dacă pot face ceva, voi fi aici dacă ai nevoie de mine.

Bobby zâmbi, dar privirea lui nu spunea nimic.

— Te asigur, J.R., că dacă am să ajung la concluzia că am nevoie de tine, am să te sun, dar până o să se întâmple asta, va trebui să mă scuzi. Sunt puțin cam ocupat în dimineața asta.

J.R. se ridică.

— Încercam doar să ajut, frățioare, să-ți dau posibilitatea de a profita de experiența mea. Ține legătura cu mine!

•

Jock se simțea în apele lui la întrunirea de la Clubul Văcarilor. Totul avea o tentă evident masculină, inclusiv felurile de mâncare și vocile din jur. Jock era un om care se bucura întotdeauna de compania femeilor, dar când era vorba de afaceri, nu se simțea în largul lui să aibă de-a face cu ele. În vremurile astea de schimbări, în era mișcării feministe, cu tot mai multe femei invadând piața forței de muncă, și avansând rapid pe scara executivului, insistând să ocupe scaune care altădată aparțineau exclusiv bărbaților, Jock Ewing se simțea tot mai puțin în apele lui, nereușind să înțeleagă sau să se identifice cu rapida transformare socială care se petrecuse. Acum, ochii i se roteau în jurul mesei,

privindu-și partenerii care studiau planurile și schițele întinse în fața lor. De un timp încoace, discutaseră, se contraziseseră, acceptaseră compromisuri referitoare la planurile acelea; Ray Krebbs, Punk Anderson și cei doi întreprinzători, Randy Heard și Tom Archer, fiecare luptând pentru ceea ce el considera a fi corect, fiecare căutând să se convingă mai mult pe sine decât pe ceilalți. Jock simți un val de satisfacție.

— Problema este, interveni el, cât de curând putem obține permisul? Mi s-a spus că Dave Culver ăsta s-a hotărât să încerce să salveze Takapa de diavolii de întreprinzători.

— Îi este teamă că o să otrăvim mediul! spuse vesel Ray.

— Culver face asta doar pentru publicitate, declară Punk ferm. Ca să fie bine văzut de votanți. Doar noi nu intenționăm să facem rău nimănui.

Tom Archer spuse:

— Nici Culver și nici altcineva nu știe cine este în spatele proiectului.

— Așa e, consimți Jock, dar Cliff Barnes ăsta îl călărește zdravăn pe Culver, tot împungându-l cu pintenii în coaste.

— Crezi că acest Cliff știe că tu ești amestecat în treaba asta, Jock? întrebă Ray.

— Nu. Dar tipul poate deveni supărător.

Punk mormăi:

— Am auzit că acest Cliff Barnes o vânează pe văduva lui Sam.

La auzul acestor cuvinte, fața lui Ray căpătă o expresie dureroasă, dar nu spuse nimic. Jock observă, dar își păstră sfaturile pentru mai târziu. Randy Heard puse totuși degetul pe rană:

— E o femeie frumoasă.

— Da, spuse Punk, și deșteaptă. Ea reprezintă urechile lui Culver cel tânăr.

— Păi, mormăi Jock, absent, eu cred că o fată rezonabilă ca Donna Culver n-o să-și dea în petec cu unul ca Cliff Barnes. Adevărul este însă că amândoi sunt mari făcători de bine, amestecându-se peste tot și băgându-și nasul în treburile altora.

— Poate, spuse Punk.

— Problema este, spuse Randy, că o să le ia mult timp ca să obțină sprijinul de care au nevoie ca să ne poată face greutăți.

Tom consimți.

— Trebuie să mituim ca lumea comisia, ca să obținem aprobarea proiectului Takapa înainte ca ecologiștii să afle cine i-a învins.

Punk își ridică cana de cafea.

— Beau pentru asta.

•

Lumina soarelui inundă dormitorul lui Lucy, contribuind la veselia și nerăbdarea femeilor adunate acolo: Miss Ellie, Pam, Sue Ellen și Lucy, care purta rochia de mireasă a lui Miss Ellie. Lucy era foarte palidă și emoționată. Părea, datorită tinereții, complet nepregătită pentru căsătorie.

— Lucy, spuse Pam dintr-o suflare, arăți minunat.

Lucy se întoarse spre Miss Ellie.

— Bunicul știe că port rochia ta de nuntă?

— N-ar vrea să audă că porți altceva. Rochia asta a așteptat tot acest timp după tine. Tatăl meu a trimis să se aducă materialul de la Paris. Și bani nu prea avea în zilele acelea. Dar era hotărât să arate petroliștilor că o Southworth nu se va face de rușine.

— Dar bunicul? întrebă Lucy.

— Oh, Dumnezeule, era și el îmbrăcat la patru ace. Bineînțeles că s-ar fi simțit mai bine în cizme și blugi, în loc să tot tragă de guler ca să poată respira. Era cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată. Și încă mai este, ca să spun adevărul.

Sue Ellen simți că-i vine să plângă.

— Cred că ziua nunții mele a fost singura zi minunată din viața mea – cu toate domnișoarele, și cavalerii de onoare, cu sute de invitați. Pot să închid ochii și să revăd totul.

Pam râse:

— Nunta noastră a fost puțin diferită – doar un judecător de pace la Primăria din New Orleans. Bobby Ewing căsătorindu-se cu fata lui Digger Barnes! Eram amândoi

speriați de moarte.

Miss Ellie își aminti:

— Când m-am măritat, tatălui meu nu i-a plăcut Jock Ewing mai mult decât Digger, dar sunt situații în care femeile trebuie să-i facă pe bărbații din familia lor să afle cine are ultimul cuvânt de spus când se pune problema să-ți alegi un soț.

— Adevărat, bunico?

— Oricum, la toate ne-ar place să credem asta.

— Aș vrea să fiu sigură pe mine. Mitch e grozav de încăpățânat. Nu se gândește decât la studiu și la terminarea facultății de medicină.

— Lucy, spuse Sue Ellen, ar trebui să fii fericită. Ambiția e un lucru minunat la un bărbat.

— Așa cred, spuse Pam, atâta timp cât rămâne ambiție și nu se transformă într-o obsesie.

Miss Ellie replică, dusă pe gânduri:

— Nu sunt sigură că l-aș fi iubit pe Jock așa de mult dacă ar fi fost puțin mai altfel. Toți bărbații noștri sunt ambițioși și competitivi. Asta e structura lor, natura unui Ewing.

Lucy dădu din cap:

— Tatăl meu nu e așa, și acum îi merge bine.

Pentru o clipă, se lăsă o tăcere apăsătoare; apoi, Miss Ellie spuse:

— Așa e dragă, dar Gary are alte calități care-l face deosebit și pentru aceste calități îl iubesc.

— Și eu îl iubesc, spuse Lucy.

•

Era o cameră de motel cu două paturi duble, două scaune de o parte și de alta a unei mese rotunde, niște dulapuri încastrate în perete, cuiere, un televizor color fixat pe o măsuță, care la rândul ei era fixată de podea – o cameră de motel ca oricare alta din sutele de mii din cuprinsul Americii. Un loc de odihnă pentru comis-voiajori, un loc în care părinții puteau să scape de copiii lor, un loc în care un bărbat se putea întâlni cu altă femeie decât cu soția lui.

Louella, secretara lui J.R., aplecată pe marginea patului,

vorbea la telefon:

— N-o să pot veni decât într-o oră, Connie.

La celălalt capăt al firului se auzi vocea lui Connie:

— Acum e liniște, dar va trebui să te grăbești, în caz că Bobby are nevoie de mine. Trebuie să acopere cineva recepția.

— Fă tot ce poți, draga mea. J.R. mi-a dat o groază de comisioane. Vorbim mai târziu.

Închise și-i zâmbi lui J.R. Ewing, care se tolănise confortabil la celălalt capăt al patului.

— A spus ce s-a întâmplat? întrebă el, privind-o pe Louella și încercând să-și mascheze interesul.

— E liniște. Louella se opri înainte de a continua. Ciudat că suntem amândoi aici, în felul ăsta. Când m-am angajat la tine – ei bine – nici n-aș fi visat că ne vom afla vreodată singuri într-o cameră de motel – în felul ăsta.

El zâmbi.

— Pentru unele lucruri e nevoie de timp. Abia recent ți-am apreciat potențialul.

— Uneori mă simt vinovată, fiind măritată și toate celelalte.

— Amândoi suntem căsătoriți, scumpo, și nu e vina ta că soțul tău e mereu pe drumuri, când are o nevastă tânără și sănătoasă, ca tine.

— Știu.

J.R. schimbă iute subiectul. Nu voia ca Louella să înceapă acum cu morala. Avea prea mult nevoie de ea de astă dată.

— Nu cred că soțul tău te apreciază într-adevăr, în niciun caz așa cum te apreciez eu. Vreau să spun că în aceste ultime săptămâni, m-ai ajutat enorm ținându-mă la curent cu ceea ce se întâmpla la birou în lipsa mea, scumpo.

— O fac pentru că tu ești acela care trebuie să conducă Ewing Oil, și nu Bobby.

— Sunt încântat că așa simți. Bineînțeles că ți-a font greu s-o convingi pe Connie de asta.

— Niciodată nu pot vorbi cu ea despre Bobby. Cred că e atașată de el.

J.R. se îndreptă de spate și ochii îi luciră; ajunseseră la un fel de bârfă. Cum putea s-o întoarcă în folosul lui?

— Adevărat? mormăi el tărăgănat, cu exagerat dezinteres. E adevărat că ea și Bobby petrec mult timp împreună?

Louella se strâmbă:

— Nu în felul în care i-ar place lui Connie. Fratele tău e prea preocupat acum, ca șef al companiei, și nu are timp pentru nimic altceva. Nu știu cum o scoate la capăt nevastă-sa cu el.

Dezamăgirea îl făcu pe J.R. să se răstoarne înapoi pe pernă. Bobby părea să fie prea pur și la locul lui, ca să-și lase rufele murdare să atârne la vederea cuiva atât de simplu ca Louella.

— Ține-ți ochii ăștia frumoși pe omul nostru, scumpo, spuse el. Continuă să-l ții la curent pe bătrânul J.R. cu ce se întâmplă la birou. Între noi fie vorba, poate că o să-l putem trimite pe Bobby înapoi, în brațele nevesti-si, mai devreme sau mai târziu.

— Numai să-mi spui ce vrei, J.R., spuse Louella cu un zâmbet cochet, și o voi face.

— Știi foarte bine ce vreau, spuse el, trăgând-o peste trupul lui. Pentru început, dă-mi unul din faimoasele tale sărutări sexy.

•

Pam stătea la biroul ei de la magazin, studiind un lot de cataloage, comparând stiluri, variante, prețuri, dar gândurile ei se îndreptau spre căsătoria lui Lucy și spre căsnicia ei. Lucrurile nu mergeau acum prea bine între ea și Bobby. Pam își chinuia creierii, încercând să găsească o soluție de îmbunătățire. Ușa se deschise pe neașteptate și apăru o femeie înaltă și cochetă.

— Bună, Pam, te-am căutat.

— Bună, Liz. De ce m-ai căutat?

— Voiam doar să-ți amintesc că aveam o întâlnire la prânz.

— Oh, am uitat cu totul!

— Nu, n-ai uitat. Alex Ward a sunat azi-dimineață, zicea ceva despre schimbarea orientării magazinului. Voia să discutăm despre asta.

Pam respiră încet. Interesul lui Alex Ward era îndreptat mai mult spre Pam, decât spre magazin.

— Nu sunt sigură că o să vin, Liz. Am atâta de lucru.

Liz o întrebă direct:

— Fugi de Alex?

— Să zicem doar că e mai bine să nu-l văd prea mult, acum. Viața mea și așa nu e-n regulă, și el încearcă s-o complice și mai mult.

— Cam așa e. Mă îngrijesc eu de prânz. Doar un lucru, Pam, Alex e un om foarte insistent.

Pam îi adresă lui Liz un zâmbet trist:

— Știu!

•

Connie îl conduse pe Jordan Lee și pe avocatul lui, Mark Harrelson, în biroul lui Bobby și-i pofti să ia loc. Connie stătea la o parte, atentă, cu carnetul de note la îndemână. Când toți se făcură comozi, puse un plic pe birou, în fața lui Bobby.

— Bennett al tău a verificat contractele? întrebă Jordan.

Era un om de vârstă mijlocie, șters, cu o expresie înfometată și avidă pe fața lui osoasă. Oamenii aveau tendința să-l subestimeze, dar bogăția și proprietățile lui în continuă creștere dovedeau că ei greșeau.

— A spus că sunt în regulă, replică Bobby.

Harrelson era încântat.

— Atunci nu avem niciun motiv să amânăm semnarea, nu-i așa? Aveți cu ce plăti avansul, bineînțeles?

Bobby privi la Connie, care-și îndreptă ochii spre plicul de pe birou.

— Da, spuse el, circumspect. Un cec de încasat în numerar în valoare de cincizeci de mii.

— Restul, spuse Mark Harrelson, cu tonul plastic pe care-l adoptă atâția avocați, se va plăti la începutul forării – sau la cerere.

Jordan își drese glasul:

— Cel mai probabil că vor trece două, poate trei luni până să se întâmple asta.

— Cel mai probabil, spuse Bobby, sec. O facem?

Contractele trecură de la unul la altul pentru semnături.

— Trebuie să-ți spun, Bobby, băiatule, spuse Jordan,

expansiv, că nu faci nicio greșeală. Simt asta. O să iasă o groază de bani din afacerea asta, pentru amândoi.

După ce se semnară toate copiile, Jordan și Bobby își strânseră mâinile peste birou.

— Mă bucur că facem iar afaceri împreună, Jordan.

— Doar atâta timp cât ai să fii tu președinte. Dar nu voi face niciodată afaceri cu fratele tău, Bobby. Niciodată, ți-o spun pe șleau.

Bobby se pregăti să răspundă, dar se gândi mai bine și tăcu.

— Mai ținem legătura, spuse el.

— Baftă.

— Mulțumesc încă o dată, Jordan.

Bobby îi conduse, apoi se întoarse brusc cu fața la Connie. O expresie de îngrijorare îi încrețea fața, altfel liniștită.

— Bobby, ești sigur că ai făcut bine?

— Sigur. Este ceea ce trebuia să fac.

— Dar, de fapt, nu ai banii.

— O să-i am la timpul cuvenit.

— N-ar fi trebuit să-i spui lui Jordan?

— Și să-l fac să renunțe la afacere, așa-i? Ei bine, nu! Aceasta e cea mai bună soluție pentru binele companiei.

— Ce-ai să faci când va trebui să achiți restul?

Bobby, mai îngrijorat decât lăsa să se vadă, și mai necăjit de felul în care încheiase această afacere, se așeză la loc, la birou, de parcă ar fi ancorat într-un port sigur și protector.

— Am aproape trei luni până atunci. Într-un fel sau altul, am să fac rost de toată suma, cu mult mai înainte.

— Și, spuse ea tărăgănat – dacă îți cere fondurile înainte de asta?

Era o întrebare pe care și-o pusese și Bobby, o întrebare la care nu putuse să răspundă și nu voia să se gândească.

• Capitolul 19

Jock nu simțea nicio supărare. Trei pahare de tărie, băute pe îndelete, înainte de masă, spălaseră tensiunile și tribulațiile

de peste zi și îl lăsară satisfăcut, dacă nu chiar fericit. Dar, ca unui om obișnuit de mulți ani să reziste la alcool, creierul continua să-i funcționeze eficient. Fusese întotdeauna capabil să se gândească la mai multe probleme deodată; din acest punct de vedere, anii nu-i diminuaseră abilitatea. Împrospătându-și băutura cu o nouă porție de Bourbon de calitate, diluat subțire cu apă și puțină gheață, se întoarse cu fața la J.R. și Bobby, care stăteau de partea cealaltă a sufrageriei. Îi măsură pe fiecare din ei din cap până-n picioare, cu bărbia în piept, cu ochii îngustați și reci, ca și cum ar fi căutat răspunsuri fără cuvinte la întrebări pe care încă nu le exprimase.

— Am luat azi masa cu Punk Anderson, începu el. Punk e un om care aude multe. Mi-a spus ceva interesant.

Un zâmbet vag servil, apăru pe fața netedă a lui J.R.

— Și ce anume, tată?

Jock pronunță cuvintele unul după altul, o succesiune de sunete baritonale, care făceau să vibreze sensibilitatea ascultătorilor.

— Se pare că Jordan Lee și niște băieți din cartel s-au reunit ca să încerce o mică aventură de extracție în Golf.

J.R. își ridică sprâncenele, surprins. Bobby își încrucișă brațele, și se strădui să-și păstreze calmul.

— Ce chestie! se miră J.R. Bănuiesc că toate tânguielile și toate plânsetele pentru afacerea mea din Asia, n-au fost chiar întemeiate, la urma urmelor.

— Poate că nu, răspunse Jock. De fapt, m-am simțit cumva prost când am auzit de afacerea asta. Altădată am fi lucrat împreună.

Bobby se hotărî să vorbească:

— E bine să fie cunoscut adevărul, tată. Suntem alături de ei în afacerea din Golf.

J.R. îi aruncă lui Bobby o privire iute; cum naiba de se putuse întâmpla asta?

Jock întrebă nedumerit:

— Despre ce-mi vorbești, Bobby?

— Jordan mi-a oferit o parte din afacere. Ewing a intrat cu

douăsprezece milioane de dolari.

Jock își țuguie buzele, într-o admirație tăcută.

J.R. sări:

— La naiba, Bobby! Dacă ai avut destui bani să intri în afacere cu Jordan, de ce-ai sărit așa la tata că a investit într-un proiect care însemna așa de mult pentru el?

Bobby răspunse, cam prea iute:

— Pentru că aceia erau banii pe care contam pentru Jordan.

— În cazul ăsta, spuse J.R., escamotând, nu suntem implicați în nicio afacere cu Jordan.

— Ți-am spus că suntem, mi-am dat cuvântul.

— E-n regulă, mi-ai spus. De unde banii?

Bobby se fâțâi în scaunul lui. Afacerea cu Jordan Lee și cartelul era vitală pentru interesele Ewingilor, acum și în viitor. O singură mișcare greșită și nu numai că era pierdută, dar și el ar fi căzut rău față de Jordan și ceilalți – și ceea ce era mai rău, față de tatăl său.

— Mă descurc eu, zise el cu jumătate de gură.

— Mai bine ne-ai explica, spuse Jock, morocănos. Ce faci, mai exact?

— Am trei luni să adun banii ăștia.

J.R. continuă să acuze. Își sesizase marea șansă de a marca un punct contra lui Bobby și voia să se folosească de ocazie.

— După cum ne spui, înseamnă că te-ai aventurat în afacerea cu cartelul fără bani și fără să ai idee de unde să-i iei.

Bobby simți că-și pierde cumpătul.

— Ți-am spus că am timp să-i adun.

— Ceea ce aș vrea să aflu, mormăi Jock, este cum naiba de a ajuns compania într-o situație atât de proastă încât faptul că am luat zece milioane pentru proiectul meu cu pământul v-a adus la așa o strâmtoare?

Bobby protestă:

— Suntem în formă bună. Doar că n-aveam bani lichizi, asta-i tot.

J.R. izbucni într-un râs batjocoritor:

— Nu pot să cred că ai făcut tâmpenia să semnezi pentru

afacerea asta, fără să ai bani în numerar ca s-o acoperi.

Jock ridică mâna:

— Opriți-vă. Nu folosește la nimic să vă certați pentru asta. Ceea ce este important este că Bobby a reușit să participe la afacerea cartelului. La naiba, trei luni înseamnă destul timp să adunăm capitalul ăsta.

Lui J.R. nu-i plăcu neașteptata întorsătură a lucrurilor. Ultimul lucru la care se aștepta era ca Jock să-i ia apărarea lui Bobby.

— Adevărat, zvârli el, fără să-și ascundă mânia. Trei luni! Asta înseamnă o groază de timp. Orice e posibil în trei luni. Și se grăbi să iasă din încăpere.

Bobby și Jock îl priviră cum pleca, fiecare pierdut în propriile gânduri, până ce Bobby spuse cu voce înceată:

— Am să adun banii, tată. Poți să fii sigur de asta.

Jock dădu din cap, aprobator, dar fără bucurie. O mare parte din el dorea să nu fi auzit niciodată de Ewing Oil.

•

Stând întinsă în pat, lângă Mitch, Lucy radia de mulțumire. Dragostea ei pentru el era o forță crescândă, vitală, și voia să-i placă în toate felurile posibile în care o femeie putea să-i placă unui bărbat; o privire iute îi spuse că se afla pe drumul cel bun ca să-și atingă scopul. Mitch arăta mulțumit, încântat și epuizat. Ea îi atinse coapsa goală pe sub pătură.

— Dacă mâine dimineață o să mergem să le întâlnim pe mama și pe sora ta, mai bine m-aș duce acasă să dorm puțin.

— Nu-i nicio grabă.

Mitch stătea întins pe spate, cu ochii închiși, cu pieptul lui frumos, puternic, coborându-i-se și ridicându-i-se ușor.

— Crezi că o să le plac?

— Ești dintr-o lume cu totul diferită, Lucy, dar de îndată ce te vor cunoaște, or să te placă mult.

— Și eu sper. Sunt așa de nervoasă. M-am întrebat toată ziua cum ar trebui să mă îmbrac.

— Simplu. Așa vor fi și ele.

— Păi, bineînțeles. Oh, apropo, am rezervat camere pentru ele la Fairview Hotel.

Mitch se ridică în coate.

— De ce-ai făcut asta?

— Nu pot să stea aici, cu tine. Abia e destul loc pentru o persoană.

El încercă să fie răbdător.

— Lucy, am crescut într-un loc pe jumătate cât ăsta. Nu cred că mama a fost vreodată în viața ei la vreun hotel.

— Atunci a sosit timpul să fie acum.

Mitch se îndreptă de spate, cu ochii lucind și vocea aspră:

— O să stea aici!

Lucy nu mai spuse nimic. Fața ei de copil era îmbufnată. I se părea că de câte ori încerca să facă ceva bun pentru oameni, era umilită. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Mitch încercă să argumenteze:

— Ca să fiu sincer, apreciez ce-ai făcut. A fost într-adevăr frumos din partea ta, dar le cunosc și pe ele. Amândouă se vor simți mai bine aici, mai la ele acasă. Eu o să dorm la Rod Dexter, în hol.

Lucy privi în jur:

— Uite, îți spun un lucru – nu pot aștepta până ne căsătorim ca să plecăm de aici. O să găsim o locuință în care să ne putem mișca.

— Ți-am spus de mai multe ori. Locuința asta mi-o pot permite, așa că aici vom locui.

Lucy, râzând, se dădu jos din pat și începu să se îmbrace.

— Cred că glumești!

Dacă s-ar fi uitat la Mitch, și-ar fi dat seama din expresia hotărâtă a gurii lui că nu glumea. Absolut deloc. Era un om care citea clar viitorul și îl percepea plin de dificultăți.

•

Pamela, în sufragerie, își lua cafeaua de dimineață, când apăru Bobby, venind de afară. Se salutară rigid, formal.

— Te-ai sculat devreme, spuse ea.

— M-am plimbat cu mașina. Nu dorm prea bine în ultimul timp.

— Am observat și eu. Pot să te ajut?

— Nimeni nu mă poate ajuta. Am o groază de treburi.

Încerc să pun în ordine niște probleme.

Pam se strădui să-și ascundă frustrarea pe care o resimțea, sentimentul de neajutorare, de inutilitate.

— Erau vremuri, spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele, în care dacă aveai o problemă, o discutam amândoi. Nu se mai întâmplă asta. Ai reușit să mă îndepărtezi, Bobby.

— N-ai dreptate.

— Dar e adevărat. Trăim împreună. Dormim în același pat și, uneori, ne iubim – deși nu prea des în ultimul timp – dar trăim de parcă am fi străini. Nu comunicăm.

— Vorbim.

— Vorbim, dar niciunul din noi nu spune ce-l doare mai mult.

— Astea sunt probleme de afaceri.

— Văd. Toate problemele tale se leagă de conducerea lui Ewing Oil, și nu crezi că eu pot înțelege ceva din asta.

— Nu-i așa. Știi că-ți apreciez părerea.

— Oare!

— Doar că trebuie să le rezolv de unul singur.

— Frumos, spuse ea rece. Rezolvă-le. Și continuă, întorcându-se cu spatele la ușă: Toți avem probleme, Bobby. Credeam că ar fi fost mai bine dacă încercam să le rezolvăm împreună. Evident, m-am înșelat.

Bobby rămase singur la masă, privind într-o cană de cafea care se răcea prea repede. Un om care nu-și găsea nicăieri fericirea, un om care se rătăcise.

•

Mitch și Lucy așteptau să coboare pasagerii. Ajunseseră la aeroportul Fort Worth din Dallas doar cu un minut mai înainte, presupunând că avionul o să întârzie. Se înșelaseră; avionul sosise la timp.

— Arăt bine?

— Lucy, arăți minunat.

— Ești sigur?

— Sunt sigur. Privește! Iată-le!

Arliss Cooper, mama lui Mitch, trecuse de patruzeci și cinci de ani; o femeie care odată fusese frumoasă și acum arăta

matură cu părul ei blond pal. Avea aspectul cuiva care muncise toți anii ăștia ca să-și câștige existența. Era îmbrăcată ordonat, curat, dar fără stilul acela sofisticat, care necesită muncă și atenție la detalii.

Afton, sora lui Mitch, era cu totul altă poveste. Deși nu prea era îmbrăcată după ultima modă, fata anunța o sexualitate precoce prin corpul care începea să se maturizeze, arătându-și feminitatea. Chiar atunci când ea și mama ei se îndreptau spre Mitch și Lucy, privirile bărbaților o căutau, examinând-o cu un interes aparte. Chiar dacă ea observase că e privită, nu lăsă să se vadă. Arbora un aer de o prefăcută inocență ce se oglindea în ochii ei mari și în mișcări. Era genul de fată care provoca o impresie deosebită asupra psihicului bărbaților. Și toate acestea, fără efort – sau cel puțin așa părea.

— Mitchell! strigă Arliss, și se grăbi să-l întâmpine urmată îndeaproape de Afton. Urmară îmbrățișări și saluturi și lacrimi și examinări intense.

— Lasă-mă să te privesc, Mitchell!

Mamă și fiu se îmbrățișară iarăși.

— Lasă-mă să te privesc! spuse iarăși Arliss.

Mitch râse, apucând-o pe Lucy și împingând-o în micul grup, strâns unit.

— Mamă, ea este Lucy. Mama mea și sora mea, Afton – Lucy.

Lucy era teribil de speriată și știa asta. Întâlnirea asta era așa de importantă pentru ea! Dorea cu disperare să fie acceptată și aprobată de familia lui Mitch. Zâmbi, nesigură.

— Doamnă Cooper, Afton…

— Bună! spuse Afton, radioasă.

— Mă bucur să te cunosc, Lucy, spuse Arliss, cu bunăcuviință. Mitch ne-a scris o mulțime de lucruri despre tine.

Mitch zâmbi.

— Nimic de bine.

— Pariez, spuse Lucy, încercând să continue gluma.

Arliss interveni:

— Hai, Mitchell, termină cu jocul ăsta. N-a spus decât

lucruri frumoase despre tine, Lucy. Și arăți de parcă tot n-ar fi spus destul.

— Oh, mulțumesc, doamnă Cooper.

— Hai, mamă, spuse Mitch. Ai răsfățat-o destul pe Lucy.

Afton nu se mai putu stăpâni:

— Chiar ai atâția bani?

— Afton! spuse Arliss cu severitate.

— Voiam doar să știu, i-o întoarse fiică-sa, fără regrete.

— Eu n-am mulți bani, spuse Lucy, dar familia meu e plină.

Afton râse:

— Sună bine.

Arliss spuse:

— Lucy, indiferent de ce prostii vorbește băiatul ăsta al meu, nu-i niciun motiv să fii supărată pentru că ai bani.

Mitch se înroși.

— Mamă, trebuie să fie o sută de lucruri despre care am putea vorbi, în afară de bani!

Apoi le conduse dincolo de ieșire.

— De ce nu ne povestești despre nuntă? întrebă Afton. Pariez că o să fie ceva teribil.

— O să vă luăm bagajele, spuse Mitch. Nu vreau să întârzii la școală.

— O să te duc eu cu mașina, sugeră Lucy, apoi le duc pe Arliss și pe Afton la apartamentul tău, Mitch.

Afton mergea la pas cu Lucy.

— Știi, de când Mitch ne-a scris despre nuntă, am început să citesc despre familia ta.

— Nu da vina pe mine pentru ei. Apropo, sper că ai să vrei – știi, mi-ar place să fii una din domnișoarele de onoare.

— Dumnezeule, se fandosi Afton. Ar fi splendid!

• Capitolul 20

Fiicele din Alamo, gătite cu tot dichisul din timpul zilei, se adunaseră pe patio-ul de la Southfork. Fuseseră aduse scaune și, în spate, fusese așezat un bar și un bufet pregătit cu tot ce

și-ar fi dorit. Sue Ellen și Miss Ellie îl ascultau cu atenție pe Cliff Barnes.

— Dacă hotărâți dumneavoastră ceva, ceilalți vă vor urma, spunea Cliff, făcându-și vocea mieroasă. În numele conștiinței colective a marelui stat Texas, sunt sigur că veți realiza rațiunea menținerii regiunii Takapa în sălbăticia primordială de care generații de texani au avut privilegiul să se bucure până acum.

Urmară niște aplauze de politețe, iar Cliff așteptă să se potolească.

— Vreo întrebare?

Una din doamne își ridică mâna și se scula în picioare.

— Cu toate celelalte probleme ale statului, de ce își pierde atâta timp senatorul Culver, încercând să salveze o mlaștină?

Se ridică un murmur aprobator. De data asta, Donna Culver interveni.

— Unul din lucrurile cu care noi, texanii, ne-am mândrit întotdeauna a fost dragostea pentru pământ. În ultimul timp, Texasul a avut parte de o avalanșă de constructori, care încearcă să transforme Texasul într-un vast complex. Dave Culver simte că este de o importanță vitală să-i oprim să construiască în regiunea Takapa. Știe că ceea ce încearcă el să facă poate părea unora nepopular, dar așa cum spunea tatăl lui, Sam Culver, e ușor să fii de acord cu mulțimile. Un bărbat adevărat spune nu, chiar și când o face de unul singur. Dave Culver spune *nu* construirii în zona Takapa. Sper că nu-l veți lăsa să spună acest *nu* singur, să rămână singur.

Aplauzele fură mai intense de data asta, și, cu o mișcare bruscă a capului, Cliff îi făcu semn Donnei că timpul pentru discursuri se sfârșise. Se amestecară în mulțimea de femei, reînnoind vechi cunoștințe, făcând altele noi.

Donna se alătură unui mic grup din care făcea parte și Miss Ellie. Se salutară.

— Mi-a plăcut discursul tău, Donna. Sam ar fi fost mândru de el.

Donna râse.

— Mi-e martor Dumnezeu că am ascultat destule discursuri

de-ale lui. Sunt convinsă că ar fi susținut problema asta cu aceeași tărie cu care o susțin eu și Dave.

— E greu să nu fii de acord cu ce spui.

— Sper să putem conta pe sprijinul tău, Miss Ellie. Ai un cuvânt greu de spus printre aceste doamne.

— Nu știu dacă este așa, dar voi face tot ce pot atunci când am să am posibilitatea.

La bar, cu un pahar de sifon în mână, Sue Ellen stătea privind mulțimea de femei de pe patio și de pe pajiștea din spate. Îl văzu pe Cliff Barnes croindu-și drum prin mulțime, îndreptându-se în direcția ei. Pentru o clipă se gândi să-l evite, dar rămase pe loc. Nu era niciun motiv să-l evite la această ultimă întâlnire.

— Sue Ellen.

Ea dădu din cap.

— Sunt surprinsă să te văd aici.

— Nu precupețesc nimic pentru o cauză bună. Arați bine.

— Asta pentru că acum sunt fericită.

— Lucrurile trebuie să meargă bine acum între tine și J.R., deși îmi vine greu să cred.

— Sunt sigură că găsești multe lucruri greu de crezut. Fără îndoială, eu și J.R. n-am fost niciodată mai fericiți.

— Îmi pare rău. Nu voiam să spun asta. Mă bucur într-adevăr pentru tine.

— Dar tu și Donna? Păreți foarte potriviți unul cu altul. Ai găsit în sfârșit pe cineva cu care să vorbești despre politică și despre putere.

Cliff ezită înainte de a răspunde.

— E o femeie deosebită, foarte puternică, foarte luminată, foarte sufletistă.

— Ce bine pentru tine. Ce bine pentru noi amândoi că ne-am găsit, în sfârșit, fiecare în parte, cea mai bună dintre lumile posibile. Privirile ei trecură peste el, căutând prin mulțime, apoi reluă: Toți par că încearcă din greu să nu ne dea atenție și eșuează lamentabil în încercarea lor. Vechile noastre păcate au nevoie de mult timp ca să se șteargă, nu-i așa?

Înainte ca el să poată răspunde, ea plecase lăsându-l cu un gust amar, de vinovăție.

•

Tom Selby, contabilul lui Ewing Oil, era un bărbat cu un cap și o inimă făcute pentru cifre. Cu Bobby, revăzuse situația financiară a companiei și acum era gata să răspundă la întrebări.

— Suntem la strâmtoare? întrebă Bobby.

— Nu, după câte văd. Veniturile de la puțuri și de la rafinărie reprezintă mai mult decât destul ca să facem față la cheltuielile operative, și arată chiar un profit frumușel.

— Dar avem probleme cu banii lichizi?

— Temporar. Avem ceva bani în numerar, dar nu chiar destul pentru ceea ce vrei să faci tu, Bobby. Și avem prea puțin de vândut fără să afectăm producția de petrol. Oh, da, compania se află într-o formă bună, atâta timp cât nu-ți asumi nicio cheltuială majoră.

— Concluzia este că nu există nici e posibilitate să obțin repede douăsprezece milioane de la Ewing Oil?

— Nicio posibilitate, îmi pare rău.

— La naiba!

— Ce intenționezi să faci, Bobby?

Bobby îl privi îndelung, tăcut.

— Oh, să-i obțin de undeva, bineînțeles.

Întrebarea la care nu era capabil să răspundă, era de unde să obțină banii ăștia. Și când? Dintr-o dată, cele trei luni îi părură a fi un timp teribil de scurt.

•

Jock și J.R. se întorceau de la barul din Braddock, făcând eforturi vizibile pentru a se ține bine pe picioare, traversară clătinându-se strada, îndreptându-se spre Red's Service Station, unde era parcată mașina lui J.R.

— Trebuie să-ți spun, băiete, vorbi Jock, că ții foarte bine la băutură.

— Nu mai bine ca tine, tată.

— Ai băut aproape cot la cot cu mine.

— Cineva trebuia să rămână sobru și să conducă.

Râzând și bătându-se cu palma pe spate, ajunseră la stație chiar în clipa în care Red se pregătea să închidă.

— Mașina mea e gata de plecare? întrebă J.R.

— Gata, și cu plinul făcut.

— Mai bine ne-ai conduce tu acasă, Red, spuse Jock. Niciunul din noi nu se ține prea bine pe picioare.

— Nu, mulțumesc, Jock.

— Doar am glumit, Red.

— Bine, spuse Red, supărat. Nu v-aș conduce fiindcă astăzi nu am dispoziție să fac favoruri unui Ewing,

Jock se încruntă.

— Ce ți s-a întâmplat, Red?

— Ah, nu-i vina ta, Jock, nici a ta, J.R. E a lui Bobby.

Toate simțurile lui J.R. se ascuțiră, atente.

— Ce-a făcut Bobby?

— Știi, am cumpărat gazolină de la rafinărie cu mult înainte de a o prelua Ewing Oil.

— Și? întrebă Jock.

— Și am vorbit cu Brady York, distribuitorul meu. Brady a spus că Bobby a ridicat prețurile cu doi dolari pe baril.

Jock se încruntă.

— Toți ridică prețurile; știi asta. Doar ca să țină pasul cu costurile petrolului brut.

— La naiba, n-au nimic de-a face cu costurile petrolului brut. E doar pentru a obține bani mai mulți și mai repede. Dar Brady a refuzat să plătească.

— Și apoi?

— Sunt zvonuri că Bobby a planificat să nu ne mai furnizeze nouă petrol și să-l vândă altundeva, la prețuri mai mari. Să mă scoată pe mine și pe restul independenților din afacere.

— Așteaptă o clipă, spuse Jock. Ewing Oil poate că umblă după profit, dar asta îi atinge pe cei de un rang cu noi. Nu există nicio posibilitate ca Bobby să te scoată, din afacere. Am fost prieteni de o grămadă de timp.

— Eu n-am simțit asta, Jock.

— Îți spun eu că dacă vreun fiu de-al meu ar face una ca

asta l-aș azvârli de la Ewing Oil mai înainte de a avea timp să clipească. Ai cuvântul meu!

— Asta e o veste bună.

Jock se îndreptă spre mașină, cu J.R. alături.

— Nu pot să mi-l închipui pe Bobby făcând un lucru ca ăsta.

J.R. consimți că nici el nu-și putea imagina un astfel de lucru teribil. Dar totuși…

— Mă lași să cercetez eu cazul, tată?

— La naiba, sigur că te las. Află ce se întâmplă și informează-mă imediat.

— Cum vrei tu, tată.

•

Apartamentul aparținea lui Ewing Oil, un loc în care să găzduiască oaspeții favoriți și partenerii de afaceri, în vizită la Dallas. Dar în dimineața aceea J.R. era acela care ocupa camera elegant mobilată, cu sofaua și scaunele moi, destinate confortului. J.R. era totuși prea ros de probleme ca să se odihnească și să se relaxeze; cu energia nervoasă a unei pisici sălbatice prinsă în cușcă, se plimba încolo și încoace, clătinându-și capul dintr-o parte în alta, pierdut în gânduri. Soneria muzicală de la ușă îl făcu să tresară. Își reveni, și se duse să deschidă. Era Jeremy Wendell, un petrolist din West Star Oil. Cei doi bărbați își strânseră mâinile și Jeremy se așeză într-un fotoliu apropiat, întinzându-și picioarele lungi, vârâte în ghete. Pe sub borurile largi ale pălăriei, îl privi pe J.R. cu o curiozitate ascunsă.

— A trecut mult timp de când am fost aici ultima oară, J.R. Ultima oară a fost când cu jocul acela grozav de pocher.

— Care te-a îmbogățit până la nesimțire, dacă-mi amintesc bine.

Jeremy râse cu plăcere la această amintire.

— A fost o noapte deosebit de plăcută pentru mine.

— Vrei să bei ceva?

— Puțin cam devreme pentru mine. Tu servește-te.

— Renunț.

— O.K., hai să trecem la treabă. De ce m-ai sunai și mi-ai

sugerat să ne întâlnim aici? Ceva greutăți, J.R.? Ceva ce nu vrei să se afle?

— Închipuie-ți că voiam doar să purtăm o mică discuție în confort și intimitate.

— Hai, las-o!

— Am auzit că i-ai făcut frățiorului meu o ofertă pentru gazolina lui.

Când vorbi, vocea lui Jeremy sună admirativ:

— Poți să nu fii la putere, J.R., dar nu ești în afară de probleme. Sau ți-a spus Bobby?

— Sunt un om care dispune de surse de informare.

— Sigur că dispui. Întotdeauna te-am admirat pentru asta.

— Bobby n-a fost niciodată una din aceste surse.

— Te cred. O.K., știi de oferta mea pentru benzină. Ce mai urmărești?

J.R. își ridică colțurile gurii.

— Cât valora oferta aceea?

— Nu cine știe ce. M-am oferit să cumpăr petrolul pe care-l rafinează el, cu doi dolari mai mult barilul decât încasează el acum.

— Mai mult decât încasa?

— Da, cu doi dolari pentru fiecare baril.

Un fluierat se auzi dinspre J.R., în timp ce făcea o socoteală rapidă.

— Și Bobby a zis nu?

— A zis nu.

— Spune-mi, Jeremy, cine ar renunța la o sută de mii de dolari profit zilnic?

Jeremy ridică din umeri.

— Contracte, așa a spus. A spus că are deja contracte pentru benzină și nu vrea să renunțe la ele.

— Nu s-a mai văzut vreodată contract la care să nu se poată renunța.

— Lucrurile nu mai sunt ca altădată, J.R. Omul se putea înțelege rezonabil cu J.R. Ewing, când era în fruntea companiei, deschis întotdeauna unei afaceri mai bune, unor câștiguri rezonabile.

— Încă te mai poți înțelege rezonabil cu mine.

Jeremy deschise larg ochii.

— Dacă poți face ceva să meargă afacerea asta, J.R., eu personal ți-aș fi foarte îndatorat. Și am o memorie bună. N-am să uit ce-ai făcut pentru mine atunci când te vei întoarce la conducerea lui Ewing Oil.

J.R. vorbi, ca pentru sine:

— Oh, mă voi întoarce. Fără îndoială. Și nu peste mult timp. Apoi își ridică privirea spre Jeremy și zâmbi subțire.

— Discuțiile despre bani îmi fac întotdeauna sete. Acum ești pregătit să bei ceva, Jeremy?

— Cum zici tu, J.R.

• Capitolul 21

Pam lucra la biroul ei de la magazin. Fața ei frumoasă arăta obosită nu atât din cauza timpului îndelungat petrecut la slujbă, cu toate stresurile și eforturile lui, cât din cauza nemulțumirii crescânde pe care o trăia în căsătoria ei. Ochii îi erau roșii, sprâncenele încruntate, iar părul, de obicei splendid coafat, era ciufulit. Când sună telefonul, sări ca arsă și răspunse plină de speranță:

— Da?

— Aici Alex Ward.

O ripostă tăioasă, iute reprimată, fu gata să-i sară de pe buze. Alex continua să încerce; trebuia să-i dai o notă bună la capitolul insistență. Și *era* un bărbat atrăgător; în altă situație, ar fi fost pregătită să-i răspundă, l-ar fi stimulat. Dar acum – ei bine, era o femeie foarte bine măritată. Mai bine zis o femeie măritată pur și simplu.

— Bună, Alex.

Propria ei voce suna surprinzător; aeriană, veselă, încurajatoare. El realiză schimbarea față de răspunsurile ei obișnuite.

— E un început bun, spuse el tărăgănat și insistent. Nu eram așa de sigur că ai să vorbești cu mine.

— Bineînțeles că am să vorbesc cu tine.

— Bine. A fost greșită prima mea impresie?

— Depinde care a fost aceea.

— Că încercai să mă eviți.

— Poate.

— Dar țin foarte mult să te văd.

— Chiar dacă nu te-aș fi evitat, Alex, nu cred că ar fi *trebuit* să te văd.

Râsul lui fu mușcător:

— Binevoiesc să trec cu vederea faptul că ești măritată.

— Eu nu binevoiesc să trec cu vederea.

Era în vocea lui o grijă seducătoare:

— Pamela, dacă căsătoria ta merge bine, n-am s-o afectez. Dacă nu, n-ai nimic de pierdut. Ia cina cu mine.

Oh, mergea bine! Își aduse aminte de zilele acelea dinainte de a-l întâlni pe Bobby și de toți bărbații aceia ferchezuiți, tineri și bătrâni, toți vorbind așa de repede, toți încercând să o impresioneze cu bogăția, cu puterea lor, cu promisiunile lor pentru o viață fericită, numai dacă…

Ce sentiment îmbătător era să-i vezi pe toți cum te doresc, să știi exact ce voiau de la tine, să știi riscurile la care erau dispuși să se expună ca să-ți placă și să te convingă să cedezi rugăminților lor. Și când o făcea – și o făcuse nu o dată – o făcea cu un sentiment de abandon, cu sentimentul de a-și dărui carnea doar pentru o clipă, de a-și satisface o dorință sălbatică și secretă, în limuzine elegante, în hoteluri de cinci stele, sau în apartamente scumpe și luxoase. Niciun loc nu-i părea prea degradant sau prea murdar; se bucura de tot, de jocul minunat și senzual în care o antrenase frumusețea feței și trupului ei.

O parte din ea era nesigură. În fiecare dimineață se pregătea pentru zi de parcă aceea ar fi fost cea mai frumoasă zi din viața ei, o zi plină de stimulente, de emoții, o zi care trebuia să-i ofere dorințe noi, recompense noi, plăceri noi – și să le aducă pe cele vechi la înălțimi nebănuite. Așa se și întâmpla și ea iubea fiecare minut care trecea. Își spunea că totul se va repeta.

Până când apăruse Bobby și descoperise – pentru întâia oară, credea ea acum – ce apropiere și ce iubire statornică poate fi, și cum poate crește ea în intensitate, între un bărbat și o femeie. Și pentru întâia oară descoperise că ceea ce se întâmplase cu Bobby în dormitor fusese tot atât de plăcut cât fusese tot restul vieții ei de până atunci. Din nefericire, în aceste ultime săptămâni și luni, de când Bobby luase conducerea lui Ewing Oil, viața ei – în pat și în afară – nu mai era ca înainte – se fărâmițase în fragmente de ceea ce fusese de obicei, din ceea ce ar fi putut fi. Apropierea nu mai exista. Comunicarea și compasiunea trecuseră – până când începuse să se întrebe dacă dragostea mai exista, dacă mai erau motive ca să mai fie împreună.

— Mergem oriunde vrei tu, Pamela. Facem tot ce vrei tu. La discreția ta.

La telefon, vocea lui Alex Ward se revărsă peste ea ca un duș cald, alinător, provocându-i o dorință după ceva mai mult, după o mulțumire felină, după senzații care s-ar fi putut abate asupra cărnii ei încordate. Își încrucișă și-și desfăcu picioarele, conștientă de faptul că coapsele ei se frecară ușor una de alta, conștientă de dorințele care i se revărsară din mijloc. O străbătu un fior – de mulțumire? De teamă? De amândouă?

— Nu, Alex. Sunt așteptată astă-seară la o cină de familie și am întârziat.

— Poate altă dată, Pamela.

— Poate, spuse ea înainte de a închide. Și își promise să lase jocul să continue. Nu avea intenția să-l vadă, să cineze cu el, să facă dragoste cu el. Ori numai amânase inevitabilul? Se cutremură iarăși și se grăbi să iasă din birou, înainte ca telefonul să sune iarăși.

•

Ewingii erau adunați în sufrageria de la Southfork când Pamela li se alătură, îmbrăcată așa cum fusese la lucru.

— Îmi pare rău că am întârziat, începu ea.

— Abia am sosit și eu, spuse Bobby, fără să se deranjeze să se ridice pentru a-și saluta soția.

Ea se duse la el, îl sărută ușor pe sprânceană și îl mângâie

pe păr. Amintirea lui Alex Ward se ținuse de ea toată după-amiaza și voia s-o îndepărteze cât se putea de repede.

— Toată lumea e aici, spuse J.R., exceptând, bineînțeles, oaspeții de onoare.

Sue Ellen gânguri:

— Păi, asta îți simplifică sarcina alegerii unui dar de nuntă pentru Mitch. Te duci la Neiman's, și îi cumperi cel mai mare, cel mai bun și cel mai scump ceas de mână cu sonerie pe care-l au de vânzare.

J.R. găsi propunerea amuzantă.

— Să le luăm la amândoi câte un ceas cu sonerie. E o idee teribilă, Sue Ellen.

— Vrea cineva să bea ceva, întrebă Jock, pregătindu-și o băutură. Nu se găsiră amatori.

Câteva minute mai târziu sosi Mitch, care nu părea în apele lui în noul lui costum, evident ieftin. În picioare purta ghete vechi, roase, care rezistaseră cu succes la toate încercările lui de a le lustrui.

— Bună, îi salută el pe toți. Îmi pare rău că am întârziat. Mi se pare…

Privi în jur, după Lucy.

— Încă n-au venit?

— Încă nu, spuse Miss Ellie.

— Lucy trebuia să le aducă. Credeam că au ajuns până acum.

J.R. zâmbi artificial.

— Nu e nimeni aici, în afară de noi, texanii ăștia bogați și vulgari.

— J.R.! spuse Miss Ellie mustrător.

— Glumeam doar, mamă. O mică glumă…

Se opri în mijlocul frazei, întorcându-și capul spre intrare. Acolo stăteau Lucy, Arliss și Afton, toate îmbrăcate de ocazie, îngrijit coafate și purtând rochii noi și frumoase. Dacă Arliss atrase priviri admirative pentru matura ei frumusețe și demnitatea înnăscută, Afton șocă de-a dreptul. Purta o rochie verde, strâns lipită pe corp, care-i evidenția fiecare linie a superbului ei trup, accentuându-i șoldurile frumoase, rotunde,

ca și pieptul plin, tânăr, cu sfârcurile îndrăznețe. O singură privire îi aduse pe toți bărbații Ewing la picioarele ei, făcându-i să-și îndrepte cravatele și hainele.

Conștientă de șocul pe care-l produsese apariția lor, Lucy fu încântată.

— Aceasta este mama lui Mitch, Arliss Cooper și sora lui, Afton! Apoi începu să turuie, făcând prezentările. Miss Ellie o conduse pe Arliss așezând-o alături de ea, pe canapea.

— Te rog, spune-mi Ellie.

— Și eu sunt Arliss.

J.R. se îndreptă spre Afton, cuprinzând-o ușor, dar ferm, cu mâna pe la spate.

— De ce nu vii aici, între mine și Sue Ellen, Afton? Hai să facem cunoștință.

— Mulțumesc foarte mult.

Zâmbetul ei fu o mostră de inocență. J.R. o așeză între el și Sue Ellen și o privi în ochi.

— Trebuie să-ți spun, Afton, că frumusețea se poartă la noi în familie.

Sue Ellen clipi odată, dar nu dădu niciun alt semn că ar fi auzit, că i-ar fi păsat, sau că ar fi înțeles. Stătea țeapănă, ascultând și privind, cu buzele despărțite în ceea ce putea fi un zâmbet vesel sau o înghețată mască a terorii.

Ewingii se comportară cum puteau mai bine, făcând ceea ce fiecare din ei știa atât de bine să facă, conversând cu farmec și aprindere, făcându-i pe străini să se simtă ca acasă la Southfork. Și Cooperii se comportară firesc, cu excepția lui Mitch. Pe măsură ce petrecerea se apropia de sfârșit devenea tot mai morocănos, mai distant și mai retras. În final, Arliss îl trase deoparte.

— Ce s-a întâmplat, Mitch?

— De ce trebuie să se fi întâmplat ceva?

— Poate că acum nu te înțeleg prea bine, dar sunt încă mama ta și te cunosc.

— Nu s-a întâmplat nimic rău.

— E vorba de rochiile astea, nu-i așa?

Mitch își strânse buzele. Ea continuă:

— Înainte de a o certa pe Lucy că a cheltuit banii ăștia pentru noi, Mitchell, uită-te bine la surioara ta. Nu mai este un copil, în caz că n-ai observat. E o femeie tânără și frumoasă și până acum n-a mai avut o rochie ca asta. Privește-o, Mitchell. E copleșitoare! Și îi place asta. O face să se simtă ca din lumea lor.

— Bineînțeles că arată teribil, dar nu *este* din lumea lor. Nici tu. Cred că nimeni dintre noi.

— Nu fi nerod, Mitchell. Lucy Ewing e o fată bună și ești norocos că vrea să se mărite cu tine. I-a făcut plăcere să cumpere lucrurile astea și mi-e martor Dumnezeu că și mie mi-a făcut plăcere s-o văd pe Afton gătită în felul ăsta. Nu vreau ca din mândrie să strici dispoziția la vreuna din fetele astea, auzi?

Mitch o căută din ochi pe Lucy. Evident, era foarte fericită, iar Afton de-a dreptul radioasă. Poate că mama lui avea dreptate.

— Și mie mi-a făcut plăcere, mamă. Doar că, oh, la naiba, doream să vă fi putut cumpăra eu rochiile acelea.

— Sigur că doreai, spuse ea, convingător. O să vină și timpul tău. Și chiar de n-o să vină, suntem amândouă mândre de tine, de ceea ce încerci să faci. Te iubim, Mitchell și știm că și tu ne iubești. Nu strica acum totul, mă auzi?

— Da, mamă.

•

În noaptea aceea, Bobby își adusese de lucru în pat; o serie de buletine despre producție și creșterea costurilor, o analiză care proiecta prețurile viitoare ale petrolului brut din țară față de cel din import și ce puteau să însemne toate astea pentru Ewing Oil. Îmbrăcat în pijama, stătea tolănit confortabil, studiind diferite documente. Când Pam își făcu apariția, ieșind din camera de toaletă, nu-și ridică privirea.

Îmbrăcată într-o cămașă de noapte scurtă, subțire, care-i sporea frumusețea fără să ascundă nimic din ea, stătea la o lungime de braț de el.

— Iubitule, nu poți să faci asta mâine?

El îi răspunse, fără să-și ridice ochii din hârtii:

— Trebuie să le rezolv acum. Am mâine dimineață o întâlnire care nu poate fi amânată.

Pam se așeză pe cealaltă margine a patului, aproape de el, punându-i mâna pe coapsa lui musculoasă și frământându-i carnea cu degetele.

— Totuși, unele lucruri nu pot să aștepte, spuse ea.

El scoase un sunet slab, intenționând s-o împace și s-o concedieze.

— Știu ce probleme te apasă, spuse ea, cu voce joasă, lingușitoare. Știu că relațiile dintre noi n-au fost prea grozave în ultima vreme.

Alt mormăit.

— Poate că în bună parte a fost vina mea. Adevărul este că n-am prea fost singuri în ultimul timp. N-am mai vorbit. Totul s-a schimbat.

Bobby făcu niște note pe marginea buletinului pe care-l citea.

— S-au schimbat? murmură el, fără prea mare interes.

— Ai avut tot timpul de lucru, până la ore târzii. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că o altă femeie a pătruns în viața ta.

— Afacerile.

— Afacerile au schimbat totul între noi.

Bobby nu răspunse. Ea se îndreptă de spate și-și adună poalele cămășii de noapte în jurul șoldurilor, cu un gest reflex; țesătura îi scoase și mai mult în evidență corpul, dar Bobby nu-i dădu atenție.

— Mi-am luat un iubit, spuse ea, pe șleau.

El o mângâie încurajator:

— Cum vrei tu, iubito.

— Mă simt foarte bine cu el.

— Dacă tu ești fericită.

Bobby se încruntă, lăsă buletinul și începu să studieze altul.

— Du-te la culcare, scumpo. Mai am de lucru cel puțin o oră.

— Noul meu iubit e capricios, pervertit, are o imaginație febrilă. Insistă să fac tot felul de figuri ciudate.

Alt mormăit. Ea îl strigă pe nume, dar el își schimbă

poziția, întorcându-se cu spatele la ea. Impulsivă, Pam se aplecă și-l mușcă tare de umăr. El țipă și se rostogoli, frecându-și umărul.

— Ei! Ce faci?

— Doar îți atrag atenția, domnule. Privește-mă!

El o privi.

— Îți place ce vezi?

— Întotdeauna mi-a plăcut.

— Știi că n-am mai făcut dragoste de săptămâni?

— De săptămâni?! Nu se poate să fie atât de mult.

— Poate mai mult. Poți să-ți amintești de când?

El încercă, însă fără succes.

— Strașnic! spuse ea sarcastic. Unul dintre noi doi doarme, Bobby Ewing, și nu cred că sunt eu aceea.

Pam se rostogoli spre partea ei de pat, îndepărtându-se de el, cu cămașa strânsă în jurul taliei. El se întinse să-i atingă coapsa rotundă, frumoasă. Ea îl lovi, îndepărtându-i mâna.

— Fără favoruri, te rog.

— Crezi că sunt favoruri?

— Și fără milă. Nimeni n-a încercat să facă dragoste cu mine pentru că îi părea rău de mine. N-am intenția să încep acum. Dacă tu nu vrei să accepți ceea ce îți ofer, sunt sigură că este cineva care vrea.

— Hai, Pam, nu-i frumos.

— Nimic, spuse ea, hotărâtă să pună capăt discuției, nu-i frumos pe lumea asta.

•

De parcă n-ar fi fost destul de apăsătoare, necazurile lui Bobby crescură dramatic în următoarea dimineață, când Jordan Lee îi telefonă, aducându-i vești noi.

— Îmi pare rău că te deranjez acasă, Bobby, dar e ceva urgent.

— Oh?

— Abia am primit un telefon din Golf. Extracția de probă a mers mult mai repede decât ar fi putut cineva să-și închipuie. Nu mai au de forat decât o mie cinci sute de picioare. Pare ca lumea, Bobby. O săptămână, poate cel mult zece zile și am

putea începe operațiile de forare. Am dat lovitura aici, Bobby. Așa că pregătește-ți banii. O să fie o afacere grozavă pentru amândoi.

— Sună fantastic.

— Și chiar mai mult decât atât. O să te mai sun.

— Voi fi pregătit.

•

J.R. aștepta nerăbdător în apartamentul Companiei Ewing Oil, abia așteptând să-și pună în aplicare planul. Aproape că nu se îndoia de faptul că Bobby va mușca momeala, făcând astfel o ultimă greșeală în ochii lui Jock, ceea ce ar fi asigurat reîntoarcerea lui J.R. în fruntea Companiei Ewing Oil.

Soneria muzicală marcă sosirea oaspetelui său. Deschise ușa ca să-l primească pe Jeremy Wendell.

— Intră, Jeremy.

Wendell părea ușor indispus.

— Ce-i asta, J.R.? La naiba, omule, am o dimineață încărcată. Nu puteam vorbi la telefon?

— Telefoanele au urechi, prietene.

— Și eu cred asta. Totuși, de ce așa devreme, de ce așa repede? Erai așa de alarmat de parcă rușii ar fi ajuns la Corpus și se îndreptau rapid spre noi.

J.R. râse fără veselie.

— O întrebare – mai ești încă interesat să cumperi produsele rafinăriei Ewing?

— Sigur că sunt, dar…

— Niciun dar. Știu cum se poate rezolva treaba.

— Ascult.

— Oferă-i lui Bobby cincisprezece milioane avans ca să semneze contractul cu tine.

Jeremy fluieră ușor.

— Cincisprezece milioane. E o sumă frumușică.

— N-ai încotro și Bobby are nevoie de suma asta – un mariaj perfect.

— Ești sigur c-o să fie de acord?

J.R. se gândi la suma de douăsprezece milioane pe care Bobby i-o datora lui Jordan Lee și cartelului.

— Oh, va fi, desigur.

— Nu știu…

— N-ai de ales, Jeremy.

— E un avans al naibii de mare.

— Așa este. Aranjează lucrurile în așa fel încât suma de cincisprezece milioane să acopere primele două săptămâni de furnizare a mărfii pe care o cumperi. N-o lungi.

— Asta înseamnă toată marfa lui Bobby, nu-i așa?

— Cam așa.

— Dar ce-i cu toate discuțiile astea despre loialitatea față de independenți? O să renunțe la prostiile astea?

— Până și loialitatea lui Bobby are un preț.

— Știe că noi doi vorbim despre asta?

— Nu, și n-aș vrea să știe.

Jeremy reținu problema, propunându-și s-o examineze mai târziu.

— Cum spui tu, J.R. Normal că-ți sunt recunoscător pentru ajutor. Un singur lucru mă cam deranjează.

— Care anume?

— Înțelegi, aceste cincisprezece milioane îi vor aduce un profit bun lui Bobby. O să-l facă să fie bine văzut de multă lume, inclusiv de tatăl tău.

J.R. își imaginează reacția lui Jock când va descoperi că Bobby îi înșelase prietenii independenții din statul Texas. Zâmbi mulțumit.

— Poate că da, fredonă el, poate că nu.

•

Patio-ul de la Southfork era decorat vesel pentru petrecerea lui Lucy. Era un bar și un bufet, deservite de servitori, o mulțime de prietene de la colegiu, îmbrăcate în rochii de zi, viu colorate, câteva femei mai în vârstă și o mulțime de daruri, încă nedespachetate. O orchestră de patru oameni cânta discret, la umbră și aerul era plin de râsete și glasuri de femei.

Afton, izbitor de frumoasă într-o rochie subțire de vară, se plimba de acolo-colo, interesată mai mult de examinarea detaliată a Southfork-ului decât de conversație. Miss Ellie o

găsi examinând mașinile parcate în apropierea garajului.

— Ai vrea să te prezint unor prietene de-ale lui Lucy, Afton? Sunt cam de vârsta ta și toate sunt foarte drăguțe și plăcute.

Afton arătă spre o mașină:

— Nu-i asta mașina lui J.R., Miss Ellie?

Miss Ellie privi în direcția indicată de Afton.

— Da, asta este, dragă. Bănuiesc că J.R. stă azi acasă.

— De ce n-a coborât să le salute pe toate doamnele astea?

Miss Ellie râse.

— La urma urmelor, e petrecerea lui Lucy. Sunt sigură că J.R. crede că nu s-ar simți în elementul lui printre atâtea femei.

— Foarte amabil din partea lui.

Miss Ellie o privi pe Afton cum hoinărea, puțin intrigată. Apoi, dând din umeri, se grăbi să le întâmpine pe Sue Ellen și Pamela. Afton intră în casă și urcă scările. Știa foarte bine ce voia, ce se aștepta să obțină – și nu se înșela. Deschise ușa camerei lui J.R. și-l găsi întins pe pat, citind.

— Oh, Dumnezeule! Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că era cineva aici, J.R.

— Nu ți-ai dat seama? se miră el, ascultând zgomotele petrecerii, care se auzeau de jos.

— Te las să citești. Cercetam doar casa.

— Intră, spuse el, ridicându-se în picioare, și închizând ușa după ea o întrebă: Te bucuri de vizita ta la Dallas, Afton?

Ea se întoarse cu fața spre el, la numai câțiva centimetri distanță.

— E un început.

— Un început pentru ce?

— Cine-ar putea spune? Cred în soartă, în destin; ce trebuie să fie, va fi.

— Dacă îți place aici, Afton, de ce n-ai vrea să rămâi?

— Și ce să fac?

— Sunt sigur că poți găsi ceva de lucru. Bați la mașină?

— Puțin.

— Cu siguranță că am putea găsi o slujbă pentru tine.

— Vrei să lucrez pentru tine, J.R.?

— Da.

— E o ofertă la care merită să te gândești. Efectiv găsesc locul ăsta încântător. Ești norocos că locuiești aici.

— Așa cred. Dar prezența ta aici a adăugat ceva la frumusețea ranchului.

— Vai, J.R., mă faci să roșesc.

— Mă îndoiesc, Afton. Nu cred că știi să roșești.

— Încerci să-mi propui ceva, J.R.?

El o cuprinse de talie. Afton stătea liniștită.

— Vreau doar să-ți spun că ești o femeie tânără și deosebit de frumoasă. Nu mi-ar place să te văd plecând, când abia ne-am întâlnit.

— Nu ți-ar răpi mult timp să încerci să mă convingi să nu plec după ce se va termina petrecerea.

— Să conving pe cineva e al doilea lucru la care mă pricep cel mai bine.

Ea râse, sprijinindu-se de el.

— Ești un om periculos, J.R. Ewing.

— Și îți place asta.

— Nu ar trebui să-mi placă?

Gura lui o atinse pe a ei și o clipă nu primi răspuns. Apoi, buzele ei se despărțiră, și îi acceptă limba, mângâindu-i-o cu a ei, apăsându-și ațâțător pântecele rotund într-al lui. Mâinile lui coborâră spre fesele ei tari, apăsându-i coapsele.

Ea se îndepărtă.

— Dumnezeule, aproape mi-ai tăiat respirația.

— Nu asta vreau.

— Nu cred că sunt pregătită să încep o discuție despre ceea ce vrei, J.R. Nu încă.

Dând înapoi, zâmbi enigmatic și deschise ușa.

— Dar în curând? – întrebă el!

— Obții întotdeauna ce vrei, J.R.?

— Întotdeauna.

— În cazul ăsta, curând, spuse ea înainte de a pleca.

•

Petrecerea se terminase. Oaspeții plecaseră toți, lăsându-și

darurile, care acum erau răspândite pe patio, pentru examinare; argint, cristal, veselă scumpă de bucătărie, și multe altele. Mitch sosise cu câteva secunde mai înainte și Lucy, țipând de fericire, îl trase după ea spre patio.

— Vino, vino, să vezi ce am primit!

Mitch privi comoara din fața lui.

— Nu-mi vine să cred.

— N-o să trebuiască să mai cumpărăm nimic câțiva ani.

Mitch râse fără prea multă plăcere.

— Va trebui să închiriem o casă să depozităm toate astea.

— Glumești, spuse Lucy, aprobator.

— Vorbesc serios. Unde o să le punem? Nici jumătate nu intră în apartamentul meu.

În apropiere, ceilalți membri ai familiei, Arliss și Afton priveau și ascultau.

— Trebuie să fiți foarte mândră de fiul dumneavoastră, doamnă Cooper, spuse J.R.

— Sunt, dar mă îngrijorează felul în care se vor descurca el și Lucy până o să-și ia diploma.

— Nu trebuie să vă faceți probleme, spuse J.R. Întotdeauna se va găsi un loc pentru Mitch la Ewing Oil.

Mitch se întoarse să răspundă, dar Jock fu acela care atrase atenția tuturor:

— N-am vrut să spun asta până acum, dar văzând cum se frământă Mitch, gândindu-se unde să depoziteze toate astea, m-am gândit că a # sosit timpul. Darul meu și al lui Miss Ellie pentru voi este apartamentul acela mare al lui Ewing Oil de la Oakridge – e destul loc acolo pentru două persoane.

Lucy țipă de încântare.

— Nu-i grozav?

— E într-adevăr foarte drăguț din partea dumneavoastră, spuse Mitch. Dar mă gândeam că eu și Lucy ar trebui să locuim în apartamentul meu.

— De ce naiba, când locuința vă așteaptă, pregătită? se miră Jock.

— N-are prea mare importanță, spuse J.R. confidențial. E doar temporar. Îndată ce Lucy își va începe viața de familie,

unchiul J.R. o să-i cumpere cea mai frumoasă casă din Preston Hollow, o casă mare, unde să poată locui împreună cu Mitch și Lucy, mama și sora lui Mitch. Ca o familie mare și fericită, cum suntem și noi.

— Oh, teribil! strigă Lucy, bătând din palme.

— Oh, da, spuse Mitch acru. Nu-i așa că suntem norocoși? O slujbă bună la Ewing Oil, un apartament frumos, o casă și mai frumoasă. Totul la locul lui așa cum se cuvine. Ce-ar putea fi mai frumos?

— Ei! spuse J.R., așteaptă un minut.

— Nu, așteaptă tu. Nu vreau slujba ta, apartamentul tău sau casa ta. Ceea ce vreau este să devin cercetător în medicină și să-mi croiesc viața de unul singur. Dacă prin căsătoria cu Lucy înseamnă să fiu legat de toți acești blestemați de bani ai Ewingilor și de puterea lor, ei bine, mă lipsesc de toate.

Cu asta, se îndepărtă furtunos, cu Lucy după el.

— Ce naiba-i asta? întrebă J.R.

Jock mârâi un răspuns:

— La naiba, mă depășește. E un băiat ciudat, ți-o spun. Vino, fiule, hai să bem ceva mai tare decât sifonul ăsta, să ne limpezim capetele.

•

Erau la bar când sună telefonul. Răspunse J.R.

— J.R. Ewing.

— J.R., aici Jeremy Wendell.

— Ai fost la întâlnire?

— Totul s-a făcut, e-n regulă. Ne-am întâlnit azi-dimineață, acum niciun sfert de oră.

— Și?

— Și ai avut dreptate. A mușcat momeala ca un pește înfometat. Semnăm contractele peste o săptămână.

— Bine, mulțumesc că m-ai sunat. Ținem în continuare legătura. Închise și-și luă paharul.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Jock morocănos.

— Un tip, în legătură cu niște petrol.

— Ceva de care trebuie să știu?

— Când o să vină timpul, tată, vei fi primul care o să știi. O

să am eu grijă de asta.

• Capitolul 22

Lucy stătea în pat, cu genunchii la gură, pierdută în gânduri chinuitoare. Ochii ei, deși uscați, erau roșii și împăienjeniți, sprâncenele arătau îngrijorare. Ușa se deschise și intră Pam, cu un capot peste cămașa de noapte.

— Am bătut, dar n-ai răspuns. Închise ușor ușa și intră în cameră. Te simți bine?

— Da. Oh, nu. Nu știu.

— Știu ce simți.

— Știi?

— Viața mea nu e așa de lină și lipsită de necazuri, cum pare privită din afară.

— Oh, Pam. Mă, simt de parcă abia mă mai țin în viață.

Pam se așeză pe marginea patului.

— Ce vrei să faci?

— În legătură cu ce?

— În legătură cu tine, cu Mitch, cu căsătoria voastră.

— Nu știu. Se pare că hotărârea a fost luată.

— Adică?

— Nu cred că Mitch o să treacă peste asta, acum, după ceea ce s-a întâmplat.

— Mai vrei să te măriți cu el?

— Oh, Dumnezeule, da.

— Atunci nu-i lăsa pe Ewingi să-ți stea în cale.

— Nu știu cum te-ai putut descurca, Pam, având în vedere felul oribil în care te-au tratat la început, când te-ai măritat cu Bobby.

— L-am iubit prea mult pe Bobby ca să-i las să ne împiedice să ne căsătorim.

— Și eu îl iubesc pe Mitch.

— Destul de mult ca să pleci cu el?

— Nu înțelegi. De când l-am întâlnit pe Mitch n-am făcut altceva decât să mă scuz că sunt o Ewing și să-i fac pe plac. N-

am să mai fac asta, Pam. Nu mai pot să continui să-mi reneg familia, numele, moștenirea. Nu mai vreau. Dacă mă vrea, va trebui să mă ia așa cum sunt – Lucy Ewing.

Pam zâmbi înțelegător.

— Te înțeleg, Lucy și orice s-ar întâmpla, am să fiu de partea ta.

•

Brady York stătea țeapăn, încercând din greu să-și stăpânească furia. Neputându-se stăpâni, își frământa mâinile și bătea nervos din picior.

— Bobby, nu cred că înțelegi în ce necaz mă aflu.

— Trebuie să mai fie și altă rafinărie de la care să poți cumpăra.

— Spune-mi care.

— Cineva…

— La naiba, omule, crezi că n-am încercat? Uite, am vrut să cumpărăm benzină și de la rafinăria Olson. Am primit ieri un telefon de la ei. Se pare că West Star Oil a cumpărat totul de la ei – tot ce aveau în stoc, fiecare blestemat de baril pe care l-au produs.

— Nu știam.

— Dacă tu nu-mi mai vinzi, sunt terminat, și la fel și cele cinci sute de stații pe care le aprovizionez. Așa că îmi închipui că va trebui să plătim cei doi dolari în plus pe baril.

Bobby își clătină capul dintr-o parte în alta.

— Brady, e prea târziu pentru asta. Sunt într-o astfel de situație încât am urgent nevoie de bani. Plătește-mi în avans și-ți fac reducere un dolar pe baril.

— Cât de mulți bani îți trebuie în avans?

— Am nevoie de douăsprezece milioane.

Brady scoase un sunet scurt, batjocoritor, care nu spunea nimic bun.

— De unde naiba crezi că aș putea lua banii ăștia?

— Încearcă, omule. Ai o săptămână, poate puțin mai mult. Nu pot aștepta mult.

— Voi face tot ce pot, Bobby, dar nu cred că am prea mari șanse, să adun suma asta.

— Îmi pare foarte rău, Brady.

Brady spuse cu asprime:

— Voi încerca, Bobby. N-am de ales.

•

Între ei stăruia sentimentul distanței. Afton și doamna Cooper împachetau în dormitor, în timp ce Mitch le privea cu o expresie tulburată pe fața lui tipică de american. Mitch realiza că tăcerea lor ascundea dezaprobarea și asta îl durea profund, căci ar fi dorit ca ele să-i înțeleagă sentimentele. În tăcerea aceea apăsătoare, vina lui părea să fie intensificată și îl cuprinse o nevoie disperată să depășească situația.

— Am să vin să vă văd în vacanța de Crăciun, spuse el slab.

— Frumos din partea ta, spuse Arliss automat.

Urmă iar o pauză penibilă, după care Mitch vorbi din nou:

— Nu înțeleg de ce vă deranjează atâta atitudinea mea.

Afton spuse fără să vrea:

— Cred că ești prost. Ce-au făcut ei așa teribil?

— Nu le pasă de ceea ce vreau eu. Au încercat să mă cumpere.

Arliss răspunse politicos:

— Nu ți s-a părut că se gândeau mai mult la Lucy decât la tine? Se preocupă de fericirea ei. A crescut în puf, având la dispoziție tot ce-și dorea. Și acum iată că vine tânărul ăsta care nu are absolut nimic și e hotărât să-și petreacă viața făcând cercetări medicale ezoterice, ce se pare că nu prea vor aduce recompense materiale. Dar asta e în regulă. Însă nu-i învinovăți pe Ewingi pentru că vor să aibă grijă de copiii lor. Și eu aș fi făcut același lucru pentru tine sau pentru Afton, de pildă.

Afton se bosumflă.

— Nu știu ce vezi tu așa grozav în apartamentul ăsta al tău. Să știi că nu-i nimic de capul lui.

Mitch închise ochii, ca pentru a-și aduna gândurile și a-și controla emoțiile.

— Nu cred că e grozav. Dar pot *să mi-l permit*. Prin urmare e potrivit pentru mine – acum. N-am spus decât că ar trebui să trăim așa cum pot să-mi permit eu, nu pe banii Ewingilor. La

naiba, noi toți am trăit cum a putut să-și permită tata.

— Ceea ce, spuse Arliss cu asprime, n-a fost prea mult. La o zi după ce a murit a trebuit să merg și să-mi găsesc o slujbă pentru ca voi doi și eu să nu murim de foame. Tatăl tău a fost un om bun și a încercat, dar n-a avut niciodată de ales. Să nu crezi nici măcar o secundă că n-ar fi acceptat un ajutor dacă i s-ar fi oferit.

— Mamă…

Arliss i-o reteză cu un gest.

— Mitchell, nu e rușine să fii sărac. Pe de altă parte, nu e niciun motiv să te mândrești cu asta.

— Nu mă mândresc pentru că sunt sărac. Doar că îmi recunosc condiția financiară și ceea ce presupune ea. Cred că am dreptate.

Afton spuse cu o voce liniștită:

— Poate că ar trebui să te gândești și la altcineva în afară de tine, de data asta.

— Gândește-te la Lucy, îi sugeră Arliss, și la ceea ce ar putea ea să vrea, la ce ar putea să fie mai bine pentru ea, pentru voi amândoi, în calitate de cuplu. Sunt de acord că nu trebuia să primești slujba la Ewing Oil. Trebuie să urmezi medicina. Dar du-te înapoi la Southfork și spune-i fetei aceleia că vrei să te căsătorești cu ea. Și dacă apartamentul acela vine odată cu ea – ei bine, e chiar atât de groaznic?

Mitch stătea în picioare, nemișcat, trecându-și ochii de la sora la mama lui, incapabil să ia o hotărâre, sfâșiat între idealuri și dorințe opuse, între dragostea lui pentru Lucy și nevoia de a-și păstra independența.

•

Miss Ellie nu putu să-și ascundă agitația, nici chiar atunci când stătea așa, ghemuită într-un colț de pe încăpătoarea sofa din sufragerie. Totul mersese rău, speranțele se transformaseră în disperare. Se simțea frustrată și mânioasă și nu știa încotro să se îndrepte și ce să facă.

Jock intră în încăpere.

— Misa Ellie, te căutam.

— Ai vorbit azi cu Lucy?

— Nu, n-am vorbit. Am încercat să am cu ea o mică conversație, dar m-a refuzat.

— Suferă, Jock. Ține într-adevăr la băiatul acela.

— Văd și eu. Dar s-ar putea să nu fie deloc potrivit pentru ea.

— De ce? Pentru că nu s-a lăsat încovoiat de puterea lui Ewing Oil? Pentru că nu vrea nimic de la noi decât să-l lăsăm în pace, să-și vadă de treabă?

— Încercam doar să-l ajutăm.

— Nu vezi că nu vrea să fie ajutat mai mult decât voiai tu când erai de vârsta lui?

Jock spuse, cu reproș:

— Ai tu oful tău personal aici.

— Admir felul în care Mitch i s-a împotrivit lui J.R. E un băiat cu principii și curaj. Îmi pare rău pentru Lucy.

— Și pentru tine însăți?

— Ce vrei să spui?

— Oare Lucy te-a indispus așa, sau faptul că Gary nu se va întoarce acasă, dacă nu va fi nicio nuntă?

O clipă, două, Miss Ellie reflectă.

— Cred că e ceva adevărat aici. Știi că îl vreau pe Gary înapoi, aici.

— Chiar dacă va veni, va pleca iar. Asta-i firea lui.

— Nu sunt așa de sigură. Am văzut că de câte ori se întorcea acasă dorea tot mai mult să rămână aici pentru totdeauna. Simțeam asta când vorbeam cu el.

— Miss Ellie, Gary e și fiul meu și îmi lipsește poate mai mult decât las să se vadă. Dar îmi place să privesc lucrurile în fața și adevărul este că nu e fericit aici. Niciodată n-a fost, niciodată nu va fi.

— Ar fi putut fi. Dacă lucrurile ar fi fost altfel aici.

— Altfel! Nimic nu va fi altfel. E prea târziu pentru asta.

— Nu voi accepta asta! Nu pot!

La intrare, apăru Ray Krebbs, cu pălăria în mână.

— Scuze, la toată lumea.

— Ești gata, Ray? întrebă Jock.

— Da, domnule, dacă și dumneavoastră sunteți.

— Vin imediat. Apoi, îi aruncă lui Miss Ellie: Îmi pare rău, Ray și cu mine trebuie să mergem la Braddock cu o afacere.

Ea privi la Ray, apoi la soțul ei.

— Dacă ai ține la Gary așa cum ții la Ray. Gary e fiul tău și al meu. Fiul nostru. Ray, ei bine…

— Îl iubesc pe Gary, spuse Jock cu o voce aspră, nesentimentală.

— Dar niciodată n-ai fost de acord cu el, nu ți-a păsat de el. N-ai găsit niciodată timp să descoperi ce era el, care erau speranțele, visele lui, cine era el. N-am să te pot ierta niciodată pentru asta, Jock.

Jock o privi cum părăsea camera, simțindu-se cuprins de durere și tristețe.

•

În biroul ei, Pamela era cu asistenta ei, Jackie. Pe un perete era un cuier plin de rochii, din care Pamela făcea o selecție atentă, încărcând-o pe Jackie cu cele alese.

— O.K., spuse ea în sfârșit, du-le pe astea la expoziție. Vin și eu peste cinci minute. Mai am câteva lucruri de clarificat aici.

— Să-i spun lui Ron să te aștepte?

— Da, n-o să întârzii mult.

Jackie plecă, trecând pe lângă Liz Craig care tocmai intra.

— Bună, Pam.

Pamela continua să pună rochiile pe cuier.

— Ce faci, Liz?

— Am nevoie de ajutorul tău. Trebuia să iau azi masa cu Harrison Page.

— Și nu poți s-o iei?

— Beneficiarii noștri de la Newport au venit chiar acum pentru o întâlnire. Nu pot să fiu în două locuri în același timp. Mă acoperi?

— Când?

— Cam într-o oră.

— Sigur.

Încărcată cu rochii, Pamela își croi drum spre ușă, dar calea îi era blocată de Alex Ward. Se opri din drum, privindu-l

cumva alarmată.

— Nu te speria, spuse el, vesel, nu mușc, doar rontăi drăgăstos și atât.

— Ce faci aici?

— Putem să vorbim, Pam?

— Nu cred.

— Doar un minut.

Pam o privi lung și cu subînțeles pe Liz.

— De unde știa că sunt aici?

— Nu de la mine.

Alex afișă un zâmbet scurt, discret. Era un bărbat sigur de el, atent la orice detaliu, îmbrăcat îngrijit, sigur pe aspectul și pe abilitatea pe care o avea de a atrage femeile. Orice rezistență era pentru el un simplu refuz temporar.

— Te-am căutat peste tot. Dacă nu erai acolo, trebuia să fii aici. O spuse ca pe o glumă.

Pamela nu râse.

— De obicei sunt aici, spuse ea brusc. Dar acum plec. Și ieși, lăsând un Alex mâhnit și o Liz admirativă în biroul ei.

— Ce faci aici? îl întrebă Liz.

— O vreau.

— Crezi că e simplu? Ei bine, cred că n-ai s-o obții. Știi că doamna are un soț. De ce n-o lași în pace?

El păru surprins de întrebare.

— Pentru că sunt obișnuit să obțin ce vreau.

•

Mitch o găsi pe Lucy stând la soare pe marginea bazinului de la Southfork. Pe jumătate adormită, ea nu-l auzi apropiindu-se.

— Lucy!

Ea se ridică, speriată.

— Credeam că studiezi, spuse ea, mai mult ca să spună ceva.

— Nu mă puteam concentra.

Lucy se ridică în picioare. Nu era înaltă, dar corpul îi era solid, puternic, cu costumul de baie strângându-i sânii mari, rotunzi și abia reușind să-i ascundă fesele musculoase.

Privind-o cum se mișca, dorința se aprinse în Mitch. Veni în spatele ei.

— Nu credeam că poate să-ți stea mintea la altceva decât la blestematele acelea de cărți ale tale.

El îi atinse spatele gol.

— La tine.

Ea se opri la marginea bazinului.

— După cum ai refuzat ofertele de serviciu, continui să cred că gândul îți este doar la cărți. Poate găsești că e greu să-ți câștigi traiul.

El se strădui să rămână calm.

— Dacă te gândești că ar fi trebuit să accept oferta lui J.R., află că mai bine aș muri de foame.

— Poate că Ewingii nu au ceea ce ți-ai dori.

— Așa e! exclamă el, ținând-o strâns, răsucind-o, astfel încât ajunse cu spatele la bazin.

— Nu vreau nimic de la Ewingi. De fapt, nici măcar nu le pot suferi numele.

Ea își puse mâna pe pieptul lui.

— De fapt, se strâmbă ea, e și numele meu. Și îl îmbrânci puternic, făcându-l să cadă în bazin. Mitch se ridică, complet ud, scuturându-se. Lucy era șocată și amuzată și puțin înfricoșată de ceea ce făcuse.

— Sunt o Ewing, îi aminti ea liniștit.

— Ei bine, spuse el, dându-și părul ud la o parte, putem schimba asta. Mărită-te cu mine și numele tău va fi Cooper.

— Chiar vrei asta?

— Vreau, în ciuda naturii tale violente.

Ea gânguri:

— Dar vei fi înrudit cu Ewingii.

— Doar prin căsătorie.

— Dar apartamentul?

— Dumnezeule, Lucy, pui o problemă dificilă. E-n regulă, apartamentul, dar nu slujbă, nu casă, până ce nu ne vom putea permite.

Un zâmbet larg lumină fața lui Lucy.

— Cred că ești sincer!

— Te măriți cu mine? întrebă el.

Lucy țipă de bucurie și sări în bazin, târându-l și pe Mitch înapoi, în apă. Când ieșiră, se sărutau.

— Da, reuși ea să îngaime. Da, da, da. Așa cum am plănuit.

— Aproape așa cum am plănuit, adăugă el.

Ea abia îl auzi.

— O săptămână și încă o săptămână și n-am să mai fiu Lucy Ewing.

• Capitolul 23

Bobby era la el în birou, dictându-i lui Connie, când sună telefonul. Connie răspunse, vorbi pe scurt și închise.

— Era Jeremy Wendell. A spus că va fi aici mâine dimineață la zece cu contractele pregătite să le semnezi.

Bobby primi informația dând din cap, sleit. Odată contractele semnate, nu mai putea da înapoi. Era indecis, îngrijorat, gândindu-se ce se va întâmpla cu Ewing Oil și cu el însuși.

Privindu-l, Connie realiză cât era de chinuit.

— I-ai spus ceva lui Jock? întrebă ea.

— Doar despre cartel și Jordan Lee.

— Nu știe că vrei să-i vinzi lui West Star Oil?

— Nu. Continui să sper că Brady York va veni cu banii și nu voi face asta.

— Și dacă nu vine?

— Atunci vom avea toți probleme.

— Tatălui tău n-o să-i placă, nu-i așa?

— Asta e puțin spus. Sper că va înțelege de ce a trebuit să procedez în felul ăsta. Știu cât de important este pentru el să se împace, cu Jordan Lee și restul cartelului. Au fost de atâta timp prieteni.

— Ca și cu Brady York.

— Da. Nu-mi place ce trebuie să-i fac lui Brady. Am încercat sa mă gândesc la orice altă modalitate – dar n-am de ales.

— Sunt sigură că tatăl tău va înțelege.

— Aș vrea să fiu și eu. E amuzant, nu-i așa, că și eu și J.R. vrem să fim bine văzuți de tata.

— Nu poate începea comparație între tine și J.R., spuse ea cu căldură.

Bobby își umplu plămânii cu aer.

— Sper că ai dreptate.

O oră mai târziu, sună Brady York. Era o notă melancolică în vocea lui.

— Am încercat, Bobby, zău că am încercat, dar nu e nicio posibilitate să adun banii ăștia.

— Aș putea să mai aștept o săptămână, Brady.

— N-ar folosi la nimic. Ar amâna doar funeraliile. Poate ți-ar place să participi la ele. Știi, Bobby, va fi multă lume prezentă. Eu și vreo cinci sute de patroni ai unor stații independente, toți ducându-ne dracului. Vom fi toți înmormântați în același timp.

— Lasă-mă să vorbesc cu cei de la West Star Oil. Deschid propriile lor stații de benzină. Vor avea nevoie de oameni care să le conducă. Pariez că o mulțime de independenți ar putea lucra cu ei.

Vocea lui Brady era uimită.

— Chiar crezi asta?

— Mi-ar place să încerc.

— Nu. Vreau să spun că nu cred că Vest Star va deschide aceste stații. Sau o doar o perdea de fum după care te ascunzi?

— Nu înțeleg.

— Am să-ți explic. West Star nu intenționează să deschidă nicio stație. Au doar un singur motiv pentru care au cumpărat rafinăria Olson, doar un singur motiv pentru care îți cumpără toată benzina – să-i elimine pe independenți. Intenționează să stocheze benzina și când prețurile vor crește suficient, s-o revândă stațiilor mai mari pentru un profit frumos. Și fără să-i deranjeze nicio concurență din partea independenților pe care-i aprovizionam eu.

— Nu pot să cred.

— Mai bine ai crede, Bobby. Vocea îi era disprețuitoare. Un

lucru e clar. Tu n-o să trebuiască să-ți faci niciodată probleme în legătură cu prețul pe care-l vei plăti pentru a umple rezervorul mașinii. Tu și Ewing Oil veți ieși bogați din treaba asta, veți obține tot ce v-ați dorit vreodată.

Bobby privi la telefonul din mâna lui, în timp ce vocea se stingea la celălalt capăt al firului. Știa că sosise timpul să-și examineze sufletul, să se gândească la tot ce făcuse, la tot ce încercase să realizeze. Dacă Brady York avei dreptate – nu, nu putea să aibă, își spuse el pentru sine. Sau putea?

•

Gary și Valene ieșiră din aeroportul Fort Worth din Dallas și-i descoperiră pe Miss Ellie și Jock așteptându-i cu mașina. Miss Ellie se repezi înainte să-și îmbrățișeze fiul.

— Sunt atât de bucuroasă să te văd, spuse ea cu ochii în lacrimi.

— Și eu, mamă. Bună, tată.

— Ce mai faceți voi doi? întrebă Jock, morocănos.

— Valene, arăți minunat, spuse Miss Ellie.

— California îmi prieste – Valene își aruncă ochii în jur. Lucy nu-i aici?

— E la ranch – spuse Jock. Voia să vină, dar…

— Avea de făcut o ultimă probă la rochie, explică Miss Ellie. Și mai sunt o mie și una de lucruri de făcut.

Valene înțelese.

— Cum e băiatul?

— Lucy e mândră de el. O să-ți placă.

— Sunt nerăbdătoare să-l cunosc, spuse Valene. Și abia aștept s-o văd pe Lucy.

— Mă duc să iau bagajele, spuse Gary.

— Merg cu tine, spuse Jock, trecându-și un braț peste umerii fiului lui, strângându-l puternic. Mă bucur că te văd, fiule.

— Și eu mă bucur că te văd, tată.

Rămase în urmă, Miss Ellie și Valene trăiră un moment de jenă. Fiecare realiză că voia ceva diferit pentru Gary: Miss Ellie voia să rămână la Southfork sau cel puțin în Texas, iar Valene știa că el nu se putea adapta, la viața de acolo. Valene

rupse tăcerea:

— Îmi pare rău că n-am fost să vă ajut la pregătirile de nuntă.

— Ceea ce contează, este că ești aici, acum.

— Povestește-mi despre Mitch și Lucy. Nu știu aproape nimic despre el.

— Ce ți-a scris Lucy?

— Doar că e frumos.

Râseră amândouă. Miss Ellie spuse:

— E mult mai mult decât atât. Vei descoperi că e un tânăr strălucitor, deștept, și foarte puternic.

— Exact ca bărbații din familia Ewing.

— Nu-i chiar așa, răspunse Miss Ellie, și asta ar putea deveni o problemă.

•

Ceasul de pe noptieră arăta orele unu și un sfert, când Bobby intră în vârful picioarelor în dormitor. Luminile erau stinse și Bobby scoase un oftat de ușurare, fiind sigur că Pam dormea. Dar se înșela. Ea se ridică și aprinse o lumină.

— N-am vrut să te trezesc, spuse el.

— N-am putut dormi. Te simți bine?

— Nu voiam să întârzii atât. S-au culcat deja toii?

— Toți, în afară de tine.

— E târziu, nu?

— Știai că azi sosesc Gary și Valene. N-ai putut veni la timp acasă ca să-i întâmpini?

Bobby începu se dezbrace.

— Am avut probleme, Pam. Ale naibii probleme.

— Miroși ca o fabrică de bere.

— Cred că am băut vreo câteva.

— Și ești murdar de ruj pe obraz.

El își atinse reflex obrazul.

— Oh, trebuie să fie de la Connie. Am băut un pahar cu ea și m-a sărutat de la revedere.

— Înțeleg.

— E adevărat.

— Dacă spui tu.

— N-am făcut nimic rău.

— Cu fiecare zi ce trece semeni tot mai mult cu fratele tău.

Uluit de observație, Bobby se îndreptă de spate.

— Nu-i adevărat!

— Dacă aș fi vrut să mă mărit cu J.R., spuse ea rece, m-aș fi măritat cu el și nu cu tine. Nu mai ești tu. Nu m-am așteptat niciodată la transformarea asta și trebuie să-ți spun, Bobby, nu intenționez s-o mai tolerez. Nu te mai recunosc, spuse ea cu amărăciune, dându-se jos din pat – și niciodată nu mi-a plăcut să dorm cu un străin. Și ieși valvârtej din dormitor, lăsând în urmă un tânăr istovit și nefericit.

•

Aproape în același timp, Valene, incapabilă să adoarmă, se plimba afară, pe patio. Cerul nopții era adânc, negru și presărat cu incredibil de multe stele. O siluetă familiară, jos, pe marginea bazinului, îi atrase atenția, și se îndreptă spre ea.

— Lucy.

— Da, mamă.

— Nu poți dormi?

— Uff. Mă tot gândesc la ziua de mâine, la felul în care se va schimba mâine totul, la cât de diferită va fi viața mea când voi fi căsătorită cu Mitch.

— Nici eu n-am putut dormi.

— Ești fericită că mă mărit, nu-i așa?

— Bineînțeles că sunt. Doar că pare atât de ciudat. Atâția ani n-am fost cu tine și acum am iarăși o fiică, dar nu o fetiță, ci o tânără doamnă, pe punctul să se mărite.

— Nimic nu se va întâmpla între noi, mamă.

— Totul se schimbă. Dar între noi două, doar spre bine. Vei locui departe de Southfork și ne vom vedea mai des.

— Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu din ce ar trebui să știe o soție. N-a trebuit niciodată să curăț o cadă de baie, să fac un pat, sau să…

— Ai să le înveți când va fi cazul.

— Sper.

— Să gătești, să deretici și tot felul de lucruri din astea. Și eu am făcut asta când m-am măritat cu tatăl tău. Apoi am

venit aici și m-am simțit ca un pește pe uscat. Am sentimentul că totul s-a petrecut foarte demult. Am sentimentul că sunt un milion de lucruri pe care o mamă ar trebui să le spună fiicei într-un moment ca ăsta – cât de fericită este pentru fiica ei, cât de mult o iubește. Oh, Lucy, eu și tatăl tău vrem atât de mult să fii fericită.

— Știu asta, mamă.

— Cel mai important lucru este să nu-i lași pe Ewingi să intervină între tine și Mitch. Trebuie sa uiți tot ce ți s-a întâmplat mai înainte. Iei viața de la început și nu trebuie să te intereseze decât ceea ce este bine pentru tine și pentru Mitch. În rest, nu acorda atenție altor lucruri.

— Nimic nu se va interpune între noi. O să am grijă de asta. Vreau să rămân soția lui Mitch până la moarte.

— Amintește-ți că ai spus asta. Să-ți amintești în fiecare zi când vei fi căsătorită ce ai simțit în noaptea asta pentru Mitch. Uneori – și poți să crezi asta – uneori vin zile și nopți grele, și dacă-ți amintești ce simți în clipa asta, lucrurile se vor limpezi. Luptă pentru ceea ce merită și vei obține. Așa te sfătuiește mama ta, Lucy – să-ți aminteai ce simți în clipa asta.

•

Gary înota încet, fără să se grăbească, bătând apa cu lovituri lungi, puternice și relaxate. Era evident că se bucura să înoate în dimineața aceea în bazinul familiei. Nu-l observă pe Bobby până ce fratele său nu ajunse să înoate alături de el.

— Hei, omule, ești un pericol pentru un înotător neatent.

— Bună, Gary.

— Cum te simți?

— Mahmur, mă doare capul, m-am certat azi noapte cu nevastă-mea și gura îmi miroase ca o groapă de gunoi.

Gary, râzând, se ridică pe marginea bazinului.

— M-am simțit și eu așa. De mai multe ori.

— Îmi pare rău că n-am fost aseară acasă să te întâmpin.

— E-n regulă.

Ieșiră din bazin și începură să se șteargă cu prosoapele.

— Cum merge treaba, Bobby?

— Dacă n-ar merge mai bine, m-aș omorî.

— După cum am auzit, exact asta încerci să faci. Nimeni nu lucrează douăzeci și patru de ore pe zi.

— La început a fost altfel.

— Atunci, ce s-a schimbat?

— Totul. Credeam că va fi simplu să conduci o companie de petrol. Doar să fii onest și deschis cu toți. Nu credeam să fie nevoie de ceartă și minciună ca să conduci Ewing Oil.

— Ți-ai schimbat părerile despre asta?

— Nu știu ce mai cred acum. De fapt, încerc să nu-mi schimb punctul de vedere, dar…

— Dar?

Bobby se îndreptă spre patio, cu Gary alături.

— Numai că încep să văd cum poate J.R. justifica unele lucruri pe care le-a făcut.

— Cred că înțeleg.

— Ceea ce am făcut, continuă Bobby, cu o notă evident descurajatoare în voce, este că am tot spus că am făcut totul pentru binele lui Ewing Oil. Probabil că mai urau și alte căi.

— Dacă le poți găsi. Întrebarea care-mi vine în minte este – dacă merită Ewing Oil, în mod real, toate astea?

— Mi-am pus aceeași întrebare și n-am putut răspunde. Dar intenționez să găsesc alt mod de a proceda.

— Dacă există.

•

Câteva minute mai târziu, J.R. și Sue Ellen apăreau pe patio, îndreptându-se spre bazin.

— Ei bine, spuse Sue Ellen pentru a treia oară, se pare că ziua cea mare a sosit.

— Din mai multe puncte de vedere.

— Ce vrei să spui?

— Asta înseamnă că astăzi lui Bobby o să i se dea papucii de la Ewing Oil pentru totdeauna.

— Pari foarte sigur de tine.

— Sunt, și de ce nu? Astăzi o să semneze contractul cu West Star Oil. Când tata va afla despre asta, Bobby va cădea în dizgrație.

— Și dacă nu semnează?

— Va semna. Trebuie. Dacă n-o face, pierde afacerea cu Jordan Lee, și tata nu-l va ierta sub nicio formă. Bobby e prins între două pietre de moară. Indiferent de ce va face el, J.R. se va întoarce la Ewing Oil, pe treapta cea mai de sus a scării.

— Și eu, care credeam că te simți așa de bine doar fiindcă micuța Lucy se mărită.

• Capitolul 24

Cliff Barnes își deretica apartamentul când sună soneria. Fu surprins s-o descopere pe Donna Culver așteptând.

— Nu mă așteptam să vii.

Ea zâmbi fermecător.

— M-am gândit să-ți dau o ultimă șansă să vii la nuntă cu mine.

El o privi admirativ.

— Ești frumoasă. Ai să fii cea mai frumoasă doamnă de acolo.

— Ei, bine, spuse ea.

Era pe de-a-ntregul conștientă de felul în care arăta; fiecare detaliu din îmbrăcămintea ei era ales cu grijă, cu stil și bun gust. Se bucura de un corp pe care hainele cădeau bine și oricine ar fi privit-o ar fi văzut o femeie matură, frumoasă și sigură de ea, de fiecare aspect al ființei ei. Donna Culver își cunoștea bine locul în lumea Dallasului și intenționa să și-l consolideze în anii ce urmau să vină.

— Sunt aici ca să te fac să te răzgândești, și să vii la nuntă.

— Niciodată.

— Ai să vii cu mine.

— Nici tu nu crezi ce spui!

— Nu înțeleg de ce te deranjează asta atât de mult. Toți care vor fi acolo au fost contribuabilii lui Dave. Îi cunoști: și ei te cunosc.

— Le e frică să nu vină. Politica dă naștere la asociații ciudate.

— E doar o nuntă.

— Watergate era doar un hotel.

— O să fie o mie de persoane acolo. Eu voi fi doar una din ele.

— Și Ray Krebbs va fi acolo, spuse el încet.

Ea își umplu plămânii cu aer și expiră lent.

— Ți-am spus că tot ce a fost între mine și Ray s-a terminat.

Era el oare convins? Ea sigur nu era; nu pe de-a-ntregul; nu destul.

Cliff zâmbi melancolic.

— Atunci nu trebuie să-mi fac griji dacă mergi singură.

Ea îl privi pentru ultima oară, încercând să-i citească fața inexpresivă, încercând să se hotărască ce să facă. De ce venise aici?

— Dacă am fost alături de tine, Cliff, a fost pentru că era o cauză dreaptă. Așa a fost până acum. Amândoi știm că lucrurile se schimbă uneori.

•

Jeremy Wendell și Howard Barker, avocatul lui, așteptau deja când Bobby ajunse la birou. Pe birou erau răspândite cópii ale contractelor împreună cu o jumătate de duzina de pixuri. Se salutară și Bobby se așeză.

— Ei bine? spuse el, cu familiaritate forțată.

— E o zi mare pentru amândoi, spuse Jeremy.

— Și eu cred.

Barker spuse:

— Am trimis o copie a contractelor la Smithfield și Bennett pentru aprobare. Am înțeles că te-au pus la curent.

— Am primit vorbă că contractele sunt în ordine.

— Bine, spuse Jeremy. Scoase un plic din buzunar. Un mic detaliu – un cec pentru Ewing Oil în valoare de cincisprezece milioane de dolari. Scoase cecul din buzunar și-l întinse peste masă, în fața lui Bobby. Nu primește omul un asemenea cec în fiecare zi.

— Omul nu trebuie să plătească atâția bani în fiecare zi, replică Bobby, fără timbru, citind cifrele de pe cec. Nu putea să nu fie impresionat, nu putea să nu fie copleșit.

— Ei bine, spuse Barker, semnăm contractul? Nu văd de ce

am mai aștepta.

— Aș vrea să știu un lucru mai întâi.

— Ce anume? întrebă Jeremy.

— E adevărat că nu aveți de gând să înființați un lanț de stații de benzină ale voastre?

— Unde-ai auzit asta? întrebă brusc Jeremy.

— Nu contează unde. Am auzit. După cum mi s-a spus, Jeremy, plănuiești să stochezi benzina până când prețurile vor atinge un nivel din care să scoți un profit frumos. Așa este?

— Ei, acum, domnule Ewing, spuse Barker, în maniera calmă a avocaților, dumneavoastră și domnul Wendell încheiați o afacere și…

— Vreau un răspuns de la tine, Jeremy.

— Ai obținut unul. Chiar contează pentru tine de ce vreau benzina? Tu voiai cincisprezece milioane de dolari, uite-i aici, în fața ta, aur curat. Ai obținut ce voiai. Și eu la fel. Nu-mi pasă cum cheltuiești tu acești bani și nu văd de ce te-ar interesa ce fac eu cu benzina?

Barker luă unul din pixuri și i-l întinse. Bobby ezită, apoi îl acceptă. Se aplecă peste contracte, în conflict doar cu el însuși, privind linia deasupra căreia trebuia să semneze.

•

Pajiștile din jurul casei de la Southfork erau transformate într-o catedrală în aer liber. Peste tot erau flori și decorații corespunzătoare. Sute de scaune pliante fuseseră aduse pentru ceremonie. Într-o parte se amenajase un ring de dans și o orchestră începuse să cânte. Se amenajaseră corturi deschise care să apere oaspeții de soarele puternic și baruri deservite de servitori în haine roșii erau gata să ofere cele mai exotice băuturi. Lumea începuse să sosească și valeții se grăbeau să le parcheze mașinile și să se întoarcă apoi spre a se ocupa de alți oaspeți. Se servise șampania și aperitivele, și cei mai mulți membri ai familiei se plimbau încoace și încolo, întâmpinându-și prietenii.

— Felicitări, Jock.

Vocea familiară îl făcu pe Jock să se întoarcă.

— Ia te uită, Bill Ogden. Îmi pare bine că ai venit.

— Miss Ellie, spuse Bill Ogden, l-ai cunoscut pe fiul meu, Clint?

Sue Ellen, stând alături, se răsuci și dădu cu ochii de Clint Ogden. Era un bărbat înalt, cu păr castaniu, cu un zâmbet cald și ochi albaștri, pătrunzători, care păreau să vadă totul.

— Mă bucur că te cunosc, Clint, spuse Miss Ellie. Uite-o pe nora mea, Sue Ellen. Bill și Clint Ogden – Sue Ellen.

— Ne cunoaștem, spuse Clint cu o puternică voce de bariton. Sau cel puțin ne-am cunoscut. Ce mai faci, Sue Ellen?

— A trecut mult timp, Clint.

— Aproape zece ani.

Sue Ellen se simți obligată să explice.

— L-am cunoscut pe Clint la facultate.

— Adevărul e, spuse el moale, că o consideram prietena mea până ce fiul tău mi-a răpit-o.

— J.R. va fi bucuros să te întâlnească, să vă amintiți de tinerețe, spuse Jock.

Sue Ellen își întoarse privirile de la Clint. Nu era prea sigură de felul în care va reacționa J.R. Nici de propria ei reacție nu era atât de sigură. Dar un lucru era clar: Clint Ogden era astăzi chiar mai atrăgător decât fusese când erau colegi.

•

Pamela stătea lângă un grup mic, mai mult ascultând decât vorbind, când Alex Ward ajunse în spatele ei. O ușoară atingere pe decolteul din spate o făcu să se întoarcă.

El se înclină, grațios:

— Bună ziua, doamnă Ewing.

— Alex! făcu ea surprinsă. Nu știam că ai fost invitat.

— N-am fost.

— Atunci?

— Deoarece sunt cel mai important editor din Dallas – dacă nu cel mai fermecător – sunt prezent aici în calitatea mea profesională. De fapt, facem o descriere a nunților texane și asta pare să fie o petrecere tip.

— Când ți-a venit ideea cu descrierea asta? întrebă ea suspicioasă.

El zâmbi.

— La treizeci de secunde după ce-am auzit că Lucy se mărită cu tânărul Cooper.

— Înțeleg. Scuză-mă, trebuie să mă întâlnesc cu Lucy.

El îi vorbi în timp ce ea se retrăgea:

— N-ai să poți fugi de mine tot timpul.

— Pot încerca, spuse ea slab.

•

Ray Krebbs părea să nu se simtă deloc confortabil în fracul lui gri. Doar picioarele, strânse într-o pereche de pantofi negri din piele de șarpe cu clopoței, cumpărați special pentru această ocazie de la Cutter Bill's, păreau să fie în largul lor. Sorbea șampania, dorind să fi fost bere, și se întreba cât de curând va putea scăpa de aici.

N-o văzu pe Donna Culver croindu-și drum spre el prin mulțimea agitată până nu ajunse chiar în dreptul lui.

— Bună ziua, Ray.

El își smuci capul în direcția ei.

— Donna! Să fiu al naibii, arăți nemaipomenit.

— Și tu. De fapt, îți pierzi timpul făcând pe cowboyul. Trebuia să fii model la New York sau actor la Hollywood.

El se înroși.

— Nu, mulțumesc, doamnă. Rămân ceea ce sunt. Blestematul ăsta de costum mă face să mă simt ca păsările acelea alb cu negru care merg legănat la Polul Nord sau nu mai știu pe unde.

— Pinguinii, și e vorba de Polul Sud.

— Cum spui tu, Donna.

Ea îi aranjă haina cu degetele.

— Trebuia să stea puțin mai drept.

— Da, fir-ar să fie. Mi-a luat două ore să-mi aranjez ținuta asta și încă nu știu cum să mă descurc.

Ea stătea foarte aproape de el, aranjându-i haina.

— Nu ai voie să nu fii perfect, Ray Krebbs.

Parfumul ei dulce îi umplu nările și de-abia se abținu să n-o ia în brațe și s-o sărute cu foc, în fața tuturor oaspeților.

— Uite, murmură ea. Nu se putea mai bine.

— Îți apreciez interesul.

Înainte ca ea să poată răspunde, o femeie grasă dădu buzna peste ei, risipind intimitatea.

— Donna, iată-te! Trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Ai să ne scuzi, tinere, mulțumesc. Acum, Donna, vino. Trebuie să aflu noul program al lui Dave.

Un cowboy tremurând, frustrat, rămase în urma ei, privind-o. Își dădu pe gât restul de șampanie și plecă să caute ceva mai pe gustul lui.

•

Lucy stătea fragilă și inocentă în rochia ei de nuntă, tremurătoare și anticipativă, nerăbdătoare, ca o pasăre gata să-și ia zborul în fața unui iminent pericol. Privea la ceilalți din încăpere: Valene, Miss Ellie, Pamela și Sue Ellen.

— Se apropie timpul, spuse Miss Ellie.

Lucy respiră adânc.

— Înainte de a pleca, draga mea, spuse Valene, e o veche tradiție pe care trebuie să o păstrăm.

Un murmur de interes se ridică în cameră.

— Trebuie să porți ceva vechi, dar porți rochia de nuntă a bunicii tale.

Asta o făcu pe Lucy să se arunce în brațele bunicii ei, într-o lungă îmbrățișare.

Valene puse un șirag magnific de perle în jurul gâtului lui Lucy.

— Trebuie să porți și ceva nou – și pentru asta eu și tatăl tău am cumpărat șiragul pentru nunta ta.

— Oh, mamă, mulțumesc.

— Trebuie să porți și ceva de împrumut, spuse Pamela. Am păstrat batista asta de când m-am măritat cu Bobby. Și-i întinse o eșarfă pătrată, frumoasă, de dantelă.

— Îmi place, Pam.

Sue Ellen păși înainte.

— Și o mireasă fără jartieră bleu nu-i o mireasă.

Lucy luă jartiera și și-o trase în sus, pe coapsă.

— Mulțumesc, Sue Ellen.

Valene își privi ceasul.

— E aproape ora, fetițo.

— Te iubesc, mamă, spuse Lucy, emoționată. Vă iubesc pe toți.

Și, una după alta, coborâră scările.

•

Toți musafirii își ocupară locurile. Mitch stătea lângă altar, înconjurat de cavalerii lui de onoare. Ewingii își ocupaseră locurile și doamna Cooper îi privea binevoitor. „Marșul nupțial” se ridică în aerul blând, cald, ușile casei se deschiseră și Lucy ieși la brațul tatălui ei, urmată de domnișoarele ei de onoare. Când ajunseseră la altar, Gary se dădu la o parte iar Mitch și Lucy se apropiară. Pastorul privi în jos, spre ei, aprobator și începu:

— În acest stat sfânt, aceste două persoane aici prezente vin să se unească. Dacă cineva poate arăta motivul pentru care ei nu pot fi legal uniți, să vorbească acum, altfel, totul se va săvârși pentru totdeauna.

— Lucy și Mitchell, vreți să vă luați de mâna dreaptă? Mitchell o iei pe această femeie de soție? Și promiți să fii soțul ei credincios și iubitor la bine și la rău, la prosperitate și la necaz, și la orice schimbare de situație în viață, până ce moartea vă va despărți?

— Da, spuse Mitchell, ferm.

— Și tu, Lucy Ann, continuă pastorul, îl iei pe acest bărbat de soț? Și promiți să-i fii soție credincioasă și iubitoare?

— Da.

— Ce mărturie aduceți că veți ține acest legământ și vă veți îndeplini făgăduielile?

Cavalerul de onoare și domnișoara de onoare înaintară cu inelele. Mitch și Lucy și le puseră unul altuia pe deget.

Pastorul spuse:

— Dați și primiți aceste inele ca mărturie că vă veți ține legământul și vă veți îndeplini făgăduielile?

— Da.

— Atunci, conform solemnei voastre promisiuni făcute unul altuia, pecetluită de darea și primirea unui inel, prin autoritatea mea ca pastor și prin autoritatea investită în mine

de marele stat al Texasului, vă declar acum soț și soție.

Mitch și Lucy se sărutară în strigătele și aplauzele încântate ale oaspeților.

• Capitolul 25

Sunete de fericire se ridicau peste Southfork – clinchetul gheții în pahare, erupții de râs și vorbe, orchestra cântând și dansatorii înlănțuiți unul de altul, mișcându-se în tempoul muzicii. Sue Ellen, vag tulburată, cu mintea plină de întrebări fără răspuns, de supărări nedefinite, de temeri incerte, stătea singură la o masă, cu paharul de sifon neatins. Pierdută în depărtări, nu mai realiza unde se află și ce se petrecea în jurul ei. Nu-l văzu pe Clint Ogden croindu-și drum prin mulțimea compactă; oprindu-se alături, luând doar vag notă de intrusa prezență, atât de aproape de ea. Mult prea aproape.

— Pariez că știu la ce te gândești.

Vorbele o șocară și se luptă să revină în prezent. Își ridică bărbia în sus și privirea îi redeveni atentă. Îl privi în ochi de parcă ar fi fost un străin și-i trebui o clipă sau două ca să-l plaseze în amintirile trecute care erau, de fapt, viața ei.

— Oh, murmură ea, tu erai…

— Crezi că J.R. ar obiecta dacă aș dansa cu tine?

Teama o cuprinse, apoi cedă treptat, până ce Sue Ellen fu capabilă să-și compună o expresie rece și sigură de ea.

— Prefer să stau aici, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Oh, Sue Ellen, zâmbi el. La urma urmelor avem destule să ne spunem.

— Cred că ai dreptate. Așa că asta fiind situația, ia loc lângă mine.

El își trase un scaun și se așeză.

— Cine începe? De fapt, n-are importanță. Deoarece știu totul despre tine, îți voi vorbi despre mine.

Sue Ellen simți un invizibil perete protector ridicându-i-se în față.

— Ce vrei să spui când afirmi că știi totul despre mine?

În ochii lui apăru o sclipire răutăcioasă.

— Faptul că m-ai respins pentru J.R. nu înseamnă că mi-am pierdut interesul pentru tine. Când te măriți cu un Ewing e ușor să fii urmărită. Toate ziarele au pus ochii pe familia asta.

Era mai mult adevăr în ce spunea el decât i-ar fi plăcut. Viața în calitate de Ewing însemna o viață trăită într-un acvariu. Dacă voiai intimitate, trebuia să recurgi la aranjamente, la planuri sinuoase, din când în când. Totuși…

— Nu poți crede tot ce citești, spuse ea.

— Nu cred. Mă uit mai mult la fotografii. La cele care o arată pe Miss Texas care a devenit apoi doamna Southfork, devotată mamă și soție, iubită de toți cei care o cunosc.

— Celebra poveste americană de succes, spuse ea, cu voce surdă, uscată.

— Îmi place să cred că te-aș putea duce departe de toate astea.

— Unde?

El arătă cu mâna spre ranch.

— Nu-i nimic măreț. Am petrecut cinci ani în Japonia. Ți-ar fi plăcut acolo.

— De ce în Japonia?

— Am învățat să pun pe picioare o companie de electronică.

— Cu asta te ocupi?

— Computere, ceasuri, chestii din astea.

— Ai propria ta companie?

El se ridică și-i oferi mâna.

— Dacă vrei să afli mai mult, va trebui să dansezi cu mine.

— Și dacă refuz?

— N-ai să ți-o ierți niciodată.

— A fost o viață incitantă, nu-i așa? spuse ea cu un ton de flirt.

— Dansezi?

Sue Elen îi luă mâna și el o conduse pe ring. După câteva tentative, după câțiva pași rigizi, se lăsă dusă de valul muzicii, plutind mai aproape de el. Îi simțea mâna puternică și sigură pe decolteul din spate. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar lăsa dusă de

val? se întrebă ea.

• Capitolul 26

— Ray!

Ray Krebbs, în drum spre cel mai apropiat bar, se întoarse. În apropiere erau Gary, Valene, Miss Ellie și Jock. Gary era acela care-l strigase.

Ray întinse mâna:

— Hei, îmi pare bine că te văd, Gary. Val, arăți splendid. E atâta aglomerație aici că n-am avut ocazia să vă salut. Felicitări. Lucy e o mireasă frumoasă.

— Sunt de acord, spuse Val, cu mândrie maternă.

— Nu știu dacă e locul sau momentul potrivit să-ți spun asta, dar, la naiba, bun venit în familie, omule.

Ray privi spre Jock, care spuse:

— I-am întâmpinat pe Gary și Valene aseară.

Valene luă mâna lui Ray.

— Amândoi ne bucurăm pentru tine, Ray, atâta timp cât faci ceea ce ți se potrivește.

Ray zâmbi.

— M-am obișnuit cu ideea asta. Toată familia crede că sunt potrivit pentru asta.

— Îți spun eu cine te crede cel mai potrivit pentru munca pe care o faci, spuse Gary. Eu.

— De ce? întrebă Miss Ellie, preocupată, de parcă era ceva în conversația asta care atenta la siguranța ei personală.

— Mamă, știu cât de mult ai ținut întotdeauna la Southfork. Cât de mult contează ranchul, pământul pentru tine. Și sunt de acord cu tine. Dar acum, având în vedere că și Ray e un Ewing – ei, bine, ranchul nu putea fi în mâini mai bune. Adevărul este că pot sta liniștit în California, știind că totul e în regulă aici.

Valene fu de acord:

— Am fi fost îngrijorați, dacă nu era Ray.

Ray răspunse, serios:

— Nu trebuie să-ți faci griji, Gary. Voi avea întotdeauna grijă de Southfork. Iubesc locul ăsta.

Sub pielea ei bronzată, Miss Ellie păli. Voia Gary să spună că va pleca iarăși? Pentru totdeauna de data asta? Își adună toate forțele ca să-și mențină controlul.

— Mă întorc imediat, spuse ea. Vreau să mă asigur că totul e în regulă.

Jock privi în urma ei, deranjat de plecarea aceasta bruscă. După atâția ani petrecuți împreună, era încă neobișnuit cu schimbările de dispoziție ale lui Miss Ellie. Ce-ar fi putut-o deranja acum, în special cu această ocazie fericită?

Valene spuse:

— Când ai spus că toată familia te-a acceptat, Ray, te-ai referit și la J.R.?

Ray zâmbi și-și târșâi picioarele.

— Păi, a încercat.

— E și asta ceva, interveni Gary.

— Adevărul este, că eu și J.R. nu prea ne vedem unul cu altul. E un om foarte ocupat, în special cu compania petroliferă. Cel puțin așa a fost, până ce Bobby a luat conducerea companiei.

•

J.R., în patul lui, gol și transpirat, se lăsă pe spate, cu ochii închiși, acoperindu-și fața cu brațul, ca pentru a exclude orice prezență, respirând din greu.

Alături era Afton, și ea goală, dar acum rece și relaxată, cu o expresie de secretă plăcere pe fața ei copilăroasă. Se ridică în capul oaselor și se întoarse spre el, cu sânii ei plini, cu trupul fără nicio cută, ca o statuie de marmură sculptată de un artist din antichitate.

— Ești teribil, J.R. Ewing.

El continuă să-și țină ochii închiși.

— Mă bucur să-ți dau dreptate, tânără doamnă. Dă-mi voie să-ți fac și eu un compliment. Ceea ce faci, faci cu o rară și imensă îndemânare.

— Poate e ceea ce fac cel mai bine.

— Nu mă îndoiesc.

— E o critică?

— Dimpotrivă.

— M-am simțit foarte bine cu tine, J.R.

— Îmi pare bine că spui asta.

— N-am mai întâlnit pe cineva ca tine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că m-am simțit mai bine cu tine decât cu…

— Decât cu toți tinerii aceia de acasă?

— N-au fost așa de mulți.

— Cât de mulți au fost?

— Nu i-am numărat niciodată.

— Sau nu poți număra atât de mult?

— J.R., ești rău cu mine.

— N-am vrut să te supăr, scumpo.

— Încerc doar să-ți spun că tu ești altfel.

— Cum altfel?

— Aș fi putut spune de la prima întâlnire. Ești un om care întotdeauna obține ceea ce vrea.

— Încerc.

— Ca acum?

— Afton, nu prea îmi place turnura pe care a luat-o conversația.

— Încercam doar să aflu unde vom ajunge și atât.

— Vom ajunge înapoi la petrecere. Nu trebuie ca mama ta și nevasta mea să ajungă să se întrebe unde suntem și ce facem.

— Vreau să spun de acum înainte.

— De acum înainte? Tu și mama ta o să vă întoarceți înapoi, în Mississippi, scumpo, unde locuiți și unde este locul vostru. Dar bătrânul J.R. o să-ți facă un foarte frumos dar de plecare. Poți fi sigură de asta. Și se dădu jos din pat, grăbindu-se spre sala de baie.

Afton se sculă și-și trase chiloții, spunându-și:

— Poate o să plecăm și o să ne întoarcem iarăși, poate că n-o să plecăm.

•

Un sfert de oră mai târziu, Sue Ellen intra în dormitor. Nu era nici urmă de J.R. Un vag iz de parfum se ridica în aerul liniștit, o aromă ciudată, dezgustătoare – un parfum care sigur nu-i aparținea. Se apropie de pat și-l studie. Pătura era trasă ordonat peste perne. Cu o mișcare rapidă o apucă și o trase în lături. Cearceaful și pernele erau șifonate și păstrau însă căldura unor trupuri. Era cert că fuseseră folosite recent. Sue Ellen se îndreptă de spate, cu ochii lipsiți de viață și gura crispată.

— Astfel, spuse ea cu voce tare, adevăratul J.R. s-a întors în sfârșit acasă.

• Capitolul 27

Gary și Lucy dansau. Mult timp, niciunul din ei nu spuse nimic, până ce Lucy îl privi drept în față.

— E prima oară când dansez cu tine, tată.

— Nu, nu este. Când erai mică, obișnuiam să dansez cu tine în fiecare seară. Bineînțeles, e greu să dansezi după „Rockaby Baby".

Ea râse.

— Nu-mi amintesc.

— A trecut mult timp de atunci.

— Știi ceva? Tot timpul în care am crescut și tu și mama n-ați fost aici, tot timpul ăsta am visat la ziua de azi, am visat să merg cu tine de braț la altar, iar mama să ne privească.. Am visat asta de zeci de mii de ori. Dar astăzi s-a adeverit.

— Ai trăit din vise, Lucy?

— E mai bine. Pentru că s-au adeverit. Ție îți place Mitch. Și el te place. Și suntem iar o adevărată familie.

— Suntem. Și vreau să fim întotdeauna. Bineînțeles, eu și mama ta vom locui departe, la Knot's Landing.

— N-are importanță unde sunteți voi sau unde sunt eu atâta timp cât nu fugim unul de altul.

— Nu fugim și nu vom fugi.

•

Bobby stătea singur la o masă, pierdut în gânduri, când se auzi strigat pe nume. Își ridică ochii și o văzu pe soția lui alături de un bărbat chipeș, puțin mai în vârstă decât ea, un om elegant și încrezător.

— Bobby? spuse Pam.

— Oh, bună. Bobby nu încercă să se ridice.

— Îl cunoști pe Alex Ward? Alex, soțul meu, Bobby Ewing.

Cei doi se salutară.

— Soția ta e o excelentă dansatoare, spuse Alex.

— Da, așa cred.

— Și foarte bună la slujbă. Am lucrat puțin împreună.

— Sunt sigur că e foarte bună, spuse Bobby absent.

— Da, spuse Alex, neștiind cum să iasă din situația aceea penibilă. Făcu observațiile de rigoare și se scuză, dispărând în mulțime.

Pam se apropie de Bobby.

— Ți-ar place să dansezi cu o excelentă dansatoare?

— Nu acum.

— Te deranjează, că am dansat cu Alex?

— Nu, dă-i înainte.

Furia i se opri în gât.

— Te deranjează dacă m-am culcat cu Alex?

Vorbele tăiară adânc, șocându-l.

— Ce naiba tot spui?

— Întrebam doar. Trebuie să fac ceva ca să-ți atrag atenția.

— Nu acum, Pam.

— Dar când? Noaptea ești prea obosit sau prea beat ca să vorbim. În timpul zilei, ești la lucru. Când, Bobby?

— Nu astăzi. Astăzi e ultima zi din lume în care aș avea chef să mă cert cu tine.

— Asta-i foarte rău, pentru că eu am o poftă grozavă să mă cert cu tine. Pentru numele lui Dumnezeu, Bobby, hai să spunem lucrurilor pe nume.

Bobby se ridică.

— Du-te să dansezi, Pam. Eu trebuie să-l găsesc pe tata și pe J.R.

•

J.R. vorbea cu Afton și cu mama ei când Bobby își făcu apariția.

— J.R., știi unde-i tata?

— Pe undeva, pe aici.

— Hai să-l găsim. Trebuie să vă spun ceva. Și se îndreptă spre patio.

J.R. zâmbi doamnei Cooper și lui Afton, binevoitor.

— Trebuie să-l scuzați pe fratele meu mai mic. Uneori uită că mai există și bunele maniere. Scuzați-mă, doamnelor, spuse el și se grăbi să-l ajungă pe Bobby.

•

Întorcându-se la bar, Ray dădu nas în nas cu Donna Culver. Încă o dată fu uluit de matura ei frumusețe, de trăsăturile ei clasice, încadrate într-un nor de păr auriu. Toate fantasmele lui prindeau viață în femeia aceea frumoasă, bine făcută.

— Miss Ellie crede că eu și cu tine ar trebui să fim împreună, Ray.

— E o romantică. Mi-a spus și mie același lucru.

— Îmi închipui. Ce i-ai răspuns?

— Același lucru pe care ți l-am spus și ție, Donna. Cowboyul și politicianul nu este o combinație care să reziste.

— Mai ții încă la părerea asta.

— Pentru că așa este.

— Îmi sună ca o profeție lămuritoare. Nu mă vrei, așa că, bineînțeles, e adevărată.

— Mă amețește discuția asta.

Ea spuse cu tristețe:

— Îți amintești de ziua în care am venit la tine acasă să-ți spun despre Cliff și despre mine?

— Îmi amintesc.

— Ți-am spus că voiam să afli de la mine.

— Am apreciat.

— La naiba, ai apreciat. Ei bine, lasă-mă să-ți spun, Ray Krebbs, dacă ai crezut că pentru asta am venit, te-ai înșelat. Nu-mi pasă câtuși de puțin *de unde* auzi și *dacă* auzi. Ceea ce voiam era doar să mă vezi. Să te îndrăgostești de mine, să-mi spui să-l uit pe Cliff, să-mi spui că suntem făcuți unul pentru

altul. Dar n-ai spus inimic de felul ăsta.

— Nu fiindcă nu voiam.

— Cred că n-are importanță de ce. Nu mai are, Ray. Știi, spuse ea cu un zâmbet scurt, trist, poeții se înșală.

— Cum adică?

— Dragostea nu învinge totul.

•

Alex și Pamela dansau, strâns îmbrățișați.

— Înțeleg că poți fi iubită, îi murmură el în ureche, înțeleg că poți fi urâtă. Ceea ce nu pot înțelege este lipsa de interes a bărbatului tău față de tine.

— Nici eu nu înțeleg.

— Atunci, cum ți-o explici?

— Nu cred că mai are importanță.

Brațul lui o strânse mai puternic de talie.

— Bine. Hai să bem ceva, Pam și să vedem unde o să mergem de aici.

— Mergem undeva, Alex?

— Fără îndoială.

— Unde?

— La Acapulco? Honolulu? Paris? Spune numai, atâta doar, să nu fie Ewingi pe acolo. Cu excepția ta.

— O să mă mai gândesc.

•

Jock, J.R. și Bobby formau un triunghi strâns în mijlocul sufrageriei, privindu-se unul pe altul.

— La naiba, Bobby, mormăi Jock. Ce înseamnă asta, să mă iei de la nuntă, în felul ăsta?

— Înseamnă că Bobby are o problemă, interveni J.R. calm.

— Așa este, Bobby? Ce ai de spus? Dă-i drumul.

— Imediat, tată. Uite ce-i. Vreau să părăsesc Ewing Oil.

— Ce naiba spui?

— Ewing Oil e a ta, J.R.

Jock întinse mâna lui mare.

— Să fie într-un ceas bun.

— Vreau să plec, spuse iar Bobby. Era cât pe ce să fac astăzi ceva ce nu mi-aș fi iertat niciodată.

— Cât pe ce! exclamă J.R. Vrei să spui că n-ai semnat contractul cu West Star?

— Ai aflat despre asta, J.R.? Nu mă prea surprinde.

J.R. vorbi ca din pușcă.

— Am făcut din Ewing Oil o putere pentru că știam tot ce se petrece în Dallas. Încă știu. Asta înseamnă să ai succes în afaceri.

— Poate că ai dreptate, spuse Bobby. Poate că nu-ți pasă de oameni, dar mie îmi pasă. Și eu voiam să ridic Ewing Oil pe culmi tot mai înalte. Doar că, după un timp, afacerile au devenit mai importante decât oamenii. Am împrumutat de la Peter ca să-l plătesc pe Paul, în dolari și în considerente etice. Și tot timpul am pretins că o făceam din motive juste. M-am mințit și nu mai vreau să continui. Nu pot pretinde că tot ce este bun pentru Ewing Oil e corect și just. Nu este, niciodată nu a fost, și niciodată nu va fi.

— Vorbește în numele tău, frățioare, izbucni J.R.

— E-n regulă. Nu-i corect pentru mine. Nu sunt făcut să învârt, să mint, să înșel și să dezbin. Nu-i pentru mine, indiferent de scop.

J.R. sări, gata să-și joace asul.

— Dacă n-ai semnat cu West Star, n-ai luat banii. Și fără banii ăștia nu poți continua afacerea cu Jordan Lee și cu cartelul. Nu numai atât dar încă le mai datorăm zece milioane de dolari. Datorită ție, nu avem banii.

— Adevărat? întrebă Jock. Nu ți-ai ținut cuvântul dat cartelului, Bobby?

— L-am sunat pe Jordan și i-am explicat de ce nu pot continua afacerea cu el. Dar l-am pus în legătură cu Nick Hammon de la Hammon Oil. Nick a preluat partea noastră de investiții împreună cu binecuvântarea cartelului. Suntem încă pe bune cu băieții din cartel, cel puțin până vor afla că J.R. era în spatele operației.

— Cred că ești nebun, Bobby, izbucni J.R. Am pierdut un profit de milioane.

— Oh, ai să găsești tu o cale să-i recuperezi, J.R. Ești foarte bun la treburi din astea, mult mai bun decât mine.

J.R. începuse să guste fructul victoriei, un pic cam amar, dar suficient pentru nemărginita lui ambiție.

— Aproape că ai adus compania la faliment și te aștepți să repar eu lucrurile.

Jock se supără și o spuse, după care urmă un moment de tăcere apăsătoare.

— Ce tot spuneți voi? Nu s-a întâmplat nimic rău cu compania. Avem o rafinărie pe care n-o avusesem. Ne-am împăcat cu cartelul. Bobby, sunt mândru de felul în care ai acționat – arătând lumii că numele Ewing înseamnă ceva. Ești un băiat bun, un fiu bun și îți respect hotărârea. Cred că i-ar place și mamei tale să audă asta chiar acum.

•

Sue Ellen își împinge pântecul mic, rotund în Clint Ogden în timp ce dansau. Continua să-și amintească de patul acela mototolit, folosit, violat de cea care fusese adusă acolo de J.R. Și credea că știa exact cine fusese. Făcu un efort să uite totul.

— Îmi place cum dansezi, Clint, cum mă ții în brațe.

— Au trecut atâția ani, Sue Ellen, și acum îmi pare că abia ieri am fost împreună.

— Au fost vremuri bune, poate cele mai bune.

— Am petrecut o groază de timp gândindu-mă la tine, dorind ca totul să se fi petrecut altfel.

— De unde știi că s-a scris deja și ultima pagină?

El o privi în față.

— Sue Ellen – sunt căsătorit.

Ea zâmbi vag.

— Amândoi suntem, spuse ea cu o voce joasă, strângându-și brațul în jurul gâtului lui, încercând să nu se gândească la nimic și nimeni altcineva.

•

Jock o descoperi pe Miss Ellie singură, urmărind petrecerea cu o binevoitoare aprobare. Veni lângă ea.

— Miss Ellie am niște vești minunate.

— Oare?

— Bobby vrea să-i dea compania înapoi lui J.R. Dar va rămâne aici, la Southfork.

Miss Ellie nu reacționă și asta îl surprinse, făcându-l să se întrebe dacă se întâmplase ceva rău.

— Credeam că asta te va face fericită.

— Jock, tu chiar crezi că-mi pasă cine conduce Ewing Oil? Nu înțelegi ce s-a întâmplat?

El scutură mirat din cap.

— Miss Ellie, nu știu despre ce vorbești.

— Fiul meu, Gary, l-am pierdut pentru totdeauna. Cu Ray Krebbs al tău care se ocupă de Southfork, Gary nu se va întoarce niciodată. Nu mai este niciun loc pentru el aici.

— Asta e voința lui Gary.

— N-a avut de ales. Ray Krebbs, care n-are nicio picătură de sânge Southworth în el, un străin, conduce ranchul tatălui meu. Știi cât de mult înseamnă pentru mine reîntoarcerea lui Gary. Dar asta nu contează pentru tine. Niciodată nu te voi ierta pentru ce mi-ai făcut mie și lui Gary. Tu și Ray Krebbs.

Și se îndepărtă, ținându-se de umeri, cu spatele drept, o femeie mândră și supărată, lăsând în urmă un Jock Ewing zdruncinat, năucit.

Abia auzi strigătele din jurul lui:

— Iată-i!

— Pleacă!

— O lună de miere fericită!

Lucy și Mitch, îmbrăcați de plecare, se năpustiră spre mașina acestuia din urmă și câteva momente mai târziu zburau pe șosea, îndepărtându-se de Southfork.

Sue Ellen și Clint Ogden îi priviră cum plecau, brațul ei încolăcindu-i talia, posesiv. La fel și Pam și Alex Ward. Nefericită, Donna Culver nu-și găsea locul și părea foarte singură. La câțiva pași mai încolo, Ray Krebbs, și el singur, era la fel de nefericit. Miss Ellie, cât pe ce să izbucnească în lacrimi, știu că își pierduse nepoata, ca și fiul. Fața puternică a lui Jock arăta amărâtă, plină de tristețe. Gary și Valene le făceau cu mâna lui Lucy și Mitch, veseli și optimiști. Bobby, mulțumit că procedase așa cum procedase, era convins că necazul trecuse. Iar J.R., cu un pahar în mână, cu un zâmbet lipsit de veselie pe buze, nu era sigur dacă pierduse sau

câștigase, dar era convins că zilele ce aveau să vină vor fi toate triumfătoare.

Bobby își croi drum prin mulțimea compactă spre locul în care Pamela stătea cu Alex. O apucă de mână, trăgând-o după el.

— Ce faci? protestă ea, privind înapoi, spre Alex.

— S-a întâmplat ceva rău, Bobby? întrebă Alex, neștiind cum să procedeze.

— Nu te deranjează dacă vorbesc cu soția mea, nu-i așa? spuse el, continuând să meargă.

Răspunsul lui Alex se pierdu în zgomotul petrecerii.

— Ce vrei să faci, Bobby? întrebă iar Pamela, încercând să se elibereze, în timp ce Bobby o ducea în casă, în camera de zi.

— Sunt multe lucruri pe care trebuie să ți le spun, spuse Bobby. Dar ceea ce este mai important este că vreau să știi că mi-am dezlegat viața de Ewing Oil.

— Oh.

— Și acum vreau să-mi recâștig soția, dacă nu e prea târziu.

Ea îl privi drept în ochi:

— Poți încerca și vom vedea ce se întâmplă.

— Atunci, nu e prea târziu? insistă el.

— Hai să încercăm amândoi, spuse ea, încet. Ceea ce a fost între noi merită salvat și eu vreau să încerc.

— Asta e tot ce-ți cer – o șansă.

O șansă. Putea să i-o ofere, putea să și-o ofere și ei însăși. O șansă pentru ceea ce încă visa să aibă și să facă, o șansă pentru o viață plină, adevărată. Își ridică fața spre el și el o sărută. O rece întâlnire a buzelor, o tentativă scurtă, un sfârșit și un început, un sfârșit a ceea ce trecuse și un început pentru restul vieții lor.

SFÂRȘIT

mastică